

ภาคนิพนธ์

เรื่อง เพศสภาพและความรุนแรงในภาวะสงคราม
กรณีศึกษา สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิมิรบนานกิง

โดย

นางสาวณัททัย วรรณสูต
รหัสนักศึกษา 05540495

เสนอ

อาจารย์นัตยา อยู่คง

ภาคนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ
สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

หัวข้อภาคินิพนธ์	เพศสภาพและความรุนแรงในภาวะสงคราม
	กรณีศึกษา สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิริบรานานกิง
ชื่อนักศึกษา	นางสาวณัททัย วรรณสุด
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์นาคยา อยู่คง
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

การศึกษางานวิจัยในหัวข้อ เรื่อง เพศสภาพและความรุนแรงในภาวะสงคราม กรณีศึกษา สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิริบรานานกิง มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับเพศสภาพ รวมทั้ง ความรุนแรงในภาวะสงคราม โดยศึกษาจากการรวบรวมข้อมูลจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และข้อมูลจาก อินเทอร์เน็ต พร้อมทั้งนำมาวิเคราะห์ผ่านแนวความคิดที่เกี่ยวข้อง

ผลจากการศึกษาพบว่า สภาพสังคมของญี่ปุ่นและจีนในช่วงภาวะสงครามนั้น มีการแบ่งแยกชนชั้นออกเป็น 2 ชนชั้น คือ 1. ชนชั้นสูง และ 2. ชนชั้นสามัญชน และในแต่ละชนชั้น ในแต่ละเพศ ก็มีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างออกไป อย่างเช่น เพศชายชนชั้นสูง จะมีหน้าที่เป็นผู้นำสูงสุด ของกองทัพ คอยสั่ง หรือวางแผนต่าง ๆ ในการรบ ส่วนเพศชายชนชั้นสามัญชนจะต้องออกไปเกณฑ์ ทหารเพื่อออกรบ ในส่วนเพศหญิงชนชั้นสูง จะมีหน้าที่คอยสนับสนุนเกื้อกูล หรือเป็นที่ปรึกษาที่ดี ของสามีตนเอง ส่วนเพศหญิงสามัญชนจะออกไปทำงานนอกบ้านทดแทนในส่วนแรงงานที่ขาด หายไป และความรุนแรงทางตรงที่เกิดขึ้นต่อทรัพย์สิน หรือต่อตัวบุคคลในภาวะสงครามนั้น มีที่ มาจากความรุนแรงเชิงโครงสร้าง ที่มาเป็นตัวกำหนดให้เกิดความได้เปรียบ หรือเสียเปรียบในภาวะ สงครามและความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม ที่มาเป็นตัวรองรับให้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในภาวะ สงครามให้เป็นเรื่องที่ถูกต้อง หรือยอมรับได้

จากการนำแนวความคิดมาวิเคราะห์พบว่า เพศสภาพมีการปรับเปลี่ยนไปตามเวลาและตาม บริบททางสังคม เศรษฐกิจ หรือการเมือง ดังเช่น เมื่อญี่ปุ่นและจีนตกอยู่ภายใต้ภาวะสงคราม บทบาทหน้าที่ในแต่ละชนชั้น ในแต่ละเพศ ช่วงก่อนสงคราม หรือระหว่างสงครามย่อมมีความ แตกต่างกันออกไป และบทบาทหน้าที่ที่มีความแตกต่างกันเหล่านี้ ได้ก่อให้เกิดเป็นความรุนแรง ประเภทต่าง ๆ ในสงคราม เช่น การออกกฎหมายบังคับให้ชายทุกคนไปเกณฑ์ทหาร, การเช่นฆ่า, หรือการข่มขืน เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

การทำงานวิจัย เรื่อง เพศสภาพและความรุนแรงในภาวะสงคราม กรณีศึกษา สงครามญี่ปุ่น-จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิริบนานกิง ทำขึ้นมาเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศสภาพและความรุนแรงทางเพศในช่วงสงครามสมรภูมิริบนานกิงที่เกิดขึ้นในช่วง ค.ศ. 1937 – 1938 ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากอาจารย์นาคยา อยู่คง อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่คอยให้คำแนะนำ ดูแลเอาใจใส่ ตรวจสอบและแก้ไขให้แก่ผู้ศึกษาตั้งแต่เริ่มต้น จนกระทั่งสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้ศึกษานึกในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณครอบครัวที่ได้มอบความรัก ความเอาใจใส่และคอยให้กำลังใจ รวมไปถึงการให้การสนับสนุนทางด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษาค้นคว้าแก่ผู้ศึกษาเสมอมา

นอกจากนี้ ความสำเร็จของการศึกษาค้นคว้าและการจัดทำรูปเล่มในครั้งนี้ ไม่อาจประสบความสำเร็จได้ หากปราศจากความช่วยเหลือจากเพื่อนนักศึกษา รวมทั้งรุ่นพี่ในสายรหัส ที่คอยให้กำลังใจ รับฟังปัญหา ให้คำปรึกษาเสมอมา อีกทั้ง ยังคอยแนะนำแหล่งข้อมูลที่น่าสนใจ เพื่อให้ผู้ศึกษานำมาเติมเต็มในเนื้อหาของงานวิจัยให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ทำให้ผู้ศึกษาผ่านอุปสรรคนานามาได้ด้วยดี ผู้ศึกษารู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจและมิตรภาพของทุกคนเป็นอย่างยิ่ง

และสุดท้าย ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณคณาจารย์ในคณะอักษรศาสตร์ทุกท่าน ที่ให้ความกรุณาช่วยสั่งสอนอบรมและให้ความรู้แก่ผู้ศึกษาตั้งแต่เริ่มต้นของการศึกษาจนกระทั่งจบหลักสูตร ทำให้ผู้ศึกษามีความรู้ที่สามารถนำมาใช้ในการทำงานวิจัยได้เป็นอย่างดี ผู้ศึกษารู้สึกสำนึกบุญคุณในความเมตตากรุณาเป็นอย่างมากที่ผู้มีพระคุณทุกท่านได้ช่วยให้ผู้ศึกษาประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้

ณัททัย วรรณสุต

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่	
1. บทนำ	1
1.1 หัวข้องานวิจัย	1
1.2 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.3 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.5 วิธีการศึกษา	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	19
2. ทบวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	20
2.1 แนวความคิดและทฤษฎี	20
2.1.1 แนวความคิดเกี่ยวกับเพศสภาพ (Gender)	20
2.1.2 แนวความคิดเกี่ยวกับความรุนแรง (Violence)	22
2.2 บทความวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	25
2.2.1 งานศึกษาที่เกี่ยวกับเพศสภาพในภาวะสงคราม	26
2.2.2 งานศึกษาที่เกี่ยวกับความรุนแรงในภาวะสงคราม	30
3. ว่าด้วยเรื่องสงคราม	36
3.1 ขั้นตอนการเตรียมสงคราม	36
3.2 สงครามสมรภูมिरบนานกิง	38
3.3 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสงครามสมรภูมिरบนานกิง	40
3.4 บทกระทบจากสงคราม	48

บทที่	
4. เพศสภาพในภาวะสงคราม	49
4.1 เพศสภาพของเพศชายในภาวะสงคราม	49
4.2 เพศสภาพของเพศหญิงในภาวะสงคราม	51
5. ความรุนแรงในภาวะสงคราม	54
5.1 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับญี่ปุ่น	54
5.2 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับจีน	58
5.3 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างจีนกับจีน	59
6. บทสรุปและข้อเสนอแนะ	62
บรรณานุกรม	65
ประวัติผู้จัดทำ	68
แบบออนไลน์สิทธิภาคินพนธ์	69

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1. สภาพบ้านเมืองนานกิงหลังจากถูกกองทัพญี่ปุ่นเข้ารุกราน	39
2. สภาพบ้านเมืองนานกิงหลังจากถูกกองทัพญี่ปุ่นเข้ารุกราน	39
3. สภาพบ้านเมืองนานกิงหลังจากถูกกองทัพญี่ปุ่นเข้ารุกราน	39
4. สภาพศพเพศหญิงที่ถูกทิ้งไว้ หลังจากที่ทหารญี่ปุ่นสำเร็จความใคร่	39
5. ผู้หญิงนานกิงถูกข่มขืนและ โคนผ้าท้องเอาตัวอ่อนในครรภ์ออกมา แล้วจึงคว้านไส้ออกมากอง	39
6. หยามเกียรติด้วยการให้สตรีนานกิงเปลือยกายเดินไปเดินมาให้ดู	40
7. นายอิโรชิ ยามาซากิ หรือนายชัน แห่งเมืองจีหนาน	41
8. ภาพแสดงวิธีการที่ทหารญี่ปุ่นได้ใช้กระทำกับชาวจีนนานกิง	42
9. ภาพแสดงวิธีการที่ทหารญี่ปุ่นได้ใช้กระทำกับชาวจีนนานกิง	42
10. ภาพแสดงวิธีการที่ทหารญี่ปุ่นได้ใช้กระทำกับชาวจีนนานกิง	42
11. ร่างไร้ชีวิตของเพศหญิงที่ถูกย่ำยีด้วยการปักแท่งไม้ตรงอวัยวะเพศ	46
12. ตัวอ่อนในหญิงตั้งครรภ์ที่ถูกคว้านออกมา	46
13. ตัวอ่อนในหญิงตั้งครรภ์ที่ถูกคว้านออกมา	46

บทที่ 1

บทนำ

- 1.1 หัวข้องานวิจัย** เพศสภาพและความรุนแรงในภาวะสงคราม
 กรณีศึกษา สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरบนาถิง

1.2 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สภาวะสงคราม หมายถึง ช่วงเวลาที่เกิดการสู้รบกัน โดยมีอุดมการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ หรือวัฒนธรรมมาเป็นตัวชี้ นำ ประเทศที่เข้าสู่ภาวะสงครามนั้น จะมีการปรับเปลี่ยน บริบทของตัวเอง โดยเฉพาะบทบาทของชายและหญิง กล่าวคือ ช่วงก่อนประเทศเข้าสู่ภาวะ สงคราม ผู้ชายมีพื้นที่การทำงานนอกบ้าน มีสถานะเป็นผู้นำครอบครัว ดูแลและหาเลี้ยงผู้คนใน ครอบครัว ส่วนผู้หญิง มีพื้นที่การทำงานในบ้าน มีสถานะเป็นผู้ตาม คอยดูแลเรื่องความเป็นอยู่ ภายในครอบครัวและคอยดูแลลูก แต่พอประเทศเข้าสู่ภาวะสงคราม บทบาทเหล่านี้ ได้ถูก เปลี่ยนไป เนื่องมาจากภาครัฐมีความต้องการเพิ่มจำนวนกำลังทางด้านการ ทหาร ทำให้ผู้ชายต้อง ออกไปเกณฑ์ทหาร ส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศหยุดชะงัก ดังนั้น เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ ผู้หญิงจึงต้องออกมาทำงานนอกบ้านแทน (นาคยา อยู่คง, ม.ป.ป.)

ในสงครามแต่ละสงครามต่างมีความน่าสนใจในตัวของมันเอง เช่น สงครามกลางเมืองของ ฝรั่งเศส เป็นสงครามศาสนาคริสต์ระหว่างฝ่ายคาทอลิกกับฝ่ายโปรเตสแตนต์ จนทำให้มีการ เปลี่ยนราชวงศ์ที่ปกครองฝรั่งเศสหลังจากสิ้นเสร็จสงคราม หรือสงครามกลางเมืองจีน สงครามของสองขั้วอำนาจทางการเมืองระหว่างระบอบประชาธิปไตยกับระบอบคอมมิวนิสต์ หรือ สงครามโลกครั้งที่สอง สงครามที่มีสมรภูมิรบไปทั่วทวีปยุโรปและเอเชีย รวมทั้งการรบเข้าร่วม สงครามของสหรัฐอเมริกา ทำให้สงครามครั้งนี้กลายเป็นสงครามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์

แต่หนึ่งในสงครามที่ผู้วิจัยให้ความสนใจมากที่สุด เป็นสงครามที่เกิดขึ้นในบริเวณภูมิภาค เอเชียตะวันออก ซึ่งก็คือ สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरบนาถิง สงครามครั้งนี้เกิดขึ้น ในช่วงปลาย ค.ศ. 1937 จนถึงต้น ค.ศ. 1938 เป็นเวลาเพียงแค่ 6 สัปดาห์ที่กองทัพญี่ปุ่นเข้ายึดครอง นาถิง มีจำนวนผู้เสียชีวิตราว 350,000 ราย (ฉัตรนคร องค์กรสิทธิ์ (ผู้แปล), 2548: 30) ถือว่าเป็นยอด จำนวนผู้เสียชีวิตจำนวนมากหากเทียบกับช่วงเวลาที่กองทัพญี่ปุ่นเข้ายึดครองนาถิง แต่ทว่าความ

น่าสลดใจไม่ได้อยู่ที่ยอดจำนวนผู้เสียชีวิต แต่อยู่ที่ว่าพวกเขาถูกฆ่าตายโดยวิธีใด ภายหลังจากคนทั่วโลกต่างเรียกขานสงครามที่สมรภูมिरิบนานกิงว่า “การสังหารหมู่แห่งนานกิง” และ “การข่มขืนแห่งนานกิง”

13 ธันวาคม ค.ศ. 1937 เป็นวันที่กองทัพญี่ปุ่นสามารถยึดครองนานกิงได้สำเร็จและได้เริ่มเปิดฉากกวาดล้างชาวจีนในนานกิง ตอนแรก ๆ ก็เป็นวิธีธรรมดาทั่วไป เช่น การยิงปืน การแทงด้วยดาบปลายปืน หรือการฟันด้วยดาบ แต่ต่อมาภายหลัง ด้วยสาเหตุใดที่ไม่อาจทราบได้แน่ชัด กองทัพญี่ปุ่นเริ่มมีวิธีการสังหารที่แปลกประหลาดออกไป เช่น การไล่ต้อนผู้คนให้โดดลงไปในบ่อน้ำเย็น เพื่อให้ความเย็นของน้ำค่อย ๆ ทำให้คนเหล่านั้นตายไปอย่างทรมาน หรือการฝัง/จุดไฟเผาคนทั้งเป็น หรือการราดน้ำกรดลงไปในร่างกายของเหยื่อ ให้ฤทธิ์ของน้ำกรดค่อย ๆ ทำลายผิวหนังลงไปอย่างช้า ๆ จนเผาไหม้ไปในที่สุด หรือการไล่ต้อนผู้คนให้ลงไปนอนน้ำตื้นแล้วระเบิดลงไปเพื่อมองดูเศษชิ้นเนื้อที่ปลิวกระจายไปทั่วอากาศ (รวีโรจน์, 2549: 19–34)

แต่ที่น่าสลดใจมากนั้น คือ พื้นที่ที่กองทัพญี่ปุ่นได้เหยียบย่ำบนผืนแผ่นดินนานกิง ไม่มีที่ใดเลย ที่ร่างกายของเพศหญิงจะไม่มีร่องรอยของการถูกข่มขืน ที่ต้องใช้คำว่า “เพศหญิง” นั้น เพราะไม่เจ็เด็ก วัยรุ่น คนทำงาน หรือกระทั่งหญิงวัยชรา ต่างไม่รอดพ้นกับการกระทำอันน่าอัปยศเหล่านี้ได้และร่างกายของพวกเขายังถูกทำให้ความอัปยศนี้เพิ่มขึ้นไปอีก เมื่อทหารญี่ปุ่นข่มขืนเสร็จได้มีการเอาแท่งไม้มาเสียบไว้ตรงระหว่างขา (อวัยวะเพศ) หรือตัดชิ้นส่วนของร่างกายออกไป เช่น หน้าอก หรือหู เป็นต้น ยิ่งไปกว่านั้น เพศหญิงที่ตั้งครรภ์ก็ไม่ได้รับการยกเว้นใด ๆ จากการกระทำเหล่านี้ มิหนำซ้ำยังกลายเป็นเหยื่อชนิดที่เหล่าทหารญี่ปุ่นชอบพอ เนื่องมาจากมีการเปรียบเทียบว่า “ฆ่าหนึ่งคน แต่ได้ถึงสอง” หลังจากเสร็จความใคร่ก็ได้คว้านท้องและนำเอาดาบปลายปืนแทงไปที่เด็กในครรภ์มาแวงเล่นไปมาด้วยสีหน้าที่ปราศจากการสลดใจใด ๆ (รวีโรจน์, 2549: 35–44)

จากที่กล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับเพศสภาพในภาวะสงคราม ว่าผู้ชายและผู้หญิงในสภาพสังคม ณ ช่วงเวลาก่อนสงคราม ระหว่างสงครามและหลังสงคราม มีบทบาทหน้าที่แตกต่างกันอย่างไร รวมทั้งศึกษาเกี่ยวกับความรุนแรงในภาวะสงคราม โดยเน้นกรณีศึกษาที่สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิง

1.3 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาเพศสภาพในภาวะสงคราม

1.3.2 เพื่อศึกษาความรุนแรงในภาวะสงคราม

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้ ได้มุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับเพศสภาพและความรุนแรงในภาวะสงคราม กรณีศึกษา สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิง

1.5 วิธีการศึกษา

สำหรับงานวิจัย เรื่อง “เพศสภาพและความรุนแรงในภาวะสงคราม กรณีศึกษา สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิง” นั้น มีวิธีการศึกษาดังนี้

1.5.1 การเก็บข้อมูล

1.5.2 การคิดวิเคราะห์ข้อมูล

1.5.1 การเก็บข้อมูล

ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยแยกออกเป็น ข้อมูลทุติยภูมิและข้อมูลเบื้องต้น

1.5.1.1 ข้อมูลทุติยภูมิ

ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บข้อมูลแบบทุติยภูมิ โดยได้มีการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิง จากสื่อสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ และภาพยนตร์

1.5.1.1.1 สื่อสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ (หนังสือ นิตยสาร นิยาย วรรณกรรม ฯลฯ)

1.5.1.1.1.1 หนังสือ เรื่อง หลั่งเลือดที่นานกิง

1.5.1.1.1.2 หนังสือ เรื่อง สังหารหมู่

1.5.1.1.1.3 หนังสือ เรื่อง ฆ่าโหด!! ล้างเผ่าพันธุ์

1.5.1.1.1.4 หนังสือ เรื่อง สงครามจีน - ญี่ปุ่น

1.5.1.1.2 ภาพยนตร์

1.5.1.1.2.1 ภาพยนตร์ เรื่อง The flower of war สงครามนานกิง สิ้นแผ่นดิน ไม่สิ้นเธอ

1.5.1.1.2.2 ภาพยนตร์ เรื่อง City of life & death นานกิง โศกนาฏกรรมสงครามมนุษย์

1.5.1.1.2.3 ภาพยนตร์ เรื่อง Don't cry, Nanking สงครามอำมหิตปิดตาโลก

1.5.1.2 ข้อมูลเบื้องต้น

ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บข้อมูลเบื้องต้น โดยได้มีการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชนชั้นทางสังคมของญี่ปุ่น การสร้างกองทัพของจักรวรรดิและประวัติการทำสงครามของญี่ปุ่นก่อนจะมาถึงสมรภูมินานกิง

1.5.1.2.1 สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม เขียนบทความออนไลน์ เรื่อง “ประเทศเพื่อนบ้านของไทย” โดยได้มีกล่าวถึง ประเทศญี่ปุ่น เรื่องการจัดลำดับชั้นของสังคม ไว้ดังนี้

จากการที่ญี่ปุ่นได้มีลัทธิชินโตเป็นพื้นฐานสำคัญในสังคม ทำให้เกิดภักดีสามชีพ คือ ภักดีต่อครอบครัว ภักดีต่อชุมชนและภักดีต่อรัฐอันแสดงออกตรงต่อองค์จักรพรรดิ ด้วยเหตุนี้ ในส่วนของชั้นแรกของสังคมญี่ปุ่นได้มีการแบ่งออกเป็น “อูจิ” ต่าง ๆ ในบรรดาอูจิต่างก็มีอำนาจปกครองตนเองเหมือนกับเป็นครอบครัวใหญ่ซึ่งดำเนินไปโดยมีอำนาจสมบูรณ์ แต่ในบรรดาอูจิต่าง ๆ นั้นจะมีหัวหน้าอูจิที่มีอำนาจมากกว่าและถือว่าตนสืบพงศ์พันธุ์มาจากพระอาทิตย์ ได้รับการยกย่องให้มีฐานะพิเศษ คือ มีฐานะเป็นตัวแทนอูจิอื่น ๆ ในการเช่นไหว้บรรพบุรุษของชาวญี่ปุ่น ซึ่งย่อมหมายถึง มีอำนาจของประมุขแห่งศาสนาด้วย ประการที่สอง หัวหน้าอูจิพระอาทิตย์มีฐานะเป็นผู้ตัดสินกรณีพิพาทระหว่างอูจิ เป็นผู้ตั้งหัวหน้าอูจิอื่น ๆ ในกรณีที่ไม่มีผู้สืบตระกูล เป็นผู้ตั้งอูจิใหม่ และตั้งเลิกอูจิใด ๆ ที่กระทำความผิดเป็นภัยต่ออูจิทั้งปวง ฐานะหลังนี้ย่อมหมายถึง ลัทธิอำนาจของผู้พิพากษาคุลาการอันสูงสุดในแผ่นดิน จึงย่อมหมายความว่า จักรพรรดิญี่ปุ่นในระยะแรกได้มีพระราชอำนาจตามที่กล่าวมา ต่อมาอูจิวงศ์พระอาทิตย์ได้แผ่ขยายเขตกว้างขวางออกไป ประกอบกับอิทธิพลการปกครองของฮองเต้แห่งจินทำให้ได้แบบอย่างนั้นมา จากนั้นจึงได้เปลี่ยนฐานะไปเป็นจักรพรรดิและเทวราชโดยสมบูรณ์

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าคนญี่ปุ่นมีความผูกพันกันทางสายโลหิต ทำให้คนเคารพเชื่อฟังซึ่งกันและกัน มีความรู้สึกในชาติเดียวกัน มีความเคารพบูชาต่อจักรพรรดิ ทำให้ญี่ปุ่นมีความเชื่อฟังพระราชกำหนดกฎหมาย ซึ่งถือว่าเป็นความประสงค์ของจักรพรรดิ ดังนั้น จักรพรรดิจึงเป็นผู้สูงสุดในที่สุดและเป็นแก่นแห่งสังคมญี่ปุ่น

ชนชั้นกุเงะ เป็นชนชั้นรองลงมาจากจักรพรรดิ ซึ่งถือว่าเป็นตระกูลมาจากอดีตจักรพรรดิ หรือเทพดาต่าง ๆ ในสมัยเมจิกล่าวว่า มีตระกูลผู้ที่อยู่ประมาณ 155 ตระกูลและยังมีมาถึงปัจจุบันอีกมาก เช่น ตระกูลนากาโตะมิ ตระกูลฟูจิوارะ ตระกูลตาอิระ หรือตระกูลมินาโมโตะ เป็นต้น

ชนชั้นนุเกะ เป็นชนชั้นรองลงมาจากชนชั้นกุเงะ เป็นชนชั้นนักรบ มีชื่อเรียกหลายอย่าง เช่น ซามูไร (ซามูไร) ชนชั้นนี้ มีลำดับศักดิ์ของตนเอง เป็นนายทหารผู้ใหญ่และรอง ๆ ลงไปจนถึงนักรบชั้นผู้น้อย โดยอาศัยตำแหน่งและทรัพย์สินว่าสูงต่ำกว่ากัน ในยุคแรก ๆ จักรพรรดิได้แต่งตั้งนายทหารผู้ใหญ่และมีอำนาจ มีคนเคารพนับถือ เป็นหัวหน้าปกครองเรียกว่า “โชกุน” ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นตำแหน่งที่มีอำนาจมากที่สุดสมัยหนึ่ง

ชนชั้นสามัญ แบ่งออกได้เป็นสามชนชั้นคือ ชาวนา ช่างฝีมือและพ่อค้า

1. ชาวนา ได้รับการยกย่องว่าเป็นชนชั้นสามัญที่สูงสุดรองจากนักรบ คือ ซามูไร แต่ในความเป็นจริงแบ่งได้ยากมาก เพราะซามูไรจำนวนไม่น้อย ที่มีอาชีพทำนาในยามสงบและมีชาวนาที่มีฝีมือในการใช้อาวุธที่สามารถออกรบได้ในยามสงคราม สำหรับซามูไรได้สิทธิระดมดาบได้สองเล่มและได้รับการยกเว้นภาษีอากร ซึ่งชาวนาที่มีสิทธิเช่นกัน แต่ไม่มากเท่า

2. ช่างฝีมือ ได้แก่ ช่างเหล็ก ช่างไม้ ช่างทอ ช่างหม้อ ฯลฯ ส่วนช่างตีดาบ ซึ่งอยู่ในประเภทช่างเหล็กนั้น จะได้รับการยกย่องมากที่สุด เพราะดาบเป็นของจำเป็นสำหรับนักรบ ช่างตีดาบบางคนได้รับการยกย่องเทียบเท่าเจ้าเมือง (กามิ) และได้รับการอุปถัมภ์จากผู้อยู่ในตระกูลสูงของสังคมคือ จักรพรรดิและขุนนาง ตลอดจนนักรบทั่วไป

3. พ่อค้า ชาวญี่ปุ่นโบราณกล่าวว่า พ่อค้าเป็นชนชั้นต่ำสุด การหาเงินโดยการซื้อถูกขายแพง เป็นอาชีพที่ไร้เกียรติ

นอกจากนั้นยังมีบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่นอกสังคมและถือว่าไม่ใช่คนญี่ปุ่น คือ พวกโอริหรือ “เอคะ” เทียบได้กับพวกจัณฑาลในอินเดีย ชาวญี่ปุ่นถือว่า คนพวกนี้อพยพมาจากที่อื่นจึงไม่เป็นที่ยอมรับ คนเหล่านี้ได้ทำงานเลี้ยงชีพที่ชาวญี่ปุ่นรังเกียจ หรือถือว่าเป็นงานต่ำ คือ งานสับหรือขุดหลุมฝังศพ ขุดบ่อน้ำ กวาดถนน ทำรองเท้า (เกียะ) ฟอกหนังสัตว์ หรือเป็นเพชรฆาต คนเหล่านี้

จะตั้งบ้านเรือนอยู่ห่างไกลจากสังคมชาวญี่ปุ่น มีหัวหน้าปกครองคนในกลุ่ม

บุคคลอีกกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ พวกขอม ละคอน หมิง โสภณี พวกนี้ถูกกันออกจากสังคม เพราะประพฤติดุชฉกรรณนิยม ไม่มีสิทธิทำฮาราจิริ ไม่มีใครคบหาด้วย เรียกอีกอย่างว่า พวกอินัน

บุคคลกลุ่มสุดท้าย คือ สมณะ ซึ่งหมายถึง สมณะในทางพระพุทธศาสนา ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก พระสงฆ์ในญี่ปุ่นแยกกันเป็นหลายนิกาย ต่างฝ่ายก็ปกครองด้วยตนเอง โดยเจ้าคณะหรือสมภาร พระสงฆ์ญี่ปุ่นในสมัยแรก ๆ ปกครองแบบทหาร ถืออาวุธและออกทำสงครามระหว่างนิกาย บางครั้งก็เกิดศึกระหว่างพระสงฆ์กับฆราวาส

การเปลี่ยนแปลงยกเลิกชนชั้น ในปี ค.ศ. 1869 มีการยกเลิกการปกครองแบบโชกุน โดยได้ถวายเมืองคืนให้จักรพรรดิและยังคงให้เจ้าเมืองได้รับเงินเดือนในอัตรา 1 ใน 10 ของส่วยอากรที่เคยเก็บได้ในเมืองนั้น ๆ ต่อมาได้จัดตั้งระเบียบการปกครองส่วนภูมิภาค โดยแบ่งประเทศออกเป็นจังหวัดต่าง ๆ มีผู้ว่าราชการปกครอง โดยกระทรวงมหาดไทยแต่งตั้งพระยากินเมือง หรือไคเมียว พวกนี้เข้ารับราชการบ้าง รวบรวมทุนเป็นพ่อค้าบ้าง จักรพรรดิได้ตั้งทำเนียบขุนนางขึ้นใหม่แบบชาวตะวันตกและให้ขุนนางเก่ารับฐานันดรศักดิ์และบรรดาศักดิ์ตามธรรมเนียมใหม่ตามลำดับสูงต่ำที่ครองเมือง บางคนได้รับบรรดาศักดิ์เป็นเจ้า

ในปี ค.ศ. 1872 – 1873 จักรพรรดิให้มีการฝึกทหารแบบชาวตะวันตก เริ่มมีการเกณฑ์ทหาร โดยได้เกณฑ์ชายฉกรรจ์จากชนชั้นชวานาและคนในเมืองที่มีโชซามูไรมาเป็นทหาร ต่อมาในปี ค.ศ. 1876 ก็ได้ยกเลิกการจ่ายเบี้ยหวัดและยกเลิกสิทธิต่าง ๆ ของซามูไร ถือว่าเป็นการสิ้นสุดภาวะของซามูไรและนับเป็นการสิ้นสุดชนชั้นในสังคมญี่ปุ่น

1.5.1.2.2 JC ผู้ตอบเรียนทุกชนชั้น เขียนบทความออนไลน์ เรื่อง “กองทัพญี่ปุ่น (1871 – 1945)” โดยได้มีกล่าวถึง ประวัติและการก่อตั้งของกองทัพแห่งจักรวรรดิญี่ปุ่น (1871 – 1945) ไว้ดังนี้

จากความนิยมในการศึกษาวิชาการจากตะวันตกผ่านวิชาฮอตันคาศึกษา (การเรียนรู้อาณาการ และวัฒนธรรมตะวันตกผ่านเนเธอร์แลนด์) ในปลายยุคเอโดะ ทำให้ระบบการฝึกทหารแบบตะวันตกเริ่มเป็นที่รู้จักในญี่ปุ่น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1853 เป็นต้นมา หลังจากที่ญี่ปุ่นต้องเผชิญกับภัยคุกคามจากภายนอก เช่น การมาของเรือดำน้ำของอเมริกา เป็นต้น รัฐบาลเอโดะบากูฟูและแคว้นต่าง ๆ ทั่วญี่ปุ่น จึงเริ่มการจัดฝึกกองทัพแบบยุโรป ทางบากูฟูได้เชิญนายทหารฝรั่งเศสเข้ามาเป็นที่

ปรึกษาทางทหารจนนำไปสู่การจัดตั้งกองทัพบกและเรือของบาคูฟู

ขณะเดียวกัน แคว้นของโทซามะไดเมียว เช่น โจชู, ซัทสึมะ, ซากะ ก็ได้ทำการปฏิรูปกองทัพขึ้นใหม่ แต่เดิมมีเพียงชนชั้นนักรบเท่านั้น ที่จะต้องทำหน้าที่เป็นทหารตามแคว้นต่าง ๆ ในสมัยเอโดะ แต่หน่วยทหารพิเศษใต้ของโจชูกลับมีความแตกต่างออกไป เพราะมีชาวนาและชนชั้นกลางเข้ามาเป็นทหารในหน่วยด้วย

ปี ค.ศ. 1867 เอโดะบาคูฟูล่มสลายลงจากการที่โชกุนได้ยอมถวายอำนาจการปกครองประเทศคืนให้กับองค์จักรพรรดิ จนนำไปสู่การจัดตั้งรัฐบาลเมจิที่ได้รับการสนับสนุนด้านกำลังทหารจากโจชูกับซัทสึมะมาทำสงครามกวาดล้างกองทัพเก่าของบาคูฟูที่ยังไม่ยอมจำนน (สงครามโบชิน)

รัฐบาลเมจิได้สืบทอดการจัดตั้งกองทัพแบบยุโรปที่บาคูฟูได้ริเริ่มไว้ด้วยการให้การสนับสนุนกิจการทหารเป็นนโยบายแห่งชาติ ในปี ค.ศ. 1871 เดือน 2 โอโมริ มาซึจิโร่ ที่มาจากแคว้นโจชู ได้รวบรวมกำลังทหารจากซัทสึมะ, โจชูและโทสะที่ได้รับการฝึกตามแบบทหารฝรั่งเศสกว่าหนึ่งหมื่นนาย จัดตั้งเป็นโกชิมเปย์ หรือทหารรักษาพระองค์ เมื่อมีการยกเลิกระบบแคว้นและเปลี่ยนไปเป็นจังหวัด ก็ได้มีการส่ง โกชิมเปย์ไปประจำการตามจังหวัดต่าง ๆ ในฐานะกองทหารประจำการ

ปี ค.ศ. 1871 เดือน 4 มีการจัดตั้งกองทหารในระบบจินได โดยมีจุดประสงค์เพื่อปราบปรามการกบฏของพวกซามูไรเก่า เช่น กบฏซากะและสงครามเซนนัน เป็นต้น การนำระบบเกณฑ์ทหารมาใช้ ทำให้ประชาชนทั่วไปได้มีส่วนร่วมในกองทัพมากขึ้น (ปกติจะมีแต่ซามูไรเก่าที่หันมาเป็นทหารในกองทัพในช่วงนั้น) หลังจากนั้นกองทัพบกได้ยกเลิกระบบจินไดและหันไปใช้ระบบกองพล หรือซันแทน เพื่อที่จะสามารถทำสงครามนอกประเทศได้ ถึงกระนั้นอิทธิพลของโจชูและซัทสึมะในกองทัพก็ยังคงอยู่ แม้ว่าทั้งสองแคว้นจะถูกยุบลงไปแล้วก็ตาม โดยที่โจชูได้คุมกองทัพบก ขณะที่ซัทสึมะได้คุมกองทัพเรือ

ปี ค.ศ. 1872 ได้มีการก่อตั้งกระทรวงทหารบกขึ้น โดยแยกออกมาจากกระทรวงสงคราม (ปี ค.ศ. 1878 คณะเสนาธิการก็แยกตัวออกมาจากกระทรวงทหารบก) ปี ค.ศ. 1873 หลังจากที่รัฐบาลเมจิได้ประกาศยกเลิกระบบแคว้น โดยเปลี่ยนเป็นจังหวัด รวมไปถึงการห้ามพกดาบของซามูไร หลังจากนั้น ก็ได้มีประกาศเกณฑ์ทหารขึ้นเป็นครั้งแรก ยามาฮาดะ อาริโตโมะ ซึ่งมาจากกองกำลังพิเศษใต้ ก็ได้ขึ้นมาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงทหารบกคนแรก ขณะที่คัตสึ โคอชู

(ยาซีโทซี) ซึ่งเป็นอดีตข้าราชการของบาคอฟ ได้ขึ้นเป็นรัฐมนตรีกระทรวงทหารเรือคนแรก

อารีโตโมะได้เสนอให้เปลี่ยนระบบกองทัพญี่ปุ่นจากฝรั่งเศสเป็นรัสเซียแทน โดยอ้างถึงชัยชนะของรัสเซียที่มีต่อฝรั่งเศสในสงครามฝรั่งเศส – รัสเซีย (ค.ศ. 1870 – 1871) ตั้งแต่นั้นมากองทัพบกก็ได้หันมาใช้ระบบกองทัพแบบรัสเซียแทน อีกทั้งยังมีการส่งนายทหารบางส่วนไปศึกษาต่อที่รัสเซียและเชิญนายทหารรัสเซียมาเป็นที่ปรึกษาทางทหาร ส่วนกองทัพเรือนั้นได้ใช้ระบบกองทัพเรือของอังกฤษมาแต่แรกอยู่แล้ว

ในช่วงแรกนั้นเป้าหมายที่กองทัพบกและเรือแห่งจักรวรรดิญี่ปุ่นต้องการที่จะก้าวข้ามให้ได้ก็คือ จักรวรรดิรัสเซีย แต่หลังสงครามรัสเซีย – ญี่ปุ่น กองทัพบกก็เริ่มที่จะมองโซเวียตเป็นคู่แข่ง ขณะที่กองทัพเรือมองอเมริกาเป็นคู่แข่ง ทั้งสองเหล่าจึงเริ่มพยายามพัฒนากองทัพของตนให้ทัดเทียม หรือเหนือกว่าทั้งสองประเทศนี้ ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง อาวุธยุทธโศปกรณ์ของกองทัพแห่งจักรวรรดิญี่ปุ่นในสมัยเมจิ นั้น ส่วนใหญ่จะนำเข้าจากต่างประเทศ เช่น ฝรั่งเศสและอังกฤษ เป็นต้น แต่ช่วงก่อนและหลังสงครามรัสเซีย – ญี่ปุ่นเป็นต้นมา กองทัพก็เริ่มความพยายามที่จะผลิตอาวุธเบาด้วยตนเองมากขึ้น เมื่อเข้าสู่สงครามแปซิฟิก (ชื่อเรียกของสงครามโลกครั้งที่สองในฝั่งแปซิฟิก) กองทัพก็สามารถพัฒนาอาวุธประสิทธิภาพสูงที่สามารถเทียบได้กับอาวุธยุทธโศปกรณ์ของฝ่ายสัมพันธมิตร เช่น เครื่องบินรบ Mitsubishi A6M Zero ของกองทัพเรือ และ Mitsubishi Ki – 46 และ Nakajima Ki – 84 ของกองทัพบก เป็นต้น แต่เนื่องจากมีทรัพยากรที่ด้อยกว่าประเทศตะวันตก อีกทั้งบรรจกระสุนได้น้อยกว่าและยังไม่มีการพัฒนากระสุนเจาะเกราะ ยิ่งกว่านั้นหลักนิยมทางทหารที่ผิดพลาดของกองทัพบกและเรือ ก็ยังมีส่วนทำให้ไม่สามารถเอาชนะกองทัพสัมพันธมิตรได้ หลังยุทธนาวีที่มิดเวย์และการรบที่กัวดาลคาแนลเป็นต้นมา กองทัพสหรัฐฯ ก็เริ่มที่จะได้รับชัยชนะมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่ กองทัพแห่งจักรวรรดิญี่ปุ่นเริ่มที่จะพ่ายแพ้ติด ๆ กัน (ไม่นับความสำเร็จในการถอนทหารออกจากเกาะกิสกาในหมู่เกาะอาลิวเชียน)

ปี ค.ศ. 1943 กองทัพบกและเรือที่เสียชีวิตในสงคราม ในด้านเสบียงและกำลังพลก็ได้ใช้การโจมตีแบบเกียวกุไซ หรือการโจมตีแบบฆ่าตัวตายในการรบที่เกาะอิโตคุ ตั้งแต่นั้นมา หน่วยทหารญี่ปุ่นที่ปฏิเสธการยอมจำนนต่อกองทัพสหรัฐฯ ก็ได้ใช้การโจมตีแบบบันไซซารัง (รูปแบบเดียวกับเกียวกุไซ) ซึ่งจบลงด้วยการถูกล้างหนวดเกือบหมด ต่อมา ผุ่บั้งทั้งของกองทัพบกและเรือที่เห็นว่า ไม่มีทางเอาชนะกองทัพสหรัฐฯ ได้ก็เริ่มหันมาใช้การโจมตีด้วยการใช้เครื่องบินติดระเบิดพุ่งเข้าชน หรือที่รู้จักกันในนามว่า “คามิกาเซ่” ที่แม้ว่าจะสร้างความเสียหายอย่างหนักต่อกองทัพเรือสหรัฐฯ

และอังกฤษ แต่ก็ไม่อาจเปลี่ยนกระแสสงครามได้

1.5.1.2.3 Wikirua เขียนบทความออนไลน์ เรื่อง “ประวัติการสร้างชาติของญี่ปุ่น จากเล็กไป ฐึใหญ่” โดยได้มีกล่าวถึง การสร้างจักรวรรดิของญี่ปุ่น ไว้ดังนี้

การสร้างจักรวรรดินั้น ถือเป็นความฝันอันสูงสุดของชาวญี่ปุ่นที่เฝ้ารอมานานแสนนาน เพื่อเป็นวันที่ชาติของตนจะได้ล้างอายกับบรรดาชาติตะวันตกที่เคยมาเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของตน ด้วยการทำให้เป็นมหาอำนาจแล้วบุกไปยึดประเทศอื่น ๆ แบบที่ชาติตะวันตกทำ เพื่อยกระดับตัวเองให้ทัดเทียม หรือสูงกว่าบรรดาชาติตะวันตกเหล่านั้น มันคือสิ่งที่จะพิสูจน์ว่าความพยายามในการพัฒนาประเทศทั้งหมดของคณะเมอิจิที่ผ่านมาเป็นเรื่องคุ้มค่า หรือเป็นเพียงเรื่องเพื่อฝันเท่านั้น วิธีการสร้างจักรวรรดิของญี่ปุ่นนั้น จะใช้การทูตสลับกับการทหาร อาณานิคมบางแห่งได้มาด้วยเลือดเนื้อ ส่วนบางแห่งได้มาโดยไม่สูญเสียอะไรไปเลยด้วยซ้ำ

1. ใต้หวันและหมู่เกาะริวกิว

เป้าหมายหลัก ๆ ที่ญี่ปุ่นจ้องมองที่จะยึดไว้เป็นอาณานิคมนั้น คือ เกาหลีและจีน ประเทศที่ญี่ปุ่นเกลียดชังที่สุดมาแต่ครั้ง โบราณ โดยลักษณะของที่ตั้งแล้ว เกาหลีนั้นสำคัญอย่างมากกับญี่ปุ่นและจีน เพราะมีลักษณะที่ตั้งคล้ายโบริดทิมเข้าไปในพื้นที่สำคัญ ๆ ของทั้งสองประเทศ จากพรมแดนด้านเหนือของเกาหลีนั้น ถ้าเดินขึ้นเหนือไปอีกเล็กน้อยก็จะไปถึงนครหลวงปักกิ่งของจีน และจากพรมแดนตะวันออกของเกาหลี ถ้าข้ามช่องแคบไปได้ไม่กี่ไกลก็จะถึงเมืองหลวงโตเกียวของญี่ปุ่น แลยังมีพรมแดนติดกับเขตเวลาคิวสตอก ซึ่งเป็นเขตพาณิชย์ที่ใหญ่ที่สุดของรัสเซียอีกด้วย

ในตอนนั้นจีนถือเป็นชาติมหาอำนาจอันดับหนึ่งของเอเชียเลยทีเดียว ในเอเชียจีนเป็นรองแค่รัสเซียประเทศเดียว ซึ่งรัสเซียเองก็จับมือเป็นพันธมิตรกับจีนเรียบร้อย ที่ผ่านมากาหลีได้สนับสนุนจากจีนมาโดยตลอดแทบทุกยุคทุกสมัย ซึ่งจีนก็ได้ให้ความสำคัญกับเกาหลีมากกว่าบรรดาเมืองขึ้นอื่น ๆ เพราะต้องการใช้เกาหลีเป็นปราการในการป้องกันไม่ให้ญี่ปุ่นบุกเมืองหลวงตน ในตอนที่อิชิไดบุกเกาหลีนั้น จีนได้เข้าช่วยเกาหลีอย่างเต็มความสามารถ เพราะการช่วยเกาหลีก็เท่ากับว่าเป็นการปกป้องเมืองหลวงของตัวเอง

ญี่ปุ่นเองก็ต้องการที่ได้เกาหลีมาอยู่กับตน เพราะที่ผ่านมานั้น ทุกครั้งที่ญี่ปุ่นถูกรุกรานก็ล้วนมีสาเหตุมาจากเกาหลีทั้งสิ้น อย่างตอนที่ทัพเรือมองโกลบุกญี่ปุ่นนั้น ก็ใช้เกาหลีเป็นฐานในการบุก หากญี่ปุ่นได้เกาหลีมาอยู่กับตน ก็เท่ากับว่าจะสามารถใช้เกาหลีเป็นป้อมปราการไม่ให้ประเทศตัวเองโดนบุกได้ แถมยังสามารถใช้เกาหลีเป็นทางผ่านในการบุกขึ้นไปยึดเมืองหลวงของจีนได้อีกด้วย เพราะเหตุนี้ ญี่ปุ่นจึงได้ต้องการที่จะยึดเกาหลี จากนั้นจึงค่อยต่อไปเป็นการบุกเมืองหลวงของจีน จึงได้เตรียมการที่จะยกพลบุกเกาหลีอยู่หลายปี แต่สุดท้าย ญี่ปุ่นก็จำเป็นต้องพักแผนบุกเกาหลีนั้นไว้ก่อน เพราะในขณะนั้น บรรดาชาติตะวันตกต่าง ๆ ได้เข้ามาตั้งฐานทัพในประเทศจีน หากว่าญี่ปุ่นพิฬาลมบุกขึ้นแผ่นดินใหญ่ของเอเชียแล้ว จะต้องได้ปะทะกับชาติที่ทรงพลังเหล่านั้นเป็นแน่ ดังนั้น ญี่ปุ่นจึงจำเป็นต้องพักเรื่องบุกเกาหลีไว้ก่อนและใช้วิธีไปผูกมิตรกับชาติตะวันตกต่าง ๆ ที่ตั้งฐานทัพอยู่ในประเทศจีน เพื่อไว้วันหน้า หากได้บุกขึ้นแผ่นดินใหญ่จริงจะได้ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับประเทศพวกนี้ในภายหลัง

การพักการบุกเกาหลีของรัฐบาล สร้างความไม่พอใจให้แก่กองทัพที่อุตสาหกรรมที่เตรียมพร้อมที่จะบุกเกาหลีไว้อย่างดี รัฐบาลจึงขอโทษทางกองทัพและแนะนำว่าให้ไปบุกได้หัววันและหมู่เกาะริวกิว ซึ่งเป็นอาณานิคมของจีนแทน การบุกสองประเทศนี้ จะทำให้จีนเหมือนถูกตัดแขนขาออกไป

ญี่ปุ่นจึงส่งทหารบุกเข้ายึดหมู่เกาะริวกิวของจีน ต่อจากนั้นจึงเข้ายึดครองได้หัววัน ซึ่งทางจีนเอง ก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับอาณานิคมในส่วนนั้นเท่าใดนัก เพราะแม้แต่ให้ความสำคัญกับเกาหลี ญี่ปุ่นก็สามารถยึดอาณานิคมทั้งสองแห่งจากจีนได้โดยง่าย ญี่ปุ่นได้ผนวกริวกิวเข้าเป็นส่วนหนึ่งของประเทศ เปลี่ยนชื่อเป็น โอกินาวาและให้ได้หัววันเป็นรัฐในอารักขา โดยส่งคนจากญี่ปุ่นไปปกครอง นับเป็นการเริ่มต้นการสร้างจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่ได้อย่างสวยงาม

ความพ่ายแพ้ของจีนในครั้งนี้ เริ่มทำให้ชาติตะวันตกทั้งหลายที่เคยมองว่าจีนเป็นชาติยักษ์ใหญ่ ก็เริ่มสงสัยว่าจีนนี้มันเก๋าจริง ๆ หรือดีแต่เปลือกกันแน่ ที่แพ้ให้กับประเทศที่อ่อนด้อยกว่าอย่างนี้

2. เกาหลียกแรก ญี่ปุ่น ปะทะ จีน

หลังจากผูกสัมพันธ์กับบรรดาชาติตะวันตกที่ตั้งฐานทัพอยู่ในจีนเรียบร้อยแล้ว ก็ได้เวลาที่ญี่ปุ่นจะได้จัดการกับคู่แข่งที่อ่อนแออย่างเกาหลี รวมถึงศัตรูที่ดูเหมือนจะเก่งกว่าอย่างจีน

เกาหลีในขณะนั้น เป็นประเทศปิด จะยอมมีสัมพันธกับต่างชาติแค่เพียงประเทศเดียว คือ จีนเท่านั้น แม้ชาติตะวันตกอื่น ๆ จะพยายามเปิดประเทศเกาหลี แต่ก็มิอาจทำได้ เพราะเกรงใจจีนที่เป็นลูกพี่ของเกาหลี ตอนแรกญี่ปุ่นได้ส่งทูตไปขอให้เกาหลีเปิดประเทศค้าขายกับตน ก็ถูกปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย กล่าวหาว่า ญี่ปุ่นเป็นเพียงประเทศเกาะชั้นต่ำและพยายามละเมิดอำนาจของจีนซึ่งยิ่งใหญ่กว่า ญี่ปุ่นจึงส่งเรือยนต์รบไปปิดปากอ่าวเกาหลี เกาหลีก็ไม่รือร้อยิ่งกวาดใส่เรือรบของญี่ปุ่นทันที แต่เพราะว่ากองทัพญี่ปุ่นที่ผ่านการปฏิรูปเมอิจิมานั้น มีเทคโนโลยีที่เหนือกว่าเกาหลีที่เอาแต่ปิดประเทศมานาน สุดท้ายญี่ปุ่นก็ยึดภาคใต้ของเกาหลีได้

เมื่อจีนเห็นท่าไม่ดี กลัวว่าเกาหลีจะถูกญี่ปุ่นยึดไปจริง ๆ จึงส่งทหารเข้ามาในเกาหลี ในตอนนั้น เกาหลีเองก็กำลังเกิดศึกแย่งชิงราชสมบัติกันเองระหว่างฝ่ายเวอนกุนซึ่งสนับสนุนจีนกับฝ่ายพระนางหมินที่สนับสนุนญี่ปุ่น ด้วยศึกทั้งนอกทั้งในเช่นนี้ ส่งผลให้สถานการณ์ในเกาหลีเลวร้ายสุดขีดและได้ปะทุไปเป็นสงครามระหว่างจีนกับญี่ปุ่นเหนือดินแดนเกาหลีในที่สุด

ในสงครามครั้งนี้ จีนได้ประมาทญี่ปุ่นอย่างมาก เพราะมองว่าเป็นชาติที่อ่อนแอกว่าตน ซึ่งเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเอเชีย ที่ไม่เคยเป็นรองใครเลยตลอดระยะเวลาในประวัติศาสตร์ แต่พอเอาเข้าจริง ๆ กองทัพที่จีนมั่นอกมั่นใจหนักหนานั้นกลับพ่ายแพ้ให้แก่ญี่ปุ่น ที่ถึงแม้จะมีกองทัพที่เล็กกว่า แต่ก็มีเทคโนโลยีที่เหนือกว่า มีประสิทธิภาพมากกว่า เพราะได้รับการพัฒนามาเป็นอย่างดี ผลจากความพ่ายแพ้นี้ ทำให้จีนต้องยกเกาหลีและแมนจูเรียตอนใต้ให้กับญี่ปุ่น

ความพ่ายแพ้ในครั้งนี้ ทำให้ชาติตะวันตกทั้งหลายรู้แล้วว่า จีนนั้นคิดแต่เปลือกที่ดูเหมือนจะเป็นชาติยักษ์ใหญ่ แต่โดยเนื้อแท้แล้ว เป็นคนขี้โรคติ ๆ นี้เอง ไม่ได้มีพลังอำนาจใด ๆ พอที่จะคู่ควรกับคำวามหาอำนาจด้วยซ้ำ กับแค่ประเทศเล็ก ๆ แล่นี่ก็ยังแพ้ ทำให้ชาติตะวันตกสามารถเข้าไปหาผลประโยชน์ในจีน โดยส่งทหารของตนเข้ามายึดเมืองต่าง ๆ ของจีน ตั้งกลุ่มธุรกิจของตน เพื่อรุมสูบเอาทรัพย์ในดิน สินในน้ำจากจีนโดยไม่เกรงใจอีกต่อไป จีนจึงตกอยู่ในสภาพรัฐกึ่งอาณานิคมไม่เหลือซึ่งศักดิ์ศรีใด ๆ ส่วนญี่ปุ่นนั้น ชาติตะวันตกได้ยกย่องนับถือให้เป็นมหาอำนาจของเอเชียแทนที่จีน ตอนนี้องญี่ปุ่นได้เป็นมหาอำนาจสมใจกับที่รอมานานแล้ว แล้วยังสามารถถีบคู่แค้นอย่างจีนลงเหวได้อีกด้วย

สาเหตุที่ทำให้จีนแพ้ญี่ปุ่น ก็คงเป็นเพราะนิสัยอนุรักษ์นิยมจนเกินเหตุของชาวจีน ที่ผ่านมานั้น จีนไม่ค่อยสนใจที่จะพัฒนาประเทศตนให้ทันสมัยเหมือนญี่ปุ่นเท่าไร เนื่องจากนิสัยของชาวจีนนั้น นิยมชมชอบวัฒนธรรมและกฎระเบียบประเพณีเก่า ๆ ของตน เพราะมีความคิดอยู่เสมอ

ว่าของเก่า ๆ เหล่านั้นเป็นสิ่งที่บรรพบุรุษสร้างเอาไว้ให้ดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไขใด ๆ อีก ถึงแม้ว่าชาติตะวันตกต่าง ๆ จะเรียกร้องให้จีนแก้ไขกฎระเบียบเหล่านั้น เพราะมันป่าเถื่อนในสายตาของชาวตะวันตกก็ตาม แต่จีนก็ยังคงยืนกรานที่จะอยู่กับของเดิม ๆ ไม่ยอมพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงอะไรเลย เอาแต่คิดว่าของ ๆ ตนคืออยู่แล้ว ถ้าไม่ดีจริงคงไม่อยู่มาเป็นพัน ๆ ปี สุดท้ายประเทศจีนก็เลยไม่พัฒนา ย้ำอยู่แต่ที่เดิม เพราะชาวจีนรักของเก่า ๆ อย่างไม่รู้เหตุผล กองทัพของจีนจึงพลอยล่าหลังตามไปด้วย ผิดกับญี่ปุ่น ซึ่งเป็นพวกหัวก้าวหน้า รักการเปลี่ยนแปลง รู้จักมองว่าตนยังแย่ ไม่รู้เหตุผลแบบจีนที่เอาแต่คิดว่าของตนดีไปหมด ญี่ปุ่นนั้น ถ้าเห็นว่าของใหม่ดีกว่า ก็พร้อมที่จะเปลี่ยนไปใช้ จึงได้ยกเลิกกฎเกณฑ์ที่ล่าหลังต่าง ๆ ของตน ไปรับเอาวัฒนธรรมใหม่ ๆ ที่เหนือกว่าเข้ามา ญี่ปุ่นจึงสามารถพัฒนาตัวเอง จนสามารถอยู่เหนือกว่าจีน

3. เกาหลีที่สอง ญี่ปุ่น ปะทะ รัสเซีย

ภารกิจในการครอบครองเกาหลีของญี่ปุ่นยังไม่จบเพียงเท่านั้น ถึงแม้ว่าจะขับไล่จีนออกไปจากเกาหลีได้แล้ว แต่ก็ยังมีชาติมหาอำนาจอีกชาติหนึ่งที่ต้องการเข้ามามีอำนาจในเกาหลี นั่นก็คือ รัสเซีย

รัสเซียในขณะนั้น เป็นพันธมิตรกับจีน ได้เข้ามาพัฒนาภาคอีสานของจีนและเขตป่าไม้ริมแม่น้ำยาลู การที่ญี่ปุ่นยึดเกาหลีและแมนจูเรียได้ไปจากจีนนั้น ทำให้รัสเซียเริ่มหวาดระแวงว่าญี่ปุ่นจะเป็นภัยต่อเขตพัฒนาของตนได้ จึงได้พยายามบ่อนทำลายอำนาจของญี่ปุ่นในเกาหลีทุกวิถีทาง

แต่ญี่ปุ่นเองก็รู้ตัวอยู่แล้วว่า ตนเองกำลังจะต้องเผชิญหน้ากับชาติที่ทรงพลังกว่าจีนอย่าง รัสเซีย ประเทศตะวันตกที่ใหญ่ที่สุดในโลก และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่ญี่ปุ่นจะต้องเผชิญหน้ากับชาติตะวันตกที่ตนเกลียดชังมานานแสนนาน ซึ่งจะถือเป็นข้อพิสูจน์ว่าความพยายามที่ผ่านมาของคณะเมอิจิที่ต้องการจะเอาชนะพวกฝรั่งให้ได้ นั้นจะเป็นสิ่งที่คุ้มค่าจริง หรือเป็นเพียงเรื่องที่สูญเปล่า

ความขัดแย้งเรื่องเกาหลี ระหว่างรัสเซียกับญี่ปุ่นทวีขึ้น จนกลายเป็นสงครามระหว่าง รัสเซียกับญี่ปุ่นเหนือดินแดนเกาหลีในที่สุด ซึ่งผลปรากฏออกมาว่า ในสงครามครั้งนี้กองทัพเรือของรัสเซียได้เดินทางอ้อมแหลมกู๊ดโฮปมา แต่ก็ถูกญี่ปุ่นปราบเรียบจนหมดที่นอกเมือง โอคโปของเกาหลี จนในที่สุด รัสเซียก็ต้องยอมรับความพ่ายแพ้และสูญเสียดินแดนภาคอีสานของจีน, เกาะคูริล, เกาะแซคคาริน ให้แก่ญี่ปุ่น

นี่คือความพ่ายแพ้ครั้งแรกของชาติตะวันตกต่อชาวผิวเหลืองในประวัติศาสตร์สงครามสมัยใหม่ ชัยชนะของญี่ปุ่นได้ทำให้โลกทั้งโลกต้องตกตะลึง โดยเฉพาะบรรดาชาติตะวันตก เพราะที่ผ่านมา ชาวโลกเชื่ออย่างฝังหัวมาตลอดว่าชาวตะวันตกนั้นไร้เทียมทาน แพ้ไม่เป็น ชาวเอเชีย หรือแอฟริกา ไม่มีทางไหนที่จะเอาชนะพวกนี้ได้เลย แต่การที่ญี่ปุ่นซึ่งเป็นเพียงชาวเอเชียตัวเล็ก ๆ แต่ใจเด็ดและมุ่งมั่น พัฒนาตนเองจนเหนือกว่าพวกฝรั่งได้อย่างกับปาฏิหาริย์ สามารถเอาชนะชาติฝรั่งที่ใหญ่ที่สุดได้เช่นนี้ ได้ทำให้ชาวโลกต้องคิดใหม่ บัดนี้ชาวโลกหาได้เกรงกลัวชาวตะวันตกอีกต่อไปแล้ว

ชัยชนะของญี่ปุ่นเป็นเสมือนการล้มล้าง เป็นการปลดรัศเซียจากชาติมหาอำนาจอันดับหนึ่งของเอเชียลง และตนก็ได้ตำแหน่งนั้นแทน แถมยังได้ดินแดนยื่นเข้าไปในแผ่นดินจีนอีกหลายไมล์ จนแทบประชิดเมืองหลวงของจีนเลยทีเดียว เมื่อถึงตอนนี้ ญี่ปุ่นก็รู้แล้วว่าความพยายามในการพัฒนาประเทศของตนทั้งหมดที่ผ่านมา มันช่างคุ้มค่าไม่สูญเปล่าจริง ๆ ชาวญี่ปุ่นได้ฝันไปไกลกว่าการที่จะเป็นมหาอำนาจของเอเชีย (เพราะได้เป็นไปแล้ว) ไปเป็นการยึดครองโลกทั้งใบมาเป็นของตัวเอง

หลังจากได้เกาหลีมาจากการลงทุนไปถึงสองครั้ง ครั้งแรกกับจีน ครั้งที่สองกับรัสเซีย ญี่ปุ่นก็ได้ครอบครองเกาหลีสมใจอยาก ญี่ปุ่นได้ลดฐานะเกาหลีจากประเทศมาเป็นมณฑลหนึ่งของตน ยุบสถาบันกษัตริย์ของเกาหลี ปกครองเกาหลีอย่างกดขี่ต่าง ๆ นานา เช่น การบังคับให้ชาวเกาหลีปลูกข้าวและต้องส่งข้าวที่ปลูกได้ให้กับญี่ปุ่น ห้ามกินเองแม้แต่เม็ดเดียว ส่งผลให้ชาวเกาหลีตายเพราะอดข้าว การสั่งห้ามไม่ให้เกาหลีมีกองทัพ การสั่งห้ามใช้ภาษาเกาหลี บังคับให้ชาวเกาหลีพูดญี่ปุ่น บังคับให้เกาหลีแต่งกายแบบญี่ปุ่น การแสดงออกทุกอย่างที่เป็นเกาหลีถือเป็นเรื่องผิดกฎหมาย สตรีชาวเกาหลีมากมายถูกส่งตัวไปเป็นนางบำเรอของทหารญี่ปุ่น เรียกได้ว่า ญี่ปุ่นปกครองเกาหลีอย่างป่าเถื่อนเอามาก ๆ ส่งผลให้เกาหลีแค้นญี่ปุ่นมาจนถึงทุกวันนี้

ส่วนแมนจูเรียและดินแดนภาคอีสานของจีนนั้น ญี่ปุ่นได้เจรจากับทางจีนว่า จะให้จีนเข้ามาร่วมปกครองด้วย เป็นเหมือนกับพื้นที่ของทั้งสองประเทศ อนุญาตให้จีนคงกำลังทหารไว้ในพื้นที่ดังกล่าวได้

4. การขับไล่ชาติอื่น ๆ ออกจากจีนเพื่อที่จะได้ครองเมืองจีนแต่เพียงผู้เดียว

หลังจากรบแพ้ญี่ปุ่น จีนก็กลายเป็นรัฐกึ่งอาณานิคม ต้องยอมแบ่งดินแดนบางส่วนไปให้ต่างชาติปกครองและต้องยินยอมให้ต่างชาติมีกำลังทหารอยู่บนแผ่นดินจีนได้ เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่หนึ่งขึ้น บรรดาชาติมหาอำนาจที่ยึดครองจีนอยู่ก็รีบพุงกันอยู่บนแผ่นดินจีนด้วย ส่งผลให้แผ่นดินจีนที่เคยยิ่งใหญ่ต้องกลายเป็นคนจู้โรคไปในที่สุด

ในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งนี้ ญี่ปุ่นได้เข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับฝ่ายไตรภาคี (ฝ่ายสัมพันธมิตร) และได้รับชัยชนะเมื่อสงครามจบลง ซึ่งในฐานะผู้ชนะ ญี่ปุ่นก็ได้เรียกร้องค่าเสียหายจากผู้แพ้ ซึ่งก็คือ เยอรมัน ให้ยกเขตสัมปทานในซานตงให้กับตน ญี่ปุ่นจึงได้เขตซานตงทางตะวันออกของจีนมาและได้ขอซื้อเขตการค้าในกวางตุ้ง กวางสีและเกาะไห่หนานจากอังกฤษ ประเทศอังกฤษซึ่งได้รับความเสียหายจากสงครามโลกและต้องการเงินมาฟื้นฟูตนเองก็จำต้องยอมขายให้ ญี่ปุ่นจึงได้เมืองริมทะเลของจีนทั้งหมดมาครอบครองและถือว่าได้กำจัดชาติมหาอำนาจชาติอื่น ๆ ออกจากแผ่นดินจีนได้หมดแล้ว

การพ่ายแพ้ ตลอดจนสูญเสียดินแดนทางเหนือให้ญี่ปุ่น การทำให้จีนถูกนานาชาติเข้าย่ำยี และการนำประเทศเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่หนึ่งนี้ ทำให้สถานะของสถาบันกษัตริย์ของจีน (ราชวงศ์ชิง) ที่ปกครองจีนมากกว่า 400 ปี ก็ถึงคราวสิ้นคลอน เดิมทีราชวงศ์นี้ก็ไม่ใช่ชาวจีนอยู่แล้ว แต่เป็นชาวแมนจู ที่ถือว่าไม่มีสิทธิ์อันชอบธรรมที่จะปกครองจีนอยู่แล้ว แลมันก็ยังมาทำให้ประเทศจีนที่เคยยิ่งใหญ่ต้องตกต่ำอีก

ต่อมาได้มีนายแพทย์หนุ่มคนหนึ่ง มีชื่อว่าซุนยัตเซ็น หัวหน้าพรรคจีนคณะชาติ หรือก๊กมินตั๋ง (KMT) ได้ร่วมมือกับขวนซีไซ (อดีตแม่ทัพของราชวงศ์ชิง) ทำการล้มล้างราชวงศ์ชิงลง เป็นการปิดฉากระบอบกษัตริย์ของจีนและเปลี่ยนแปลงประเทศจีนไปสู่ระบอบประชาธิปไตย ภายใต้ชื่อประเทศใหม่ว่า “สาธารณรัฐจีน” และทำการย้ายเมืองหลวงหนีญี่ปุ่นลงใต้ไปอยู่ที่นานกิง ซุนยัตเซ็นได้พยายามทำการปฏิรูปจีนไปตามแนวทางตะวันตก โดยมุ่งหวังจะให้จีนหลุดพ้นจากสภาพอันน่าอับอายเช่นนี้เสียที แต่สุดท้ายก็ไม่สำเร็จ เพราะถูกฝ่ายทหารและบรรดาขุนศึกเดิมของราชวงศ์ชิงที่ยังมีอำนาจอยู่ตามชนบทเข้าแทรกแซง และในระหว่างนี้กลุ่มคอมมิวนิสต์ของเหมาเจ๋อตงที่แฝงตัวอยู่ในพรรคจีนคณะชาติเองก็เริ่มเติบโตขึ้นมาเรื่อย ๆ พวกคอมมิวนิสต์มีเป้าหมายอยู่ที่การขับไล่ญี่ปุ่นออกไปจากจีนเป็นหลัก

ภายหลังขุนยัดเซ็นเสียชีวิตทั้ง ๆ ที่ฝันยังไม่เป็นจริง เจียงไคเช็ค ลูกศิษย์อันดับหนึ่งของเขาก็ขึ้นกุมอำนาจต่อ เจียงไคเช็คได้เปลี่ยนแปลงการปกครองไปสู่ระบอบเผด็จการทหาร (เรียกว่าระบอบนานกิง) และได้ทำการปราบปรามขุนศึกที่ยังเหลืออยู่ของราชวงศ์ชิงจนหมด จากนั้นเจียงไคเช็คก็เริ่มทำการกีดกันพวกคอมมิวนิสต์ออกจากพรรคจีนคณะชาติ ทำให้เหมาเจ๋อตงและพวกต้องแยกตัวออกจากพรรคจีนคณะชาติไปกบดาน และได้กลายเป็นกองกบฏคอยสู้กับรัฐบาลอยู่ที่แถบเหอหนาน

สถานการณ์ในจีนตอนนี้ จึงมีสภาพเป็นสามก๊ก

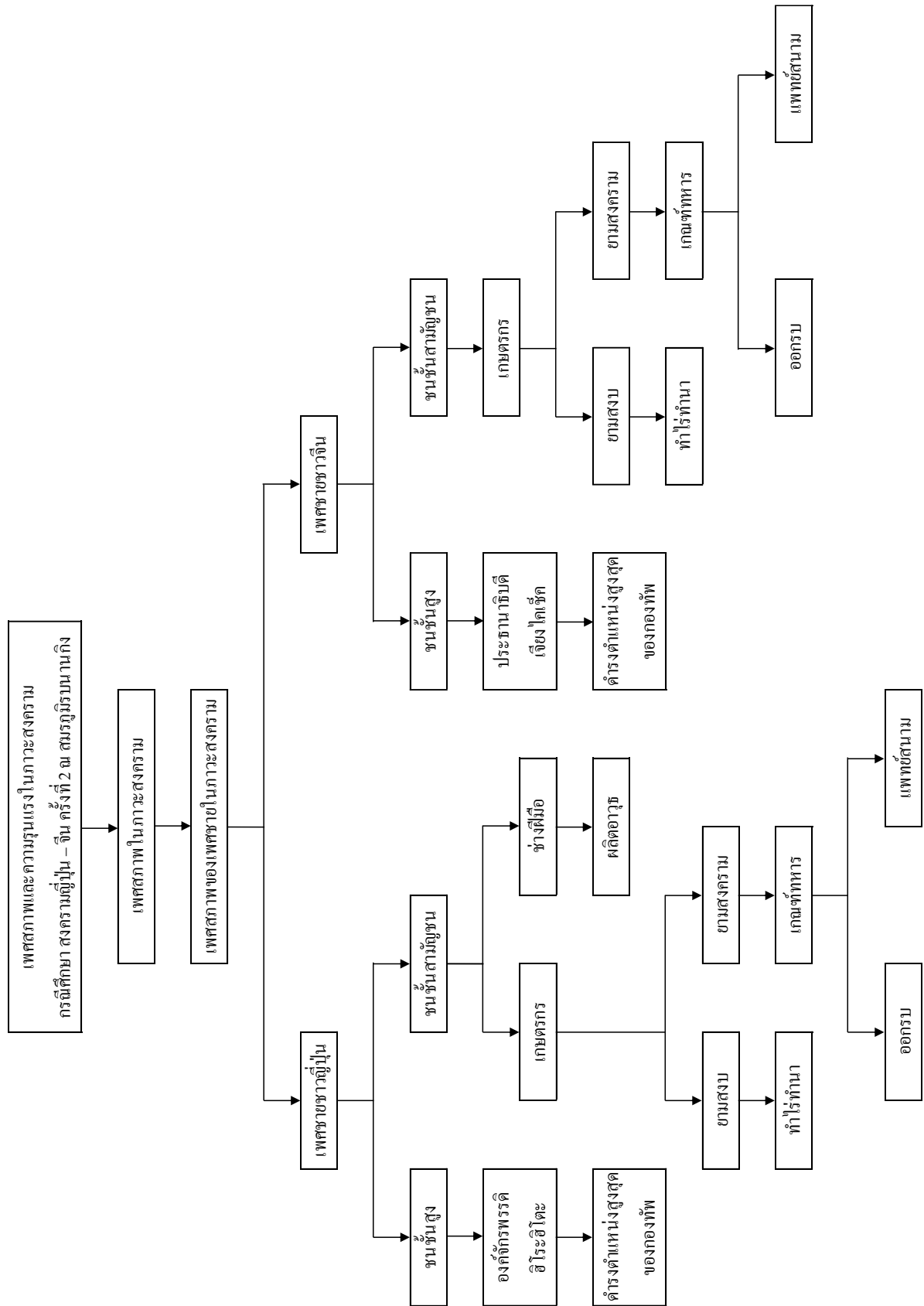
1. พรรคจีนคณะชาติ อยู่ที่นานกิง
2. พวกคอมมิวนิสต์ อยู่ที่เหอหนาน
3. กองทัพญี่ปุ่น อยู่แมนจูเรีย ซานตง กวางตุ้งและกวางสี

1.5.2 การคิดวิเคราะห์ข้อมูล

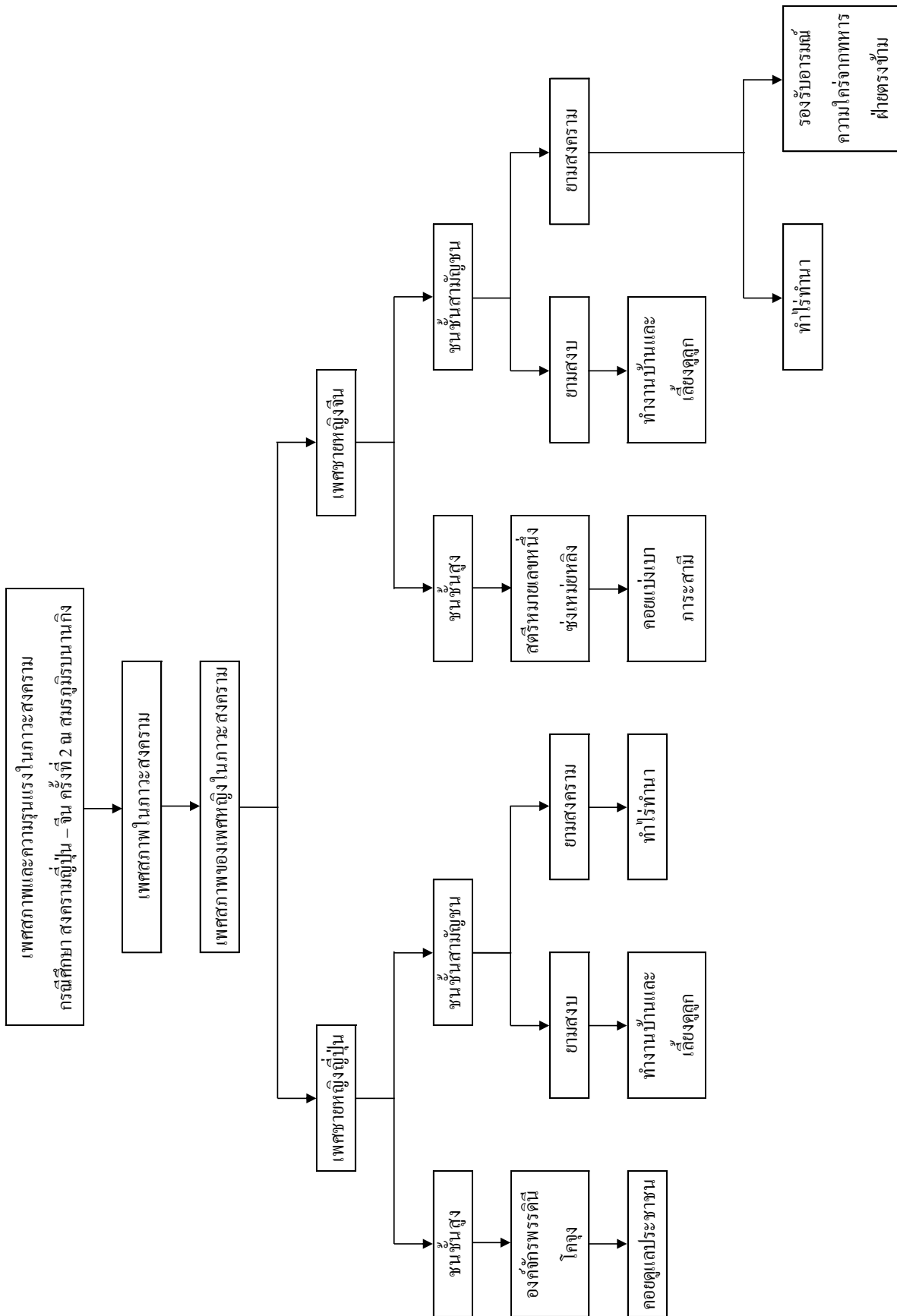
ผู้วิจัยได้คิดวิเคราะห์ข้อมูล โดยทำกรอบแนวความคิดในการวิเคราะห์ เพื่อให้เข้าใจภาพรวม ของงานวิจัยในครั้งนี้ มากยิ่งขึ้น

- 1.5.2.1 กรอบแนวความคิดเกี่ยวกับเพศสภาพของเพศชายในภาวะสงคราม
- 1.5.2.2 กรอบแนวความคิดเกี่ยวกับเพศสภาพของเพศหญิงในภาวะสงคราม
- 1.5.2.3 กรอบแนวความคิดเกี่ยวกับความรุนแรงในภาวะสงคราม

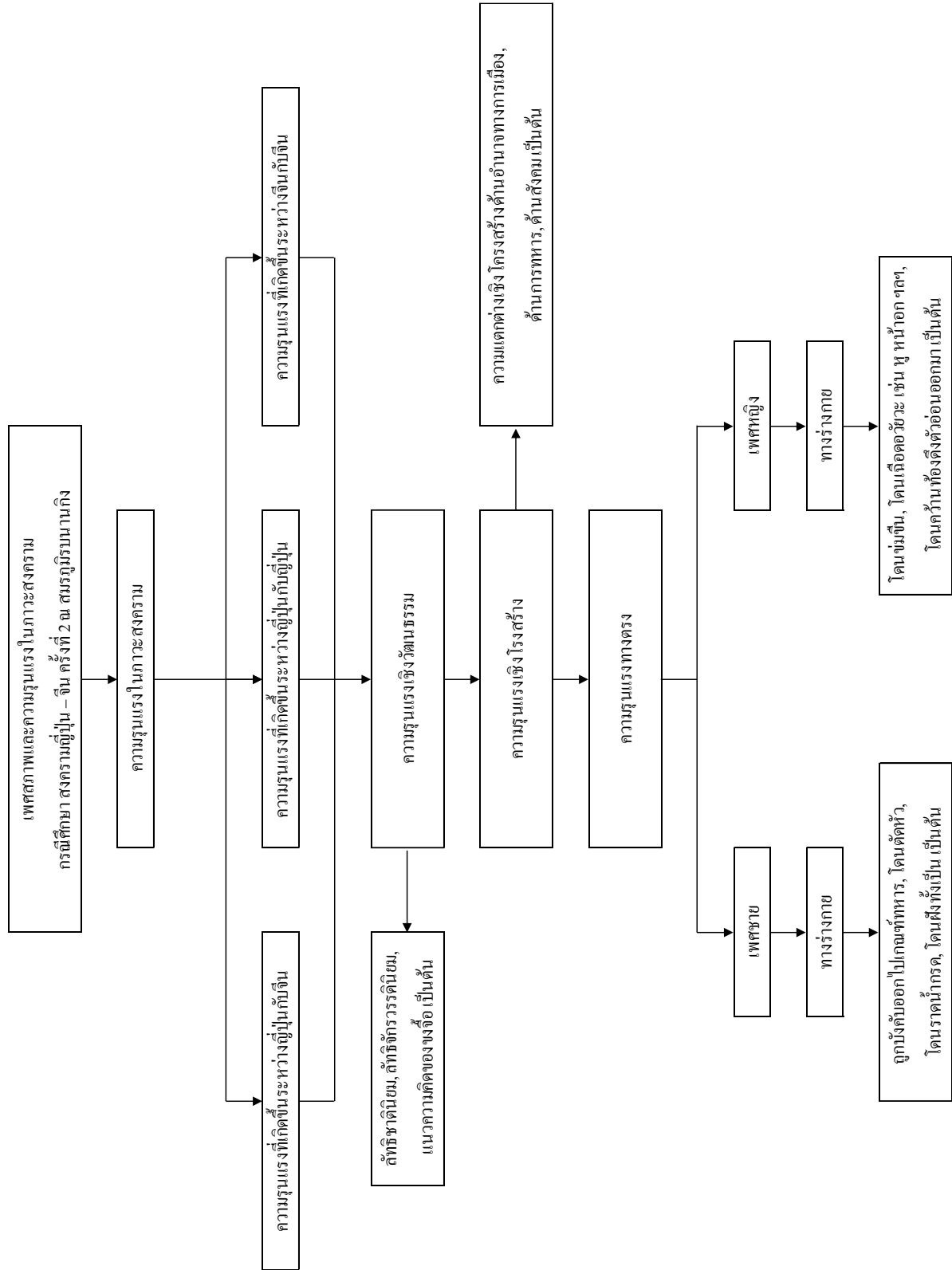
1.5.2.1 กรอบแนวคิดเกี่ยวกับเพศสภาพของเพศชายในภาวะสงคราม

1.5.2.2 กรอบแนวความคิดเกี่ยวกับเพศสภาพของเพศหญิงในภาวะสงคราม

1.5.2.3 กรอบแนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงในภาวะสงคราม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.6.1 ทำให้เกิดความเข้าใจเรื่องเพศสภาพในภาวะสงคราม
- 1.6.2 ทำให้เกิดความเข้าใจเรื่องความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายและหญิงในภาวะสงคราม
- 1.6.3 ทำให้ได้ฝึกทักษะด้านการค้นคว้าข้อมูล การอ่านจับใจความสำคัญต่าง ๆ รวมทั้งการ
คิดวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัย เรื่อง “เพศสภาพและความรุนแรงในภาวะสงคราม กรณีศึกษา สงคราม ญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरบนานกิง” นั้น เพื่อเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษางานวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเอกสารและข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

2.1 แนวความคิดและทฤษฎี

2.2 บทความวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวความคิดและทฤษฎี

การศึกษาแนวความคิดและทฤษฎี เป็นการศึกษาเพื่อใช้แนวความคิดและทฤษฎีดังกล่าว มาเป็นกรอบในการอธิบายและวิเคราะห์ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ศึกษา ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาได้แบ่งแยกออกมาเป็น 2 ประเด็นดังนี้

2.1.1 แนวความคิดเกี่ยวกับเพศสภาพ (Gender)

2.1.2 แนวความคิดเกี่ยวกับความรุนแรง (Violence)

2.1.1 แนวความคิดเกี่ยวกับเพศสภาพ (Gender)

2.1.1.1 นาทยา อยู่คง (ม.ป.ป.) เขียนเอกสารประกอบการสอนรายวิชา “400111-54 สังคม ช่าวสาร” ได้กล่าวถึงเพศสภาพ (Gender) ไว้ดังนี้

เพศสภาพ (Gender) คือ สิ่งที่สังคมสร้างขึ้นมาจากวิถีคิด หรือองค์ความรู้ที่มีต่อเพศสรีระ (Sex) เช่น บางสังคมจะมองว่าลักษณะร่างกายของผู้หญิงต้องตั้งครรภ์ เป็นแม่ สามารถให้นมลูกได้ จึงจำเป็นต้องเป็นฝ่ายเลี้ยงดูลูก ทำให้ผู้หญิงต้องเป็นแม่บ้าน พื้นที่สำหรับผู้หญิง คือ บ้าน ปล่อยให้ผู้ชายมีบทบาทหน้าที่นอกบ้าน เช่น ค้าขาย ติดต่อกับโลกภายนอก การเมือง แต่บางสังคมมีวิถีคิดต่อเพศสรีระที่แตกต่างกันออกไป ผู้หญิงอาจจะมืบทบาททางเศรษฐกิจ ทางสังคมและศาสนา พิธีกรรม ดังนั้น วิถีคิดเรื่องเพศสรีระที่แตกต่างกันก็นำไปสู่ความแตกต่างของเพศสภาพในแต่ละสังคม

บทบาทของเพศสภาพ (Gender)

เพศสภาพเป็นตัวกำหนดลักษณะบุคลิกภาพ ผู้หญิงต้องมีบุคลิกภาพที่อ่อนหวานง่าย ผู้ชายต้องเป็นผู้นำ กล้าหาญ เข้มแข็ง การแสดงออกทางอารมณ์ ผู้หญิงสามารถร้องไห้ได้ ผู้ชายห้ามแสดงความรู้สึก ร้องไห้ รวมทั้งกำหนดแนวทางการประพฤติปฏิบัติตัว เช่น การแต่งกาย ผู้หญิงต้องสวมกระโปรง ส่วนผู้ชายต้องสวมกางเกง การพูดจา ผู้หญิงต้องพูดคำว่าคะ ผู้ชายต้องพูดคำว่า ครับ แม้แต่กิจกรรมยามว่างและการเล่นที่เหมาะสม ก็ยังถูกกำหนดโดยเพศสภาพ เช่น ผู้หญิงเล่นทำอาหาร เย็บปัก ถักร้อย มีของเล่นเป็นตุ๊กตา ผู้ชายออกไปเล่นกีฬา มีของเล่นเป็นรถและปืน

รวมทั้งเพศสภาพยังเป็นตัวกำหนดแนวทางการศึกษา ผู้หญิงจะต้องเรียนสายศิลป์ภาษา หรือเรียนคหกรรม เย็บผ้า ผู้ชายจะต้องเรียนสายวิทย์ วิศวกรรม ช่างสาขาต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการมองอาชีพอะไรเหมาะสมกับเพศใด เช่น ผู้หญิงต้องเป็นพยาบาล เลขานุการ ผู้ชายจะต้องมีอาชีพเป็นหมอ ตำรวจ ทหาร เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีอิทธิพลในการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายเท่าเทียมกัน ผู้หญิงและผู้ชายไม่รู้สึกรู้สึกว่าเพศใดเหนือกว่า หรือเป็นความสัมพันธ์ที่ผู้หญิงรู้สึกด้อยกว่าและต้องพึ่งพาผู้ชาย

กาลเทศะต่าง Gender ก็ต่างไป

เมื่อเพศสภาพเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้น โดยสังคม/วัฒนธรรม เพศสภาพจึงไม่มีความเป็นสากล หรือเหมือนกันทั่วโลก เราพบว่าในแต่ละสังคม แต่ละวัฒนธรรมจะมีลักษณะเพศสภาพแตกต่างกันออกไป ซึ่งมีผลให้เกิดความคาดหวัง หรือข้อเรียกร้องที่ต่างกันไปสำหรับผู้หญิงและผู้ชาย เช่น อาชีพค้าขายในสังคมจีน มีค่านิยมให้ผู้ชายประกอบอาชีพค้าขาย ซึ่งแตกต่างกับสังคมไทยที่นิยมให้ผู้หญิงประกอบอาชีพนี้ หน้าที่การเลี้ยงดูพ่อแม่ในสังคมจีน ลูกชายมีหน้าที่เลี้ยงดูพ่อแม่ แต่สังคมไทย (ดั้งเดิม) จะคาดหวังให้ลูกสาวเป็นฝ่ายเลี้ยงดูพ่อแม่ โดยเฉพาะลูกสาวคนเล็ก

นอกจากนั้นในแต่ละชนชั้น หรือกลุ่มคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่าง เพศสภาพก็แตกต่างกันออกไปด้วย เช่น ในอดีต ผู้หญิงที่มีฐานะร่ำรวยไม่จำเป็นและไม่นิยมทำงานนอกบ้าน มีบทบาทเป็นแม่บ้านเลี้ยงดูลูก ในขณะที่ชาวบ้านทั่วไป ผู้หญิงจะต้องทำงานนอกบ้านในไร่นา เลี้ยงบ่าเคียงไหล่กับผู้ชาย

แนวความคิดเรื่องเพศสภาพมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาและบริบททางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง เช่น ในอดีต ผู้หญิงอีสานทุกคนต้องมีความรู้ ความสามารถในการทอผ้าเพื่อใช้ในการดำเนินชีวิตและพิธีกรรม แต่ปัจจุบัน ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องมีความรู้และทักษะในการทอผ้าอีกต่อไป เนื่องจากเกิดโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอจำนวนมาก จึงไม่จำเป็นต้องใช้ผ้าทอเหมือนในอดีต หรือในช่วงเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้ชายมีบทบาทเป็นทหารออกไปออกรบ ผู้หญิงก็เข้ามามีบทบาททำงานทั้งตามไร่และโรงงานอุตสาหกรรมแทน เพื่อให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศและครอบครัวดำเนินต่อไป เป็นต้น

จากจุดประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาเพศสภาพในภาวะสงคราม การทบทวนแนวความคิดเรื่อง “เพศสภาพ” ข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเห็นได้ว่า เพศสภาพของชายและหญิงในภาวะสงครามมีความแตกต่างกับในสภาวะปกติ อีกทั้งเพศสภาพในแต่ละชนชั้นก็ยังไม่เหมือนกัน

2.1.2 แนวความคิดเกี่ยวกับความรุนแรง (Violence)

2.1.2.1 พระชิตชัย สีดอกไม้ เขียนวิทยานิพนธ์ เรื่อง “แนวคิดเรื่องความรุนแรงในพุทธปรัชญา เถรวาท” โดยได้รวบรวมกรอบแนวความคิดเรื่องความรุนแรง ไว้ดังนี้

Galtung (อ้างถึงใน ชลิดาภรณ์, 2545: 144–148) ได้เสนอแนวความคิดที่แบ่งความรุนแรงออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ความรุนแรงทางตรง (Direct Violence)
2. ความรุนแรงเชิงโครงสร้าง (Structural Violence)
3. ความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม (Cultural Violence)

1. ความรุนแรงทางตรง (Direct Violence)

เป็นปรากฏการณ์ที่เห็นได้ชัดเจนและคนทั่วไปน่าจะเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นความรุนแรง เพราะมีร่องรอยปรากฏให้เห็นบนร่างกายของมนุษย์ในรูปของบาดแผล เลือดเนื้อและการสูญเสียชีวิต รวมทั้งความเสียหายต่อวัตถุและทรัพย์สินของผู้คน การทำทารุณกรรมและการทำร้ายร่างกายด้วยวิธีการต่าง ๆ หรือการฆ่าฟันกันของผู้คน จึงเป็นเรื่องของความรุนแรงทางตรงที่เห็นได้ง่ายและชัดเจนที่สุด ส่วนการกระทำที่อาจจะไม่ได้ทำให้เกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย หรือการสูญเสียชีวิต

ในทันที แต่กระทบต่อความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เช่น การปิดล้อมดินแดน หรือการห้ามการติดต่อทางการค้าและการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างประเทศ ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของคนในประเทศ หรือบริเวณที่ถูกปิดล้อม เพราะการขาดแคลนสินค้าอุปโภคบริโภค ทำให้เกิดสภาพการขาดอาหารและปัญหาด้านสาธารณสุขอื่น ๆ ตามมา หรือการบังคับยึดเย็บ กลุ่มเถา ปลูกฝังระบบความเชื่อ ความหมายและวิถีชีวิตที่เฉพาะเจาะจงต่อกลุ่มคนที่มีวัฒนธรรมย่อยต่างไป โดยกลุ่มที่เป็นวัฒนธรรมหลักส่งผลต่อความต้องการที่จะดำรงอัตลักษณ์ที่แตกต่างออกไปของคนในกลุ่มวัฒนธรรมย่อยก็นับว่าเป็นความรุนแรงทางตรงเช่นกัน

2. ความรุนแรงเชิงโครงสร้าง (Structural Violence)

โครงสร้างที่ทำให้เกิดความได้เปรียบ หรือเสียเปรียบระหว่างคนที่มีตำแหน่งแห่งที่ต่างกันในโครงสร้างนั้น ผู้ที่มีอำนาจมากกว่าจะสามารถเอาเปรียบผู้ที่มีอำนาจน้อยกว่าในกระบวนการปฏิสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนระหว่างกัน ความไม่เท่าเทียมในการแลกเปลี่ยนกระทบความอยู่รอดและความเป็นอยู่ของผู้ที่เสียเปรียบในโครงสร้าง ทำให้คนเหล่านี้ต้องทนทุกข์ทรมานจากความยากจน แร้นแค้นและความอดอยากขาดแคลนอาหารยารักษาโรค รวมทั้งการบริการด้านสุขภาพที่จำเป็น ความขาดแคลนเช่นนี้ กระทบกับความอยู่ดีมีสุขของผู้ที่เป็นฝ่ายเสียเปรียบในโครงสร้าง ปัญหาเหล่านี้ มักจะถูกมองว่าเป็นเรื่องของความยากจนอันเป็นผลมาจากความด้อยพัฒนาที่แก้ไขได้โดยกระบวนการพัฒนา หรือทำให้ทันสมัย ทั้งที่สภาพความอดอยากแร้นแค้นที่เป็นอยู่นั้น เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างที่เป็นอย่างที่เป็นอย่างอยู่และจะดำรงอยู่ต่อไป ถ้าโครงสร้างยังคงมีลักษณะที่เอื้อต่อคนบางกลุ่มและทำให้คนบางกลุ่มเสียเปรียบอยู่เช่นเดิมนอกจากผลกระทบทางร่างกายแล้ว ความรุนแรงเชิงโครงสร้างยังมีผลต่อจิตใจและจิตวิญญาณของผู้คนในสังคมผ่านกระบวนการควบคุมการพัฒนา สำนึกร่วมและการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงทางสังคมของกลุ่มคนที่เป็นฝ่ายเสียเปรียบในโครงสร้างที่เป็นอยู่ กระบวนการดังกล่าว มักจะอยู่ในรูปของการจำกัดการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความเป็นไปในสังคมและการผลักดันกลุ่มที่มีอำนาจน้อยไปอยู่ที่ชายขอบของสังคม ทำให้ปัญหาและเรื่องราวของคนเหล่านี้ กลายเป็นเรื่องเล็ก ๆ ที่ไม่มีความสำคัญทำให้คนในสังคมมองไม่เห็นสภาพของการกดขี่เอาเปรียบ

กระบวนการเหล่านี้ เป็นเครื่องมือหลักในการควบคุมคนในสังคมให้อยู่ในตำแหน่งแห่งที่ของตนโดยไม่ต้องคำถาม หรือทำลายโครงสร้างเชิงอำนาจที่มีความไม่เท่าเทียมและการกดขี่ฝังตัวอยู่ ภาพของความรุนแรงเชิงโครงสร้างลักษณะนี้ มักจะถูกใช้เพื่ออธิบายทวิลักษณ์ในสังคมไทยที่ปรากฏในความแตกต่างระหว่างคนจนกับคนรวย หรือระหว่างเมืองกับชนบทและโครงสร้างทางสังคมมิติอื่น ๆ เช่น ศาสนา วัฒนธรรมและเพศสภาพ เป็นต้น การแบ่งสรรบทบาทหน้าที่ของคนในสังคม เช่น ระหว่างชายกับหญิง ถูกมองว่าเป็นไปโดยสอดคล้องกับลักษณะทางชีวภาพของคน คำอธิบายเช่นนี้ ทำให้คนในสังคมมองไม่เห็นการเอารัดเอาเปรียบ หรือความรุนแรงเชิงโครงสร้างหลายรูปแบบ ผู้คนในสังคมจะเลือกมองเห็น หรือจัดว่าปรากฏการณ์ หรือการกระทำบางประเภทเป็นความรุนแรงและมองข้าม หรือมองไม่เห็นความรุนแรงอีกหลายประเภท

3. ความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม (Cultural Violence)

ระบบความเชื่อ ความหมายของสังคมมีคำอธิบายที่ทำให้เอารัดเอาเปรียบ รวมทั้งการทำร้ายร่างกายและจิตใจระหว่างคนในสังคม จนกลายเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ หรือต้องยอมรับวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นกรอบความหมายที่คนใช้ในการทำความเข้าใจตนเองและชีวิตทางสังคม มีแง่มุมที่ทำให้ความชอบธรรมกับความรุนแรงหลายรูปแบบ ทำให้ปรากฏการณ์ที่เป็นความรุนแรงทางตรงและความรุนแรงเชิงโครงสร้างกลายเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ หรือเป็นเรื่องถูกต้อง หลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้เกิดความทุกข์ยากทางกายและใจให้กับคนในสังคมจึงไม่ถูกจัด หรือมองเห็นเป็นความรุนแรง เช่น การชกมวย ในความเข้าใจของคนทั่วไป การที่คนสองคนต่อสู้กันบนสังเวียนเช่นนี้ ไม่นับว่าเป็นความรุนแรง แต่เป็นกีฬาที่เป็นที่ยอมรับและมีผู้สนใจติดตามมากมายและคนในสังคมก็นั่งดูการต่อสู้ของนักมวยที่บางครั้งก็ทำให้บาดเจ็บสาหัสได้อย่างสนุกสนานและภาคภูมิใจ ในหลายกรณีที่นักมวยของประเทศคนได้ชัยชนะ เป็นต้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความรุนแรงทางตรงถูกหล่อเลี้ยงอยู่ด้วยความรุนแรงเชิงโครงสร้างและความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม

2.1.2.2 นาทยา อยู่คง (ม.ป.ป.) เขียนเอกสารประกอบการสอนรายวิชา “400111-54 สังคมข่าวสาร” ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความรุนแรง ไว้ดังนี้

ความรุนแรงทั้ง 3 ประเภท คือ ความรุนแรงต่อทางตรง ความรุนแรงเชิงโครงสร้างและความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมที่กล่าวถึงในข้อ 2.1.2.1 นั้น จะปรากฏอยู่ในระดับปัจเจกบุคคล ครอบครัวและสังคม ซึ่งอธิบายได้ดังต่อไปนี้

1. ระดับปัจเจกบุคคล คือ การกระทำที่ปัจเจกบุคคลกระทำกับตัวเอง เช่น ความรักของหนุ่มสาว (การหึงหวง/การผิดหวังจากรัก) หรือหนี้สิน

2. ระดับครอบครัวและเครือญาติ คือ การกระทำที่เกิดขึ้นและเป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวเครือญาติ เช่น การข่มขืน การทะเลาะวิวาทระหว่างสามีกับภรรยา ความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก หรือญาติพี่น้อง

3. ระดับสังคม คือ สมาชิกในสังคมเป็นผู้กระทำซึ่งกันและกันและกระทำกับสังคมอื่น ๆ เช่น การทะเลาะวิวาท หรือการทำร้ายร่างกายระหว่างสถาบันการศึกษา หรือชาตินิยม ความขัดแย้งที่เกิดจากความเชื่อทางศาสนา ผลประโยชน์ทางธุรกิจและการเมือง การขายบริการทางเพศ การข่มขืน หรือสงคราม

ซึ่งเป็นความรุนแรงที่เกิดระหว่างประชาชนกับประชาชน ประชาชนกับรัฐ ประชาชนกับนักการเมือง ประชาชนกับนายทุน สื่อมวลชนกับประชาชน หรือรัฐกับรัฐ เป็นต้น

จากจุดประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายและหญิงในภาวะสงคราม การทบทวนแนวความคิด เรื่อง “ความรุนแรง” ข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเห็นได้ว่าความรุนแรงจะเกิดขึ้นได้ ต้องมีความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมเป็นตัวตั้ง ตามด้วยความรุนแรงเชิงโครงสร้างและจบด้วยความรุนแรงทางตรง โดยปรากฏอยู่ในระดับสังคม

2.2 บททวามวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาบททวามวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นการศึกษาเพื่อใช้บททวามวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว มาเป็นแนวทางในการอธิบายและวิเคราะห์ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ศึกษา ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาได้แบ่งแยกออกมาเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

2.2.1 งานศึกษาที่เกี่ยวกับเพศสภาพในภาวะสงคราม

2.2.2 งานศึกษาที่เกี่ยวกับความรุนแรงในภาวะสงคราม

2.2.1 งานศึกษาที่เกี่ยวกับเพศสภาพในภาวะสงคราม

2.2.1.1 Mamuchan (2553) เขียนบทความออนไลน์ เรื่อง “ตำนาน ‘บูชิโด’ วิถีแห่งนักรบ” อธิบายถึงความสำคัญของลัทธิบูชิโดกับคนญี่ปุ่น ไว้ดังนี้

เมื่อปี ค.ศ. 1945 ประเทศเล็ก ๆ ฟังตะวันตกถูกโจมตีด้วยปรมาณู 2 ลูก สร้างความเสียหายให้กับบ้านเรือนและประชาชนเป็นอย่างมาก จนไม่มีใครคาดคิดว่าประเทศที่สูญเสียอย่างใหญ่หลวงเช่นนี้ จะสามารถฟื้นคืนประเทศให้รุ่งเรืองได้อีกครั้ง แค่เพียง 60 ปีให้หลัง ประเทศเล็ก ๆ นี้ได้เจริญก้าวหน้าข้ามผ่านหลาย ๆ ประเทศ จนกลายเป็นผู้นำด้านเทคโนโลยีและเศรษฐกิจของโลก ความสำเร็จสำคัญ คือ วิถีที่ยึดมั่นกันมาแต่โบราณกาล เรียกกันว่า “บูชิโด”

หลายคนคงจะเดาออกว่าประเทศเล็ก ๆ ที่พูดถึงจะเป็นประเทศอื่นไปไม่ได้เลย นอกจากประเทศญี่ปุ่น ดินแดนของชาวอาทิตย์อุทัย ประเทศที่ฟื้นตัวจากความสูญเสียและพัฒนาแบบก้าวกระโดด จนนำหน้าประเทศฝ่ายอักษะที่เป็นผู้แพ้ในสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งสิ่งที่ทำให้ญี่ปุ่นสามารถฟื้นตัวได้รวดเร็วเช่นนั้น ส่วนหนึ่งมาจากความเชื่อ หรือสิ่งที่เป็นหลักในการดำเนินชีวิตมาแต่สมัยโบราณ ที่แปลเป็นความหมายได้ว่า “วิถีแห่งนักรบ (The Way of The Warrior)” หรือบูชิโด

บูชิโด มาจากคำว่า “บูชิ” ที่แปลว่า นักรบ และ “โด” ที่แปลว่า วิถีทาง เป็นหลักปฏิบัติของนักรบ เมื่อสมัยที่ญี่ปุ่นอยู่ในยุคศักดินา มีไคเมียว หรือโกะคะนิน เป็นเจ้าแคว้นและมีนักรบผู้ยึดถือหลักปฏิบัตินี้คอยรับใช้ เรียกกันว่า “ซาบुरาอิ” ที่แปลว่า เพื่อรับใช้ ก่อนจะกลายเป็นคำเรียกที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในนาม “ซามูไร” และด้วยวิถีบูชิโดนี้เอง ทำให้เหล่านักรบของไคเมียวเหล่านี้ได้รับความนับถือเป็นอย่างมาก หลักการปฏิบัตินี้มีได้ถูกบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร หรือบอกกล่าวกันอย่างเป็นทางการ เช่น การสอนสั่งในโรงเรียน แต่เป็นการปลูกฝังลงในจิตสำนึกผ่านการดำเนินชีวิตจากรุ่นสู่รุ่นมายาวนานนับพันปี ทำให้บูชิโดเปรียบเสมือนจิตวิญญาณของชาวญี่ปุ่นไปโดยปริยาย

บรูซิโด เป็นหลักปฏิบัติสำคัญมาตั้งแต่สมัยเฮอันจนถึงยุคของโตกุทว่า (ประมาณคริสต์ศตวรรษ ที่ 9 – 12) เกิดจากหลักการสำคัญของลัทธิขงจื้อผนวกเข้ากับศาสนาพุทธที่ทำให้ชาмуไรต้องเก็บอารมณ์คุณันและความเหี้ยมหาญไว้ภายใต้ใบหน้าเรียบเฉยด้วยความสุขุมเยือกเย็นและความมีสติมั่น ไม่ว่าจะป็นอารมณ์รัก โกรธ หรือเจ็บปวด ๆ ทำให้ในสายตาของชนชาติอื่นเห็นชาмуไร คือ นักรบที่เข้มแข็ง ไม่รู้จักความกลัวและความเจ็บปวดใด ๆ

จากพจนานุกรมญี่ปุ่น “โชกาคุคัน โคะคุโกะ ไดจิเต็ง” บรูซิโด คือ หลักจิตวิทยาที่แพร่หลายในชนชั้นนักรบตั้งแต่สมัยมูโรมาจิ (ซูเซย์) และในหนังสือ “บรูซิโด : จิตวิญญาณของญี่ปุ่น” ของ ดร. นิโดเบ อินาโอะ ให้ความหมายว่า บรูซิโด คือ หลักปฏิบัติสำคัญซึ่งชาмуไรยึดถือและสอนสั่งสืบต่อกันมา บ่อยครั้งที่ไม่มีกรบันทึกเป็นเรื่องราว แต่มันปลูกฝังต่อกันมานานเป็นสิบเป็นร้อยปีในชนชั้นนักรบ

หลักของบรูซิโดนั้นจะสอนให้ยึดมั่นต่อความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ จงรักภักดีต่อเจ้าผู้ครองเมือง มีความสมถะ อ่อนน้อม รักศักดิ์ศรีและไม่หวั่นเกรงต่อความตาย ผู้ยึดถือลัทธิบรูซิโดถือว่า “หน้าที่หนักแน่นตั้งขุนเขา ความตายเบาบางดั่งขนนก” ความตายจะนำพาซึ่งเกียรติแห่งนักรบสามารถล้างความอับของชาмуไรผู้นั้น นำมาซึ่งพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ “ฮาราศิริ” หรือการคว้านท้อง มีเฉพาะชาмуไรเท่านั้นที่สามารถประกอบพิธีนี้ได้ (ในสมัยก่อนเรียกว่า เซบปุกุ) อีกทั้งชาмуไรยังได้ยึดถือหลักปฏิบัติว่า ความมั่งคั่งและอำนาจ เป็นศัตรูตัวฉกาจของนักรบ ดังคำบัญญัติในบทหนึ่งของบรูซิโดที่ว่า “ไซตากุวา เทกิ คา” ทำให้ชาмуไรได้รับความนับถือมากกว่าขุนนางในสมัยนั้น แต่ก็ไม่ได้คิดแย่งชิงอำนาจมาเป็นของตน เรียกได้ว่ายึดมั่นในหลักความพอเพียงอย่างแท้จริง

คุณสมบัติทั้ง 7 ของลัทธิบรูซิโด

1. ความยุติธรรม	2. ความกล้าหาญ
3. ความเมตตากรุณา	4. ความนับถือซึ่งกันและกัน
5. ความซื่อตรง	6. ความมีเกียรติ
7. ความจงรักภักดี	

นอกเหนือจาก 7 ข้อนี้แล้ว บางครั้งยังมีเพิ่มเติมอีก 3 ข้อ ได้แก่

1. ความศรัทธาอย่างแรงกล้าในครอบครัวและเผ่าพันธุ์
2. ความมีสติปัญญาเฉียบแหลม
3. ดูแลสุขภาพของตนเอง

แม้ว่ายุคของซามูไรจะเสื่อมถอยลงตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. 1877 แต่ความเป็นบูชิโดในสายเลือดของชาวญี่ปุ่นไม่ได้เสื่อมถอยตามไปด้วย ปฏิบัติการกามิกาเซ่ที่ลือลั่น คือ หลักฐานความเป็นนักรบของชาวอาทิตย์อุทัยที่ยอมสละชีพเพื่อแผ่นดินและองค์จักรพรรดิ ถึงแม้ระเบิดปรมาณู 2 ลูกจะถูกทิ้งลงบนเกาะฮิโรชิมา แต่เหล่าทหารพร้อมกับประชาชนอีก 80 ล้านชีวิตต่างปลุกใจยอมสู้ศึกจนตัวตายเป็นชาติพลีด้วยเกียรติและศักดิ์ศรีของตน หากสมเด็จพระจักรพรรดิญี่ปุ่นในเวลานั้นไม่ลงนามยอมแพ้ต่อฝ่ายพันธมิตร เราอาจจะมิได้เห็นญี่ปุ่นเป็นมหาอำนาจทางเทคโนโลยีอย่างทุกวันนี้

หลังจากแพ้วสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นผลให้ญี่ปุ่นหมดสภาพจากการเป็นจักรภพ สูญเสียดินแดนที่เคยครอบครองจากการรบพุ่งอย่างห้าวหาญ เหลือเพียงเกาะญี่ปุ่น 4 เกาะที่เป็นประเทศญี่ปุ่นมาตั้งแต่โบราณและต้องปิดประเทศไประยะหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นญี่ปุ่นกลายเป็นประเทศที่ฟื้นคืนจากเถ้าธุลีแห่งสงคราม เพียงแต่การกลับมาใช้ชีวิตของญี่ปุ่นในครั้งนี้มีได้เน้นเรื่องการทหารและแสนยานุภาพอันเกรียงไกร แต่ลัทธิและสายเลือดบูชิโดนั้น เปลี่ยนไปเพื่อการพัฒนาศักยภาพต่าง ๆ เช่น การค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลผลิตใหม่ ๆ ด้วยตนเอง โดยไม่ทำเลียนแบบสินค้าจากต่างประเทศในราคาถูกลงมาขายดังเช่นสมัยก่อน มุ่งเน้นการพัฒนาด้านเทคนิคใหม่ ๆ จนทำให้สินค้าของญี่ปุ่นได้รับการยอมรับว่าทัดเทียมกับสินค้าทางฝั่งยุโรป หรือบางชิ้นมีคุณภาพเหนือกว่าอย่างเห็นได้ชัดและมีราคาที่ถูกลงกว่าฝั่งตะวันตก ทำให้คนฐานะไม่ดีก็สามารถซื้อสินค้าที่ผลิตจากญี่ปุ่นได้ แสดงให้เห็นว่าความเชื่อในเรื่องความศรัทธาอันแรงกล้าในเผ่าพันธุ์ที่มีอยู่ รวมกับความคิดสร้างสรรค์จากสติปัญญา ทำให้สามารถก่อสร้างชาติที่ตกต่ำถึงขีดสุดให้กลายเป็นผู้นำได้ในเวลาอันสั้น ถึงแม้ปัจจุบันญี่ปุ่นจะเปลี่ยนไปมาก แต่ลัทธิบูชิโดนั้น ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นประเพณีและธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นเอกลักษณ์ของคนญี่ปุ่น เช่น การตรงต่อเวลา การรักษาความเป็นชาติญี่ปุ่น ไม่ทิ้งวัฒนธรรมดั้งเดิม มีความนับถือซึ่งกันและกัน ให้เกียรติตนเองและผู้อื่น ดูแลรักษาร่างกาย เป็นส่วนหนึ่งกับธรรมชาติและเมื่อคิดจะทำอะไรแล้วต้องลงมือทำอย่างจริงจัง ทุ่มเทให้กับหน้าที่ หรือสิ่งที่รับผิดชอบเพื่อความสมบูรณ์แห่งผลในการกระทำ ตั้งแต่ต้นนอนจนถึงหลับอีกครึ่ง นั้นอาจเรียกได้ว่า “ความมีวินัย” และหากจะพูดว่าทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่สร้างชาติญี่ปุ่นให้รุ่งเรืองจากกองขี้เถ้าดังพระอาทิตย์ที่ตกแล้วกลับขึ้นมาอีกครั้ง คงเป็นคำพูดที่ไม่เกินจริงเลยแม้แต่น้อย

จากจุดประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาเพศสภาพในภาวะสงคราม การทบทวนบทความวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เรื่อง “ตำนาน ‘บุชโด้’ วิถีแห่งนักรบ” ข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า วิถีแห่งนักรบ หรือลัทธิบุชโด้เปรียบเสมือนเลือดที่หล่อเลี้ยงคนญี่ปุ่น อีกทั้งมีส่วนสำคัญที่ทำให้คนญี่ปุ่น ทุ่มเททุกอย่างเพื่อชาติของตนเอง

2.2.1.2 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2557) ได้จัดงานประชุมทางวิชาการ ขึ้น ภายใต้หัวข้อ เรื่อง “100 ปี สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง” โดยได้มีกล่าวถึง เพศสภาพของทหารที่ ร่วมทำสงคราม ไว้ดังนี้

เหนือสนามรบในแนวหน้าของสมรภูมิตูเคียด เหนือ่านฟ้าของยุโรปในการยุทธทาง อากาศครั้งแรกของโลก บวกกับความหวาดกลัวในอาวุธสังหารชนิดใหม่ สิ่งเหล่านี้ได้สร้างความ หวาดหวั่นให้กับทหารจำนวนมากที่ร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่พวกเขากลับแสดงออก ในทางตรงกันข้าม นั่นก็คือ รูปแบบของทหารกล้าที่ถึงพร้อมด้วยลักษณะของ “ความเป็นชาย”

เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยได้จัดการประชุมทางวิชาการเพื่อเปิดมุมมองทางประวัติศาสตร์ในประเด็นใหม่ ภายใต้ หัวข้อ “100 ปี สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง” ซึ่งประกอบไปด้วยหลายหัวข้อสนทนา

หนึ่งในหัวข้อที่น่าสนใจมากที่สุดและเพิ่งได้รับการกล่าวถึงโดยเฉพาะในประเทศไทย คือ ประเด็นว่าด้วย “เพศสภาพ” ของทหารที่ร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ซึ่งอาจารย์ตุลย์ อิศรางกูร ณ อยุธยา ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยากรที่มีความ เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ยุโรปได้มาไขข้อข้องใจว่าเพศสภาพเกี่ยวข้องกับสงครามโลกครั้งที่ หนึ่งอย่างไร โดยมองผ่านบันทึกของเหล่าทหารหนุ่มที่เขียนระหว่างมหาสงครามครั้งนั้น

อาจารย์ตุลย์ อิศรางกูร พบว่า เพศสภาพในสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยเฉพาะในกรณีของ อังกฤษ สามารถแบ่งออกมาใน 2 ระดับ คือ ระดับรัฐและระดับปัจเจก

ระดับรัฐ พบว่า รัฐได้หยิบเอาเพศสภาพมาใช้เพื่อการระดมพลเข้าสู่สงคราม โดยยึดยึด “ความเป็นชาย” ที่ถูกผูกโยงเข้ากับความกล้าหาญและหน้าที่ที่ผู้ชายพึงกระทำผ่านการโฆษณาชวน เชื่อที่ทรงประสิทธิภาพ เพื่อปลุกจิตสำนึกให้ผู้ชายจำนวนมากต้องสละความสุขส่วนตัวไปรบกับอริ ราชศัตรู เพื่อปกป้องชาติและพระมหากษัตริย์ ถ้าชายใดไม่เข้าร่วมรบก็จะถือว่าไม่มีลักษณะของ ความเป็นชายและละเว้นต่อหน้าที่

ขณะเดียวกัน รัฐยังใช้ “ความเป็นหญิง” กระตุ้นผู้หญิงไม่ว่าเธอจะอยู่ในฐานะแม่ หรือ ภรรยา ให้จำต้องสละคนรักของตนเองให้เข้าร่วมสงคราม ผ่านวาทกรรมที่ว่าถ้าผู้ชายไม่สละชีพเพื่อชาติ คน ๆ นั้นก็ไม่ควรค่าพอที่จะเป็นสามี ลูกชาย หรือคนรัก แม้ว่าผู้หญิงจำนวนมากรู้อยู่เต็มอกว่าสามี หรือคนรักของตนอาจจะเสียชีวิตในสนามรบและไม่ได้กลับมาพบกันอีกก็ตาม

ระดับปัจเจก พบว่า เมื่อทหารจำนวนมากต้องเผชิญกับความโหดร้ายของสงคราม พวกเขาเลือกวิธีการระบายอารมณ์และความในใจที่มีต่อสงครามที่ขัดต่อกรอบทางเพศสภาพของตนเอง เช่น การเขียนไดอารี่ หรือจดหมายไปถึงคนรักที่แสดงให้เห็นความอ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ ละทิ้งความเป็นชายที่รัฐสร้างให้ไปหมดสิ้น ขณะเดียวกัน กองทัพบกยังบังคับให้ทหารต้องเขียนจดหมายถึง ครอบครัวของเพื่อนสนิทที่เสียชีวิตในสนามรบ โดยในไดอารี่ของทหารจำนวนมากพบว่าพวกเขาไม่สามารถทำใจ หรือใช้เวลานานเพื่อเขียนจดหมายเหล่านั้น

บทเรียนที่สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง สะท้อนออกมาก็คือ ท้ายที่สุดแล้ว ความเป็นชายที่รัฐได้สร้างให้ทหารหาญและตอบแทนความกล้าหาญด้วยเหรียญตรา คุณจะไม่ได้มีความสำคัญเท่ากับความเป็นชายในลักษณะความสัมพันธ์ที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ผ่านโครงสร้างทางสังคม เช่น ครอบครัว คนรัก และเพื่อนฝูง ในแง่มุมนี้เอง ที่ทำให้ทหารจำนวนมากที่ผ่านประสบการณ์อันเลวร้ายในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ส่วนปฏิเสธสงครามและยังเห็นคุณค่าของการอยู่ร่วมกับศัตรูที่เคยรบพุ่งกันในฐานะเพื่อนมนุษย์

จากจุดประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาเพศสภาพในภาวะสงคราม การทบทวนบทความวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เรื่อง “100 ปี สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง” โดยมีการกล่าวถึง เพศสภาพของทหาร ที่ร่วมทำสงครามข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า เพศสภาพมีส่วนกำหนดการกระทำต่าง ๆ โดยแสดงออกมาผ่านความเป็นชาย ความเป็นหญิง

2.2.2 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงในภาวะสงคราม

2.2.2.1 นิพัทธ์ ทองเล็ก (2548) เขียนบทความออนไลน์ เรื่อง “เขาคิดว่าเป็นการข่มขืนที่มีเกียรติ?” ไว้ดังนี้

จารีตประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อของผู้คนในโลกนี้มีหลากหลาย มีจำนวนไม่น้อยที่เชื่อเหมือนกัน เช่น การเชื่อว่าผีมีจริง แต่ภาพผีฝรั่งกับผีไทยแตกต่างกัน เรื่องแบบนี้ไม่มีใครต้อง

เดือรื้อน เจ็บตัว ไม่ต้องมีการประท้วงให้เรียกรอเสียชีวิต แต่เรื่องบางเรื่องที่เป็นความแตกต่างสุดขั้วที่ทำให้ผู้บริสุทธิ์ต้องมาตายและเหมือนตายทั้งเป็น โดยเฉพาะการปฏิบัติต่อผู้หญิงในโลกนี้ยังคงปรากฏให้เห็นชัด ซึ่งไม่น่ามี แต่ก็ยังมีชุ่มช่อนลึกลับ เรื่องราวเหล่านี้ได้ถูกนำมาตีแผ่ในวันสตรีสากล 8 มีนาคม

ในบังกลาเทศ เมื่อมีความขัดแย้ง โดยเฉพาะในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ไม่ลงตัว ไม่ว่าชายกับหญิงหรือหญิงกับหญิงจะมีวิธีการทำร้ายผู้หญิง โดยการใช้น้ำกรดสาดใส่หน้าให้ผู้หญิงเสียโฉม ในแต่ละปีจะมีการสาดน้ำกรดเป็นร้อยคดี สถิติตั้งแต่ปี ค.ศ. 1999 เป็นต้นมา มีสตรีที่ถูกสาดน้ำกรดราว 2,000 ราย (ที่รอดชีวิต) แต่อยู่ในสภาพพิการทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตามยอด หน้าตาเหมือนผี คดีที่เกิดขึ้น โดยมากฝ่ายชายเป็นผู้ลงมือ เมื่อตัวเองพบว่าฝ่ายหญิงไม่รับรัก ในขณะนี้ผู้หญิงในบังกลาเทศกำลังเคลื่อนไหวให้ทางการเพิ่มโทษฝ่ายชายให้หนักขึ้น พร้อมทั้งปราบปรามความป่าเถื่อนเหล่านี้ให้สิ้นซาก เรื่องการไล่สาดน้ำกรดนี้ เมื่อก่อนก็มีปรากฏในเมืองไทย ซึ่งมีทั้งน้ำกรดจริงและน้ำกรดปลอม

ในแอฟริกา มีวิธีการตัดสินปัญหาโดยเฉพาะกับผู้หญิง โดยใช้ “ปิ่นยิง” เป็นหลัก ข้อมูลที่เปิดเผยออกมาปรากฏว่า ผู้หญิงแอฟริกาจะถูกยิงตาย 1 คนในทุก ๆ 18 ชั่วโมง เพราะที่นั่น ผู้ชายนิยมพกปืนติดตัว เพราะอ้างว่ามีไว้ป้องกันตัว แน่นนอนที่สุดการแก้ปัญหาความรักที่ไม่ลงตัวหรือไม่จัดให้ จึงไม่ยากที่ฝ่ายชายจะชักปืนออกมาแล้วแ่กระดิกนิ้ว

ในสมัยสงคราม เรื่องอื้อฉาวที่ยังนำมาพูดกันมันปากทุกวันนี้ คือ การที่ทหารญี่ปุ่นข่มขืนสตรีชาวจีน เมื่อยกทัพบุกจีนแผ่นดินใหญ่ สังหารประชาชนชาวจีนเหมือนมดเหมือนปลวก ส่วนผู้หญิงจีนก็ตกเป็นเหยื่อการรณรงค์กันถ้วนหน้าที่เรียกกันว่า “Comfort girl” เช่นเดียวกับ ผู้หญิงเกาหลีที่ตกในชะตากรรมเดียวกันจนเกิดบาดแผลทางใจร้ายลึกมาจนถึงปัจจุบัน ทำเอาญี่ปุ่นต้องออกมาแสดงความเสียใจทุกครั้งที่มีคนหยิบเอาเรื่องนี้มาพูด เพราะเธอเหล่านี้ยังมีชีวิตอยู่

ในสงครามโลกครั้งที่สอง เมื่อกองทัพรัสเซียขับแสนคนกรีธาทัพแข่งกับประเทศพันธมิตรอื่น ๆ เข้ายึดกรุงเบอร์ลิน เพราะแค้นฮิตเลอร์ที่ไปบุกรัสเซียก่อน ทำเอาคนรัสเซียตายไปหลายล้านคน สิ่งแรกที่ทหารรัสเซียทำ ไม่ใช่การฆ่าคนเยอรมัน แต่เป็นการพุ่งเข้าหาผู้หญิงเยอรมัน แล้วละเลงอารมณ์อย่างเมามันและอย่างบ้าคลั่งต่อสตรีระของเธอ ทหารเป็นแสนคน ส่วนผู้หญิงเยอรมันไม่ทราบว่ามีเท่าไร ความกล้าดมั่น ความฮึกเหิมจากชัยชนะ ผสมผสานกับความแค้น ทำให้การข่มขืนครั้งนั้นได้รับการเปรียบเปรยว่า “มันเป็นการทำหน้าที่ที่มีเกียรติ”

เหตุการณ์แบบนี้ ในช่วงสมัยสงครามเย็นที่ต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ ประมาณปี ค.ศ. 1973 – 1978 รอบ ๆ ประเทศเราก็มีเหตุการณ์ในลักษณะนี้เหมือนกัน

เหตุการณ์ที่ถือว่าเป็น Highlight ในวันสตรีสากล 8 มีนาคมที่ผ่านมา ได้ถูกเปิดเผยต่อสังคมโลกอย่างอื้ออึง คือ เหตุการณ์ที่เมืองมุลตาน (Multan) ที่อยู่ตอนกลางของปากีสถาน ที่ทำเอาผู้คนในโลกหันมาสนใจในจารีตประเพณี ความเชื่อของผู้คนกลุ่มนี้ โดยพวกเขาคิดว่า “มันเป็นการกระทำเพื่อศักดิ์ศรี”

นางมุกเตียร์ มาอิ (Mukhtar Mai) ครูสตรีวัย 30 ปี ได้ถูกกลุ่มชายฉกรรจ์ 6 คน รุมข่มขืนเป็นเวลานานกว่า 1 ชม. ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในรัฐปัญจาบ สาเหตุที่เธอถูกข่มขืนไม่ใช่เพราะเธอไปขั้วสวาท หรือนำเสนอความร้อนแรงแก่ชายใด หากแต่กลุ่มชายฉกรรจ์ทั้ง 6 คน ได้เข้ามาลงโทษ แกะแค้นเธอ โดยกล่าวหาว่าน้องชายของเธอไปมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้หญิงคนหนึ่ง ในตระกูลที่ทรงอิทธิพลและมีวรรณะที่สูงกว่า ท่านผู้อ่านที่เคยได้ศึกษาวัฒนธรรมของประเทศในแถบเอเชียใต้ บางประเทศคงทราบดีว่า เขาแบ่งคนออกเป็นวรรณะ กษัตริย์ พราหมณ์ แพทย์ สุทรและจัณฑาล

การข่มขืนนางมาอิครั้งนี้ คือ วิธีการลงโทษสั่งสอนและเชื่อว่า “เป็นเกียรติ” สำหรับผู้ลงมือ อันที่จริงเรื่องแบบนี้คงมีทั่วไป แต่ครั้งนี้นางมาอิ เธอออกมาป่าวประกาศให้โลกรู้ว่าเธอกำลังไม่ได้รับความเป็นธรรม เพราะในตอนแรก ศาลชั้นต้นปากีสถาน ได้พิพากษาประหารชีวิตชาย 6 คน ที่รุมขยี้เธอ แต่เมื่อถึงศาลอุทธรณ์ กลับเปลี่ยนคำตัดสินโดยปล่อยตัวจำเลย 5 คนไป ส่วนแดนมนุษย์อีก 1 คนนั้น ศาลท่านลดโทษจากประหารชีวิตเป็นจำคุกตลอดชีวิต

เรื่องนี้ นางมาอิออกมาชวนพรรคพวกสตรีปากีสถานให้ออกมาเดินขบวนป่าวประกาศจนเป็นข่าวฉาวโฉ่ไปทั่วโลก จนทำให้ผู้นำของปากีสถานต้องออกมาแสดงความสนใจ โดยจะแต่งตั้งทนายว่าความให้เธอ แทนที่จะปล่อยให้เธอต้องต่อสู้อย่างโดดเดี่ยว

ผมต้องขอโทษที่เอ่ยชื่อประเทศต่าง ๆ ในเรื่องจริงเหล่านี้ แต่มันเป็นความจริงที่ถูกตีแผ่ออกมาแล้ว เรื่องชั่วร้ายแบบนี้มีเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่งในโลก เพียงแต่ยังไม่ถูกเปิดเผย หรืออาจตกลงกันได้ หรืออาจจะเป็นการกลั่นแกล้งผสมปนเปกัน

จากจุดประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความรุนแรงในภาวะสงคราม การทบทวนบทความวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เรื่อง “เขาคิดว่า เป็นการข่มขืนที่มีเกียรติ?” ข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเห็นได้ว่า กลุ่มคนที่มีอำนาจมากกว่ามักจะแสดงความรุนแรงออกมาโดยมีความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม

และเชิงโครงสร้างมาเป็นตัวรองรับ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้สร้างความได้เปรียบแก่ผู้ที่มีอำนาจมากกว่า พร้อมทั้งยังสร้างความเสียเปรียบแก่ผู้ที่ด้อยกว่า

2.2.2.2 ศติภัทรา ศิริวาโท (2533) เขียนบทความออนไลน์ เรื่อง “การข่มขืน อาวุธชนิดใหม่ในสงคราม” ไว้ดังนี้

ภาพผู้หญิงและเด็กที่ถูกทำร้ายร่างกาย หรือโดนข่มขืนจากทหาร หรือผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่ที่กำลังมีสงคราม หรือมีความขัดแย้งเกิดขึ้น มักเป็นภาพที่เราเห็นกันจนชินตาในภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับสงคราม เช่น General's Daughter และ The last Samurai เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกได้ถึงความรุนแรง ความน่ากลัวและสะเทือนใจไปกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

หากภาพที่คุณเห็น ไม่ได้เป็นเพียงแค่ฉากหนึ่งในภาพยนตร์ หากแต่เป็นภาพเหตุการณ์จริง ๆ ที่เกิดขึ้น เมื่อผู้หญิงและเด็กหลาย ๆ คนที่อาศัยอยู่ในอีกฟากหนึ่งของโลกต้องถูกข่มขืน หรือถูกทำร้ายร่างกาย ในช่วงที่ประเทศของเขากำลังเผชิญกับสถานการณ์ความรุนแรง เพราะการข่มขืนกับสงครามนั้น มักจะเป็นสองเหตุการณ์ที่มักจะมาคู่กันเสมอ เรียกได้ว่าที่ไหนมีสงครามที่นั่นต้องมีการข่มขืนเกิดขึ้น

แต่ในปัจจุบันการข่มขืนได้กลายเป็นวิธีใหม่ที่ใช้ในการต่อสู้ไปแล้ว ไม่มีการจួយโอกาสข่มขืนผู้หญิงและเด็กเหมือนในอดีต มีแต่การจ้องใจข่มขืน เมื่อทหาร หรือผู้ก่อการร้ายเข้าไปชิงทรัพย์ ทำลาย หรือยึดครองหมู่บ้าน หรือเผ่าต่าง ๆ เพราะเป็นการทำลายล้างอย่างรวดเร็ว

เมื่อไม่นานมานี้ องค์กร Amnesty Inter-national ซึ่งเป็นองค์กรอาสาสมัครระหว่างประเทศ ที่ทำงานเพื่อสิทธิมนุษยชน ได้ออกมายืนยันว่าการข่มขืน (Rape) และการล่วงละเมิดทางเพศ (Sexualabuse) กลายเป็นอาวุธชนิดหนึ่งในสงคราม เพราะการข่มขืนสามารถทำลายล้างครอบครัว หมู่บ้าน และเผ่าต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าการขโมยทรัพย์สิน หรือการชิงทรัพย์ หรือการเผาทำลาย

อาวุธชนิดใหม่นี้ ถูกนำไปใช้ในประเทศที่กำลังมีความขัดแย้งกัน เช่น ประเทศคองโก (Democratic Republic of Congo), ชาด (Chad), โคลัมเบีย (Columbia) และซูดาน (Sudan) เพราะเป็นวิธีที่ทำได้ง่าย ไม่แพงและกฎหมายในประเทศเหล่านี้ ก็ไม่มีอำนาจเพียงพอที่จะเอาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากยังคงมีช่องโหว่ในกฎหมายอยู่เป็นจำนวนมากและไม่มีการสืบสวนสอบสวนกันอย่างจริงจัง ทำให้มีจำนวนผู้หญิงและเด็กที่ถูกข่มขืนอย่างรุนแรง รวมทั้งได้รับ

บาดเจ็บเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

เช่นกรณีของเด็กผู้หญิงอายุ 16 ปี ในประเทศชุนานที่ถูกข่มขืนโดยกลุ่มผู้ชายที่เข้าไปปล้นและยึดรถโดยสารที่เธอนั่งตอนกลับบ้าน ผู้ชายกลุ่มนี้ทำร้ายผู้โดยสารที่นั่งบนรถประจำทางและลากตัวเด็กผู้หญิงคนนี้ไปข่มขืนที่พุ่มไม้ข้างทาง ต่อมาผู้ชายกลุ่มนี้ถูกตำรวจจับและถูกนำตัวไปขึ้นศาล แต่ศาลไม่สามารถเอาผิดกับคนกลุ่มนี้ได้ เพราะไม่มีหลักฐานเพียงพอและตามกฎหมายของชุนานจะต้องมีพยานที่เป็นผู้ชายถึง 4 คน ในการยืนยันว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นการข่มขืนไม่ได้เป็นการยินยอมพร้อมใจ ทำให้ในที่สุดผู้ชายกลุ่มนี้ก็รอดพ้นจากการจับกุมและถูกปล่อยตัวไป

ปัจจุบันประเทศที่ใช้การข่มขืนเป็นอาวุธในสงครามที่เห็นได้อย่างชัดเจน คือ ประเทศคองโก ที่เรียกได้ว่าเป็นเมืองหลวงแห่งการข่มขืนของโลกเลยทีเดียว เพราะในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา มีผู้หญิงและเด็กประมาณ 50,000 – 100,000 คนที่โดนข่มขืน ทั้งจากทหารของกลุ่มคนพื้นเมืองและของรัฐบาล เรียกได้ว่าการเกิดมาเป็นผู้หญิงและเด็กในคองโกนั้นมีความเสี่ยงสูงกว่าการเป็นทหารที่ต้องออกไปรบ

หนังสือพิมพ์ เดอะ วอชิงตัน ไทมส์ (The Washington Times) ยังได้รายงานว่าการข่มขืนถูกใช้เป็นอาวุธอย่างแพร่หลายทางภาคตะวันออกของคองโก มีผู้หญิงและเด็กตั้งแต่อายุ 3 ขวบ ไปจนถึง 80 ปี ถูกข่มขืนเป็นจำนวนมากในแต่ละวัน เพราะเป็นวิธีที่กระทำได้ง่าย ไม่แพงและผู้ที่กระทำผิดส่วนใหญ่ก็ไม่ถูกลงโทษ เพราะถึงแม้ว่าจะถูกตำรวจจับว่าเป็นผู้ต้องสงสัยในการข่มขืนคนกลุ่มนี้ก็จะจ่ายเงินใต้โต๊ะให้กับผู้พิพากษา ทำให้เขาไม่ได้รับโทษและหลุดพ้นข้อกล่าวหาไปได้นอกจากนี้ กลุ่มคนที่ถูกจับก็มักจะข่มขู่ตำรวจที่จับพวกเขามาต่าง ๆ นานา เช่น ข่มขู่ว่าจะข่มขืนลูกสาวของตำรวจ ทำให้เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ก็ไม่อยากที่จะมีปัญหา เลยไม่ค่อยสนใจที่จะจับตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินการ

ตอนนี้ผู้คนจากหลาย ๆ หน่วยงาน เช่น หมอ ทนายความและเหยื่อจากการถูกข่มขืนได้เริ่มออกมาเรียกร้องให้รัฐบาลคองโกออกกฎหมายที่สามารถลงโทษผู้ที่กระทำผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพและต้องการให้ทหาร ตำรวจ หรือศาลทำงานแบบมีอาชีพ เพื่อที่จะจับผู้กระทำผิดมาลงโทษอย่างจริงจัง เพื่อลดจำนวนผู้ถูกข่มขืนก็จะลดลงในแต่ละวัน แต่รัฐบาลคองโกก็ยังไม่ได้ออกกฎหมายใด ๆ ที่จะแก้ไขปัญหา ซึ่งคงเป็นเรื่องที่ยากพอสมควรอยู่เหมือนกัน เพราะทหารของรัฐบาลก็ใช้การข่มขืนเป็นอาวุธเช่นกัน

อย่าคิดว่าการเกิดเป็นผู้ชายในคองโกแล้วจะโชคดีกว่าผู้หญิง เพราะผู้ชายคองโกก็โดนข่มขืนเช่นกัน เพียงแต่จำนวนของผู้ชายนั้นไม่ถึงหนึ่งในสี่ของจำนวนผู้หญิงที่โดนข่มขืน สำหรับเรื่องนี้ยังไม่มีใครสามารถให้คำอธิบายได้อย่างชัดเจนว่าทำไมผู้ชายถึงโดนข่มขืนได้ แต่มีการคาดเดากันว่ากลุ่มคนติดอาวุธน่าจะข่มขืนผู้ชาย เพื่อที่จะทำให้ชายเหล่านี้อับอายจนหมดกำลังใจที่จะสู้ต่อและในที่สุดก็จะยอมแพ้ต่อกลุ่มคนเหล่านี้

ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ถือได้ว่าเป็นเรื่องใหญ่และจำนวนผู้ที่ถูกข่มขืนในประเทศเหล่านี้ ก็ยังไม่มีที่ทำว่าจะสามารถลดลงได้ ดังนั้น องค์การสหประชาชาติจึงได้พยายามหาทางช่วยเหลือและป้องกันด้วยการผ่านมติสภาความมั่นคง 1325 (UN Security Council Resolution 1325) เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2543 ซึ่งถือเป็นมติสภาความมั่นคงฉบับแรก ที่มีการพูดถึงผลกระทบของสงครามต่อผู้หญิงและการให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมช่วยในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง เพื่อสร้างสันติภาพที่ยั่งยืน

จากจุดประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความรุนแรงในภาวะสงคราม การทบทวนบทความวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เรื่อง “การข่มขืน อาวุธชนิดใหม่ในสงคราม” ข้างต้นนั้น ผู้วิจัยเห็นได้ว่า ความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นระหว่างชายและหญิงนั้นมีข้อที่แตกต่างกัน เพศชายถูกข่มขืนเพราะต้องการละทอนกำลังทางการรบ แต่เพศหญิงถูกข่มขืน เพราะความต้องการส่วนบุคคล

บทที่ 3

สงครามสมรภูมिरิบนานกิง

ว่ากันว่า “เมื่อมีอำนาจทางการทหารอยู่ในมือ ชาตินักรบก็ไม่มีวันที่จะสร้างกองทัพไว้เพียงแค่ปกป้องประเทศเท่านั้น และในยุคที่ยังมีการทำสงครามกันอย่างเสรี การล่าอาณานิคมก็เหมือนเป็นแพชชั่นของประเทศมหาอำนาจ” ญี่ปุ่นก็เห็นด้วยความคิดนี้ด้วยเช่นกัน ดังนั้น หนึ่งในนโยบายที่สำคัญที่สุดของรัฐบาลญี่ปุ่น ก็คือ แผนการรุกรานชาติอื่น และจีนก็เป็นหนึ่งในตัวเลือกที่สำคัญของญี่ปุ่นในการแพร่ขยายอำนาจออกไป (ปิยะ โชค ถาวะมาศ, 2556: 17–18)

การศึกษาในบทที่ 3 สงครามสมรภูมिरิบนานกิง ผู้ศึกษาจะกล่าวถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิง โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

- 3.1 ขั้นตอนการเตรียมสงคราม
- 3.2 สงครามสมรภูมिरิบนานกิง
- 3.3 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสงครามสมรภูมिरิบนานกิง
- 3.4 ผลกระทบจากสงคราม

3.1 ขั้นตอนการเตรียมสงคราม

หลังจากปี ค.ศ. 1852 ญี่ปุ่นถูกอเมริกาและชาติตะวันตกเข้ามาคุกคาม บังคับให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศทำการค้ากับต่างชาติ ญี่ปุ่นได้เรียนรู้ระเบียบวิธีการในการเข้ามาของต่างชาติและเริ่มแสดงความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะชาติตะวันตก รัฐบาลของพระจักรพรรดิจึงประกาศให้หลักจรรยา “บูชิโด วิถีแห่งซามูไร” เป็นหลักปฏิบัติสำหรับประชาชนทั้งหมด การข่มขู่จากต่างชาติในครั้งนั้นได้กระตุ้นให้ชาวญี่ปุ่นบูชาพระจักรพรรดิมากขึ้น มีการร่วมกันขับไล่พวกป่าเถื่อนที่เข้ามารุกรานตนออกไป พร้อมทั้งมีการสร้างแนวความคิดหลักของประเทศว่า “ประเทศมั่งคั่ง กองทัพเกรียงไกร” แนวความคิดนี้เองที่นำพาชาวญี่ปุ่นให้เข้าสู่ยุคใหม่ที่มีคามเจริญทางทางด้านวิทยาศาสตร์ เศรษฐกิจและการทหาร นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้ส่งนักเรียนไปเรียนยังต่างประเทศเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมานำมาควบคุมอุตสาหกรรม มีการสร้างโรงงานผลิตยุทโธปกรณ์และเปลี่ยนกองทัพทหารที่ควบคุมโดยระบอบศักดินาท้องถิ่นมาเป็นระบบเกณฑ์ทหารเพื่อเข้าสู่กองทัพ

กองทัพญี่ปุ่นได้ปรับเปลี่ยนพัฒนาไปด้วยความรู้และเทคโนโลยีจากชาติตะวันตก ผ่านการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน หลังจากเปิดประเทศทำการค้ากับชาติตะวันตก ก็ได้รับวิทยาการและความรู้ทางด้านการทำสงครามและอาวุธที่ทรงอำนาจมาจากชาติตะวันตก เช่น ประเทศฝรั่งเศส ประเทศเยอรมนีและประเทศอังกฤษ เป็นต้น ญี่ปุ่นได้นำสิ่งตรงนั้นมาปฏิรูปกองทัพของตนเองใหม่ทั้งหมด โดยให้มีความทันสมัยเช่นชาติตะวันตก มีการปรับ โครงสร้างกองทัพ สายการการบังคับบัญชาและปรับเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเหมือนทหารชาติตะวันตก เพื่อให้เหมาะสมกับทหารสงครามยุคใหม่และมุ่งเน้นพัฒนาศักยภาพทหาร โดยใช้เทคโนโลยีและอาวุธสมัยใหม่ มีการส่งนายทหารระดับสูงไปศึกษาวิชาทหารยังต่างประเทศ มีการสร้างโรงเรียนทหารตามแบบตะวันตกและว่าจ้างทหารต่างชาติให้มาฝึกทหารญี่ปุ่น ทั้งยังส่งอาวุธปืนที่ทันสมัยจำนวนมากมาประจำกองทัพ สร้างโรงงานผลิตปืนใหญ่ขึ้นมา กองทัพบกญี่ปุ่นจึงนับว่าเป็นกองทัพที่เพียบพร้อมไปด้วยยุทธโศปกรณ์ที่ทันสมัย ทำให้กองทัพญี่ปุ่นเป็นกองกำลังที่ล้ำหน้าและมีแสนยานุภาพมากที่สุดในเอเชียตะวันออก

กองทัพบกของญี่ปุ่น มีการพัฒนากองทัพในช่วงแรกของยุคเมจิ มีแนวคิดตามแบบของกองทัพบกฝรั่งเศส มีที่ปรึกษาทางทหารของฝรั่งเศสเดินทางไปยังญี่ปุ่น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1872 และในปี ค.ศ. 1873 ก็เริ่มมีการก่อตั้งโรงเรียนทหารและโรงงานสร้างปืนใหญ่ตามแบบตะวันตก

ในปี ค.ศ. 1885 จาโค็บ แมคเกล ที่ปรึกษาทางทหารชาวเยอรมันได้เสนอแนะให้มีการปรับโครงสร้างสายการบังคับบัญชาของกองทัพใหม่ โดยแบ่งเป็นกรมและกองพล ปรับปรุงเรื่องการส่งกำลังบำรุง การขนส่งและอื่น ๆ เช่น การเพิ่มรถบรรทุกให้พอเพียงและมีการจัดตั้งกรมทหารปืนใหญ่และกรมช่างที่มีสายการบังคับบัญชาเป็นอิสระ ต่อมาในปี ค.ศ. 1886 ญี่ปุ่นเปลี่ยนแปลงรูปแบบมาเป็นแบบกองทัพบกเยอรมัน โดยเฉพาะแบบฉบับของกองทัพปรัสเซียและนำมาประยุกต์ตามหลักนิยม ซึ่งหมายถึง สิ่งที่นิยมทำกันแล้วจะก่อให้เกิดผลดีในการรบ หรือวิธีการรบที่ที่สามารถเอาชนะฝ่ายตรงข้ามกันได้ หลักนิยมเป็นแนวคิดกว้าง ๆ ที่จะกำหนดทิศทางการพัฒนากองทัพไปสู่วิธีการรบอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการวางแผน การฝึกศึกษา โครงสร้างการจัดหน่วยและการจัดหายุทธโศปกรณ์ให้เหมาะสม สิ่งสำคัญก็คือ หลักนิยมจะต้องเป็นหลักพื้นฐานที่กำลังทหารยึดถือและพิจารณานำมาใช้เพื่อสนับสนุนวัตถุประสงค์ของชาติ โดยหลักนิยมนี้จะต้องมีความอ่อนตัวในการปฏิบัติและไม่ถือเป็นหลักปฏิบัติตายตัว การนำไปใช้จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับสถานการณ์และโอกาส รวมทั้งพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ประกอบด้วย

ช่วงปี ค.ศ. 1890 กองทัพญี่ปุ่นก็มีการจัดกองทัพแบบสมัยใหม่ เป็นกองทัพที่มีรูปแบบการฝึกตามแบบกองทัพของชาติตะวันตก มีความพร้อมทั้งยุทธโศปกรณ์และยุทธปัจจัย นายทหารได้รับการศึกษาจากต่างประเทศและมีความรู้ทางยุทธวิธีและทางยุทธศาสตร์เป็นอย่างดี

ในการเตรียมความพร้อมสำหรับการทำสงครามกับจีน กองทัพญี่ปุ่นไม่ได้หยุดพัฒนาแค่กองทัพบกเท่านั้น แม้กระทั่งกองทัพเรือก็ได้มีการยึดแบบมาจากราชนาวีอังกฤษ ซึ่งเป็นกองทัพเรือที่ทันสมัยและมีแสนยานุภาพมากที่สุดในโลกยุคนั้น ญี่ปุ่นส่งทหารไปเรียนวิชาการเดินเรือ การทำสงครามทางทะเลที่ประเทศอังกฤษและว่าจ้างทหารเรืออังกฤษมาช่วยเสริมทัพเรือ

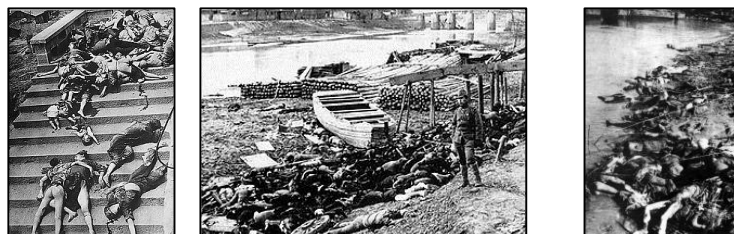
เรือรบหลายลำของญี่ปุ่นมีผู้บังคับบัญชาเป็นชาวอังกฤษ ทั้งยังเสริมเชื้อเพลิงด้วยกันทุมนงบประมาณสั่งต่อเรือรบจากประเทศอังกฤษและฝรั่งเศสหลายลำ ทำให้ญี่ปุ่นครอบครองเรือรบที่ทันสมัยที่สุดในมหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งประกอบด้วยเรือรบประจัญบาน เรือรบตอร์ปิโด เรือลาดตระเวนความเร็วสูงและยังดัดแปลงเรือสินค้า เรือโดยสารให้เป็นเรือสนับสนุนการรบอีกจำนวนมาก แม้ว่าจะเป็นกองเรือที่ไม่ใหญ่เท่าฝ่ายจีน แต่ก็ยังเป็นเรือรบที่มีศักยภาพในการรบมาก (JC ผู้ดับเทียนทุกชนชั้น (นามแฝง), 2556)

3.2 สงครามสมรภูมिरิบานานกิง

13 ธันวาคม ค.ศ. 1937 กองทัพญี่ปุ่นได้ย่ำตราทัพบุกเมืองนานกิง หลังจากที่ได้ส่งเครื่องบินรบมาทิ้งระเบิดปูทางไว้ล่วงหน้า ทหารจีนส่วนใหญ่ถอยกำลังออกไป เนื่องจากไม่อาจต่อต้านกองทัพญี่ปุ่นได้ เพราะเหลือแต่ทหารจีนที่ไร้ประสบการณ์มาตั้งรับกองทัพญี่ปุ่นไว้ ความด้อยประสบการณ์นี้เอง เป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้นานกิงพ่ายแพ้ในที่สุด ส่วนสาเหตุส่วนหลักนั้น มาจากสงครามกลางเมืองของจีนที่กำลังดำเนินอยู่ในขณะนั้น ฝ่ายรัฐบาลม่งมันที่จะต่อสู้กับคนภายในประเทศเพื่อรวมจีนให้เป็นหนึ่งเดียวมากกว่าที่จะหยุดความขัดแย้งนั้นไว้แล้วรวมตัวกัน เพื่อขับไล่กองทัพญี่ปุ่นให้ออกจากประเทศ

การสังหารหมู่ชาวนานกิง เริ่มต้นขึ้นทันทีที่กองทัพญี่ปุ่นย่ำตราทัพเข้าสู่นานกิง ทุกตารางพื้นที่ที่กองทัพญี่ปุ่นได้เหยียบย่ำ ไม่มีที่ไหนเลยที่จะปราศจากร่างไร้วิญญาณชาวนานกิง กองทัพญี่ปุ่นส่งทหารออกล่าตระเวนไปตามบ้านเรือน แสร้งทำเป็นต้องการตรวจค้นอาวุธ ถ้าบ้านไหนหลงกลเปิดประตูบ้านออกมา ทหารก็จะยิงคนนั้นทิ้งทันทีและทำเช่นนี้ต่อไปเรื่อย ๆ ต่อมาทหารญี่ปุ่นก็เริ่มที่สรรหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อความแปลกใหม่ เพื่อความสะใจส่วนตัว หรือเพื่อลดกระสุน เช่น การไล่ต้อนเชลย

ให้ขึ้นไปบนคานฟ้าแล้วจุดไฟเผาจากล่างตึก หรือจะเป็นการไล่ต้อนเชลยไปอยู่ในป่า ปราศจากอุปกรณ์ป้องกันความหนาวเย็นและอาหาร เพื่อให้หอดตายกันไปเอง เป็นต้น (รุ่งระวิกกรัย, 2554: 230-238)

ภาพที่ 1 2 และ 3 : สภาพบ้านเมืองนานกิงหลังจากถูกกองทัพญี่ปุ่นเข้ารุกราน

ที่มา : <http://board.postjung.com/874142.html>

อีกหนึ่งการกระทำอันโหดร้ายที่กองทัพญี่ปุ่นได้ทำ นั่นคือ การข่มขืน ทุกตารางนิ้วที่กองทัพญี่ปุ่นได้เหยียบลงบนพื้นแผ่นดินนานกิง มีร่างไร้ชีวิตเพศหญิงจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นเด็ก วัยรุ่น หรือคนแก่ที่ต่างมีร่องรอยของการข่มขืนที่เห็นได้ชัด บางรายร่างกายปราศจากเสื้อผ้า บางรายถูกถอดออกเฉพาะกางเกง บางรายตรงอวัยวะเพศมีดาบปักไว้ หรือบางรายชิ้นส่วนของร่างกาย เช่น หน้าอก หู ฯลฯ ถูกเฉือนทิ้งไป แต่ที่แย่ไปกว่านั้น ผู้หญิงที่กำลังตั้งครรภ์ก็ไม่ได้รับการยกเว้นใด ๆ เมื่อสำเร็จความใคร่ก็จะทำการคว่ำท้องและเอาดาบที่มดัวอ่อนมาแกลง

ภาพที่ 4 : สภาพศพเพศหญิงที่ถูกทิ้งไว้ หลังจากที่ถูกทหารญี่ปุ่นสำเร็จความใคร่

ที่มา : <http://board.postjung.com/874142.html>

ภาพที่ 5 : ผู้หญิงนานกิงถูกข่มขืนและโดนคว่ำท้องเอาตัวอ่อนในครรภ์ออกมาแล้วจึงคว่ำไส้ออกมากอง

ที่มา : <http://board.postjung.com/874142.html>

ในแต่ละวันผู้หญิงชาวจีนจะถูกทหารญี่ปุ่นนำตัวเข้ามา เพื่อทำหน้าที่ซักผ้าให้กองทัพ บางครั้งก็จะโดนสั่งให้แก้ผ้าเดินไปมาในค่ายทหาร พอถึงตอนกลางคืนก็ต้องทำหน้าที่รองรับกามารมณ์ของทหารญี่ปุ่นเข้าไปเข้ามาอย่างนับไม่ถ้วน โดยส่วนใหญ่หลังสำเร็จความใคร่ก็จะฆ่าผู้หญิงทิ้ง แต่ก็มีบ้างที่จะถูกปล่อยตัวไปแล้วนำตัวมาใหม่ในวันต่อมา เหตุการณ์เหล่านี้ แม้อีกกองทัพญี่ปุ่นจะได้ฆ่าผู้หญิงที่ถูกข่มขืนไปแล้วก็ตาม ก็ยังไม่สามารถปกปิดความอัปยศของกองทัพได้ ชาวต่างชาติได้รู้เห็นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนานกิงจากการตีพิมพ์ของนิวยอร์กไทม์ เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1937 ซึ่งได้รับข้อมูลมาจากพยานชาวต่างชาติที่ได้อาศัยอยู่ในนานกิงขณะนั้น รวมทั้งผู้หญิงบางคนที่รอดตายแล้วพาตัวเองไปยังเขตเซฟตี้โซน พร้อมทั้งบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยละเอียด เมื่อเรื่องนี้ถูกแพร่ออกไป ได้เกิดกระแสต่อต้านกองทัพญี่ปุ่นไปทั่วโลกจนรัฐบาลญี่ปุ่นทนแรงกดดันไม่ไหว ได้มีการเรียกตัวนายทหารระดับร้อยตรีขึ้นไป จำนวน 80 นาย กลับญี่ปุ่นโดยด่วน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ทหารจำนวนนั้นกลับไม่ได้รับการลงโทษใด ๆ อย่างที่ควรเป็น (รวีโรจน์, 2549: 50) อีกทั้ง ประมาณต้นปี ค.ศ. 1938 ได้มีคำสั่งให้จัดตั้ง “บ้านผ่อนคลายจีน” หรือเรียกอีกอย่างว่า “ส้วมสาธารณะ” ขึ้นมาเพื่อลดการข่มขืนผู้หญิงท้องถิ่น หากแต่ว่าก็ยังมีการหลอกล่อ ชื้อขาย หรือลักพาตัวผู้หญิงประมาณ 80,000 – 200,000 ราย มาไว้ที่บ้านแห่งนี้ ผู้หญิงที่ถูกพามาส่วนใหญ่มาจากเกาหลี ซึ่งเป็นประเทศอาณานิคมของญี่ปุ่นในขณะนั้น แต่ก็มีจำนวนมากเช่นกัน ที่มาจากจีน ไต้หวัน ฟิลิปปินส์ ฯลฯ (ฉัตรนคร องค์กรสิทธิ์ (ผู้แปล), 2548: 95–96)

ภาพที่ 6 : หยามเกียรติด้วยการให้สตรีนานกิงเปลือยกายเดินไปเดินมาให้ดู

ที่มา : <http://board.postjung.com/874142.html>

3.3 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสงครามสมรภูมिरบนานกิง

ความรุนแรงในสงครามสมรภูมिरบนานกิง ไม่ใช่มีเพียงแต่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงความรุนแรงระหว่างญี่ปุ่นต่อญี่ปุ่นและความรุนแรงระหว่างจีนต่อจีนด้วยกันเองอีกด้วย ผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมด โดยแบ่งแยกออกมาดังต่อไปนี้

3.3.1 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างคนญี่ปุ่นต่อคนญี่ปุ่น

3.3.2 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างคนญี่ปุ่นต่อคนจีน

3.3.3 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างคนจีนต่อคนจีน

3.3.1 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างคนญี่ปุ่นต่อคนญี่ปุ่น

การทำสงครามนั้น ไม่ใช่เพียงแต่ว่าผู้คนในประเทศคู่สงครามเท่านั้นที่ถูกกระทำ เพราะแม้กระทั่งคนภายในชาติเดียวกันก็ถูกกระทำจากบุคคลที่มีศักดิ์สูงกว่าด้วยเช่นกัน โดยที่ข้อมูลเหล่านี้ผู้ศึกษาได้ค้นพบมาจากบทสัมภาษณ์ของชายชราชาวญี่ปุ่น ผู้ซึ่งได้ไปประจำการเป็นแพทย์สนามในหน่วยรบที่สมรภูมิตะตัง

ภาพที่ 7 : นายอิโรชิ ยามาซากิ หรือนายชัน แห่งเมืองจี่หนาน

ที่มา : <http://www.manager.co.th/China/ViewNews.aspx?NewsID=9530000175338>

นายอิโรชิ ยามาซากิ หรือนายชัน แห่งเมืองจี่หนาน ได้ในสัมภาษณ์ไว้ในปี ค.ศ. 2009 ว่าเขาเคยประจำการเป็นแพทย์สนามนานอยู่ 6 เดือน ในกองทัพญี่ปุ่น ได้เข้าไปปฏิบัติกรรบในศึกสะพานมาร์โกโปโลก่อนที่จะหนีทัพและตัดสินใจใช้ชีวิตในประเทศจีนเพื่อชดใช้คืนในสิ่งที่กองทัพญี่ปุ่นได้เคยก่อไว้

นายยามาซากิได้เล่าต่อว่า แรกเริ่มเดิมที เขาไม่เคยมีความคิดที่จะเป็นทหารมาก่อน แต่ด้วยเหตุที่รัฐบาลญี่ปุ่นออกกฎหมายบังคับให้ทุกคนรอบครัวต้องส่งลูกชายหนึ่งคนเพื่อเกณฑ์ไปออกรบ ดังนั้นเพื่อไม่ให้พี่ชายที่เพิ่งแต่งงานและมีครอบครัวแล้วต้องเสี่ยงชีวิต เขาจึงเป็นลูกชายคนสุดท้ายของครอบครัว ตอนนั้นอายุ 31 ปี ทำงานเป็นแพทย์และยังไม่มีครอบครัว จึงรับหมายเกณฑ์มาเป็นทหารแทน

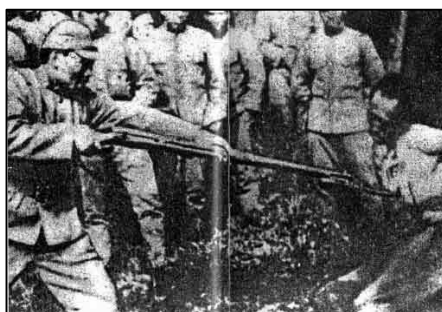
แต่หลังจากที่เขาได้เข้าไปอยู่หน่วยรบนี้แล้ว เขาไม่อาจทนดูความวิปริตที่เพื่อนทหารของตนกระทำต่อชาวเมืองผู้ไร้ทางต่อสู้ได้ สิ่งที่เพื่อนทหารของเขาทำ ไม่ใช่เพียงแค่การการปล้น ข่มขืน หรือตัดชิ้นส่วนร่างกายเท่านั้น ยังมีการข่มขืนเพศหญิงทุกคนและบังคับให้ลูกชายข่มขืนแม่ พ่อข่มขืน

ลูกสาวอีกด้วย จากเหตุการณ์เหล่านี้เอง ในที่สุดจึงได้ตัดสินใจหาทางหลบหนีออกจากค่ายฯ จากการหลบหนีในครั้งนี้ เขาได้รับความช่วยเหลือจากชาวจีนระหว่างที่เขาหลบจากการเดินทางอันยาวนาน จึงเป็นสาเหตุให้เขาตัดสินใจที่ใช้ชีวิตเพื่อชาวจีนจนวันตาย

จากบทสัมภาษณ์ที่นายยามาซากิได้กล่าวไว้ว่า รัฐบาลญี่ปุ่นได้ออกกฎหมายบังคับให้ทุกคนครอบครัวต้องส่งลูกชายหนึ่งคนเพื่อเกณฑ์ไปออกรบนั้น ถือว่าการกระทำกรรมรุนแรงอย่างหนึ่ง แม้ว่าเขาจะไม่ได้รับบาดเจ็บทางด้านร่างกาย แต่ว่าการบาดเจ็บทางด้านจิตใจนั้น ได้อยู่ติดตัวเขาไปจนวันตายและผู้ศึกษาเชื่อว่าจากกฎหมายเหล่านี้ ยังมีทหารญี่ปุ่นอีกจำนวนหนึ่ง ไม่ได้มีความต้องการไปออกรบ แต่ต้องออกไปปฏิบัติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน (ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 2553)

3.3.2 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างคนญี่ปุ่นต่อคนจีน

วิธีการแรกที่กองทัพญี่ปุ่นนำมาใช้ เป็นวิธีการทั่ว ๆ ไป นั่นก็คือ การยิงปืนและการใช้ดาบปลายปืนแทง หรือฟันเหยื่อทิ้งไป แต่ต่อมา เมื่อมีเชลยศึกเยอะขึ้น การใช้วิธีเหล่านี้ จะเป็นวิธีการที่เปลืองลูกกระสุนและแรง ทำให้กองทัพญี่ปุ่นต้องเริ่มที่จะคิดหาวิธีที่ง่ายขึ้นและสามารถทำได้อย่างรวดเร็ว

ภาพที่ 8 9 และ 10 : ภาพแสดงวิธีการที่ทหารญี่ปุ่นได้ใช้กระทำกับชาวจีนนานกิง

ที่มา : <http://board.postjung.com/874142.html>

มีการบันทึกทั้งจากผู้เห็นเหตุการณ์ หรือผู้รอดชีวิตมาได้เป็นจำนวนมากมาย หลายร้อย หลายพัน ชิ้นงาน แต่ที่ถือว่าการทรมาณสุดสขของระดับมาสเตอร์พีซ หรือซาตานพีซ (Satan Piece) นั้นพอจะแยกออกได้เป็น 7 แบบ (รวีโรจน์, 2549: 19-34) ได้ดังนี้

3.3.2.1 เกมจับปลาในท่งน้ำแข็ง

ช่วงเวลาที่นานกิง โคนบุกถูกยึดโดยกองทัพญี่ปุ่นนั้นเป็นช่วงฤดูหนาวของจีนพอดีและทำให้พื้นที่โดยทั่วไปนั้นมีแต่ความหนาวเหน็บและมีเกล็ดน้ำแข็งหรือน้ำแข็งจับอยู่

ความสุขจากการคิดค้นวิธีการ “จับปลาในท่งน้ำแข็ง” ของกองทัพญี่ปุ่นถูกคิดค้นขึ้นมาเพื่อทรมานเหยื่อสงคราม โดยการที่เหยื่อสงครามทุกคนจะต้องถอดเสื้อผ้าทุกชิ้น เหลือเพียงแต่ร่างเปลือยเปล่าแล้วกระโจนลงสู่บ่อน้ำที่มีน้ำแข็งจับเป็นฝาตามคำสั่งทันที

ก่อนหน้านั้น ทหารญี่ปุ่นจะใช้เครื่องกะเทาะน้ำแข็งที่จับเป็นฝาที่ปากบ่อพอให้เกิดเป็นช่องพอที่คนจะกระโดดลงไปได้เสียก่อน จากนั้น ก็จะบีบบังคับให้เหยื่อสงครามชาวานกิงกระโจนลงสู่บ่อดังกล่าว แต่ก็มีชาวานกิงจำนวนไม่น้อยที่ต่อต้าน หรือปฏิเสธการฆ่ากันทั้งเป็นเช่นนี้ แต่สิ่งที่พวกเขาได้รับก็คือ ถูกสาครกระสุนใส่อย่างไม่มียั้ง ทำให้มีเหยื่อจำนวนไม่น้อยที่ต้องล้มตายก่อนที่ทหารญี่ปุ่นจะได้เล่นเกมพิลึก ๆ นี้ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ผู้ที่กระโดดลงสระ หรือบ่อน้ำเย็นจัดนั้น ในที่สุดก็ถึงแก่ความตายภายในเวลาสั้น ๆ อยู่ดี

3.3.2.2 เผาครึ่งตัว

ชาวานกิงหนุ่ม ๆ ที่คู่ทำกระด้างกระเดื่อง หรือมีลักษณะเงิบเฉย ซึมเซา ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่ทหารญี่ปุ่นชอบพอมากที่สุด เขาจะถูกจับมาทรมานเพื่อทดสอบความรู้สึกเสมอ

คราวหนึ่ง ชายหนุ่มที่มีนิสัยเงิบขริมเป็นผู้เคราะห์ร้ายถูกทหารญี่ปุ่นจับมมัดด้วยสายไฟแล้วโยงขึ้นที่สูงโดยไม่ทราบสาเหตุ จากนั้นทหารญี่ปุ่นก็นำไฟมาสูมไว้ด้านล่าง ทำให้ปลายเท้าของเขาอยู่สูงจากกองไฟไม่เท่าไร ต่อมาทหารญี่ปุ่นก็จุดไฟขึ้นมาจากกองไฟแล้วปล่อยให้ไฟค่อย ๆ กลืนกินกองไฟอย่างช้า ๆ ราวกับเป็นการขยาดขยาดแบบชนิดให้ไฟรมด้วยพร้อม ๆ กัน

ความร้อนทวีมากขึ้นและทำให้ร่างกายอ่อนล้าของเหยื่อที่คืนทรนทรุอย่างน่าเวทนานั้น เกิดเป็นสีดำเกรียมคล้ายปลา หรืออย่างเนื้อสัตว์แบบให้เกิดขึ้นเนื้อย่างน้ำตก แต่สิ่งที่ทหารญี่ปุ่นทำไปต่อก็คือ เดินออกจากจุดนั้นโดยไม่ทำอะไร พร้อมกับตะโกนเสียงดังร้องอย่างสนุกสนานและดีใจไปตามทาง ส่วนชะตากรรมของหนุ่มเคราะห์ร้ายคนนั้นไม่มีใครคาดเดาได้

3.3.2.3 ปาระเบิดใส่เหยื่อในน้ำ

เกมประหลาดที่น่าสยดสยองที่ทำให้ผู้เคราะห์ร้ายหวาดหวั่นที่สุดคือ เกมที่ทหารญี่ปุ่นนำเหยื่อสงครามจำนวนหนึ่งมมัดทั้งมือและเท้าอย่างแน่นหนา จากนั้นก็ช่วยกันลากเหยื่อเหล่านั้นโยนลงบ่อน้ำที่มีความลึกไม่มากนัก

การเลือกบ่อน้ำที่ไม่ลึกมากเกินไปก็เพื่อให้สามารถมองเห็นเหยื่อจากผิวน้ำได้ง่าย ๆ ถัดไปก็คือ การบ่อตื้นแค่ระดับผิวน้ำท่วมตัวเหยื่อไม่มากนักจะทำให้พิษภัยของอาวุธที่ทหารญี่ปุ่นขว้างลงไปใบบ่อน้ำนั้นได้มีโอกาสออกฤทธิ์เดชได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ทั้งนี้ก็เพราะสิ่งทีทหารญี่ปุ่นโยนลงไปใบบ่อน้ำ หรือสระน้ำนั้นก็คือ ระเบิดมือครวละหลายต่อหลายลูกนั่นเอง ยิ่งน้ำตื้นเท่าไร แรงระเบิดและสะเก็ดระเบิดก็จะพุ่งเข้าสู่เป้าหมาย ซึ่งก็คือ เหยื่อที่เดินกระแฉ่ว ๆ อยู่ในน้ำมากมาย เป็นวิธีที่รุนแรงและหวังผลได้แน่นอน

ทุกคราวที่ลูกระเบิดถูกขว้างลงไปพร้อม ๆ กัน หลาย ๆ จุดนั้น มีส่วนทำให้เหยื่อทั้งหลายใบบ่อน้ำถูกแรงระเบิดอัดจนร่างแหลกเหลว ชนิดที่เลือดเนื้อและอวัยวะภายในถูกบีบอัดด้วยแรงระเบิดจนฉีกกระจายลอยขึ้นไปในอากาศสูงนับเป็นสิบ ๆ เมตรอย่างน่าสยดสยอง ทหารญี่ปุ่นทำแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ถือว่าเป็นเกมสุดทูลุหรรษ์อีกเกมหนึ่งของกองทัพญี่ปุ่นที่มีการเรียกร้องให้ทำบ่อย ๆ

3.3.2.4 ต้อนขึ้นหลังคาตึกที่ไฟไหม้

เหยื่อสงครามจำนวนเป็นร้อย ๆ จะถูกบังคับให้เดินขึ้นไปบนหลังคาของอาคารของนานกิง พวกเขาต่างคร่ำครวญ ร้องไห้และร้องวิงวอนชีวิต เพราะรู้แล้วว่าชะตากรรมของตัวเองจะต้องตกไปในรูปแบบใด แต่ทั้งหมดก็ไม่ได้ได้รับความเมตตาจากทหารญี่ปุ่น เมื่อเหยื่อทุกคนถูกต้อนขึ้น ไปอยู่บนหลังคาครบถ้วนแล้ว ทหารญี่ปุ่นซึ่งยืนอยู่เบื้องล่างก็จะพากันจุดไฟเผาอาคารแห่งนั้น

คราวนี้ บรรดาเหยื่อจำนวนไม่น้อยต่างก็รับรู้ว่าจะต้องถูกย่างสดอยู่บนหลังคาแน่ ๆ จึงได้มีเหยื่อที่ไม่ต้องการจะตายด้วยการถูกไฟคลอกพากันพุ่งหลาวฆ่าตัวตายก่อน โดยโดดลงมาจากหลังคาตึกเป็นจำนวนมาก เสียงคน โดดลงมากอหึก หลังหึก หรือพิกลพิการนั้น ก่อให้เกิดความกดดันต่อพวกที่ยังอยู่บนหลังคาอย่างมาก ประกอบทั้งเสียงปืนของทหารญี่ปุ่นที่ทั้งยิงชู่และระดมยิงใส่ร่างเหยื่อเคราะห์ร้ายที่โดดลงมาจากหลังคาตึกแล้วยังไม่ตายในทันทีนั้น

แต่ท้ายที่สุด พวกที่รอคอยความตายอยู่บนหลังคาอาคารที่โดนไฟไหม้นั้น คือ พวกที่ส่งเสียงร้องคร่ำครวญด้วยความทุกข์ทรมานมากที่สุด วิธีการนี้ใช้เวลาเนิ่นนานพอควรว่าจะตายด้วยการถูกย่างสด โดยภาพผู้คนที่วิ่งพล่าน ดิ้นทุรนทุรายไปถูกท่วมตัวจนตกหลังตามาตายในที่สุด เป็นภาพที่ชวนสลดและหดหู่มากที่สุด

3.3.2.5 ราคาน้ำกรดคร่ำร่างเหยื่อ

เหยื่อที่น่าสมเพชรายหนึ่งที่กลุ่มทหารญี่ปุ่นที่บุกเข้าไปในร้านค้าแห่งหนึ่งและจับตัวชายหนุ่มที่ซ่อนตัวอยู่ในนั้น ได้นั้นพากันหัวเราะร่าเริง เมื่อคิดค้นวิธีการใหม่ ๆ ที่จะทรมานเหยื่อได้ ซึ่งก็คือ การเอาน้ำกรดในตริกกรดร่างของเหยื่อ

ทหารญี่ปุ่นได้จับหนุ่มนานกิงแก่ผ้าเปลือยล่อนจ้อน จากนั้นก็จัดการเอาน้ำกรดในตริกเข้มข้นราดลงไปที่เหยื่อ รดตั้งแต่จากหัวลงไปเบื้องล่าง น้ำกรดได้กัดไปทั่วใบหน้าและเนื้อตัวของเหยื่อชวานานกิงจนเกิดกลิ่นเหม็นคลุ้งไปทั่ว จากนั้นทหารญี่ปุ่นจะปล่อยให้หนุ่มดวงไม่ดิรายนั้นเดินสะเปะสะปะไปตามถนนหนทางทั้งยังหัวเราะสะใจ ในขณะที่หนุ่มชวานานกิงคนนั้นค่าแข่งให้กองทัพญี่ปุ่นฟังพินาศ กลุ่มทหารจะเดินปรบมือ เป่าปาก ส่งเสียงเชียร์หนุ่มเปลือยที่ร่างถูกน้ำกรดกัดเซาะเว้าแหว่งไปสักพัก จนกระทั่งหนุ่มนานกิงรายนั้นล้มลงและขาดใจตายไปด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัสในที่สุด

3.3.2.6 ตัด/ควักอวัยวะสำคัญก่อนเอาไปเผา

มีบางครั้งที่ทหารญี่ปุ่นคิดจะทำอะไรสนุก ๆ ก่อนสังหารเหยื่อให้สิ้นใจตาย ซึ่งก็คือ การจับเหยื่อนับหลายร้อยรายมารวมกัน จากนั้นก็ควักลูกตาออกมา พร้อมทั้งตัดหู ตัดจมูก ให้เหยื่อเหล่านี้ร้องคร่ำครวญ ดิ้นทุรนทุราย เมื่อสะใจกับเสียงร้องเหล่านั้นแล้ว ทหารญี่ปุ่นก็จะเผาเหยื่อเหล่านั้นให้ตายทั้งเป็น จนเกิดกลิ่นเนื้อไหม้เหม็นไปทั่วบริเวณ

อย่างที่รู้กันดีว่า การกระทำอันโหดร้ายของกองทัพญี่ปุ่น ไม่ได้จบลงแต่เพียงเท่านั้น แน่แน่นอนว่าหลาย ๆ คน ต้องได้ทราบกันดีว่า สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิงนี้ นอกจากจะได้ถูกเรียกว่า การสังหารหมู่แห่งนานกิงแล้ว ยังได้รับการเรียกขานถึงเหตุการณ์ที่ทำให้คนทั่วโลกต้องจดจำอย่างไม่มีวันลืมได้เลย นั่นก็คือ การข่มขืนแห่งนานกิง โศกนาฏกรรมครั้งยิ่งใหญ่ของชาวเมืองนานกิง

3.3.2.7 การข่มขืนแห่งนานกิง

สตรีชวานานกิงนั้น ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ที่รับเคราะห์กรรมมากกว่าใคร ๆ นั่นไม่ใช่เพราะเพียงแค่ว่าพวกเธอกลายเป็นศพที่ผ่านการทรมานกรรมไม่กับเหยื่อรายอื่น ๆ เท่านั้น เพราะแทบทั้งหมดที่พบเจอร่างกายของพวกเธอต่างพบร่องรอยที่ทำให้เราได้ทราบว่า พวกเธอได้ถูกข่มขืนอย่างสุดแสนทารุณก่อนที่จะสังหารกันอย่างเลือดเย็น หรือบางรายที่ได้รับความเมตตาอยู่บ้างก็อาจจะถูกพิจารณาไว้ชีวิต แต่สิ่งที่เหลืออยู่กับชีวิตที่หดหู่ของพวกเธอก็คือ การเป็นคนที่มีเพียงแต่ลมหายใจกับสมองที่เลอะเลือนจนถึงขั้นวิปลาสา

ส่วนใหญ่นั้น ชาวสตรีนานกิงจะถูกข่มขืนโดยทหารญี่ปุ่นทุกระดับชั้นอย่างทารุณราวกับถูกสัตว์ร้ายย่ำ จากนั้นจะถูกสังหาร หรือไม่ก็ถูกทรมานด้วยการใช้ดาบปลายปืนตัดเนื้อเอาด้านมทั้งสองข้างไปทิ้งและบาดแผลส่วนใหญ่มักจะลึกถึงขนาดติดซี่โครง หรือเห็นซี่โครงพะเยิบพะยิบนำหน้าหูดู

บ่อยครั้งที่ทหารญี่ปุ่นจะตีแม่แทง หรือเสือกดาบปลายปืนพรวดเข้าไปที่กลางหว่างขา (อวัยวะเพศ) ของเหยื่อ แล้วปล่อยให้เหยื่อนอนบาดเจ็บสาหัสจนตายคาที่ รวมทั้งยังย่ำยีสตรีชวานานกิง ด้วยการทิ้งแม่แทงไม้ ท่อนเหล็ก คาเอาไว้ที่อวัยวะเพศของเหยื่ออย่างนั้น

ภาพที่ 11 : ร่างไร้ชีวิตของเพศหญิงที่ถูกย่ำยีด้วยการปักแม่แทงไม้ตรงอวัยวะเพศ

ที่มา : <http://board.postjung.com/874142.html>

ระหว่างกลุ่มทหารญี่ปุ่นที่นั่งมอง หรือร่วมกันทำทารุณกรรมทางเพศและทางกายของพวกเธอ ก็จะพากันหัวเราะ ประมอื่อกันอย่างสนุกสนานราวกับได้เล่นและชมมหรรรรมครั้งสำคัญที่พวกเขามีส่วนร่วมราวกับเป็นสัตว์ป่ากลับชาติมาเกิด ท่ามกลางช่วงเวลาแห่งมิกสัญญินั้น ปรากฏว่ามีสตรีที่ถูกข่มขืนในทุกระดับอายุและอาชีพ มีเหยื่อที่ถูกข่มขืนซึ่งเป็นทั้งแม่ชี อาจารย์ระดับศาสตราจารย์ คนงานที่ทำงานในโรงงาน ครูสอนหนังสือและไม่วั้นวรรคแม้กระทั่งนักศึกษาซึ่งล้วนแล้วแต่ตกเป็นเหยื่อหื่นกามของทหารญี่ปุ่นทั้งสิ้น

แต่ที่โหดร้ายกว่านั้น ผู้หญิงนานกิงที่กำลังตั้งครรภ์นั้นแทนที่จะได้รับการยกเว้น กลับกลายเป็นเหยื่อที่ทหารญี่ปุ่นชอบทรมาณที่สุด เพราะเปรียบเสมือนฆ่าหนึ่งคน แต่ทำให้ตายได้ถึงสองคน ซึ่งหมายถึงชีวิตของหญิงที่ตั้งครรภ์และตัวอ่อนที่อยู่ในท้องด้วยนั่นเอง หลังจากที่ทหารญี่ปุ่นได้สำเร็จความใคร่แล้ว จึงได้ฆ่าพวกเธอให้ตายและเมื่อเหยื่อตายได้ตายแล้วก็จะผ่าท้องของพวกเธอเพื่อควักเอาตัวอ่อนที่อยู่ในครรภ์นั้นออกมา ตัวอ่อน (ทารก) คือ “ของเล่น” ชื่นพิเศษที่ทหารญี่ปุ่นจะเอามาเล่นกันในท้องถนน ในขณะที่เล่นกันอย่างเปลิดเปลินอยู่นั้น หากว่ามีเจ้านายชั้นสัญญาบัตรผ่านมาเห็น พวกทหารเหล่านั้น ก็ยังใช้ดาบปลายปืนที่เสียบตัวอ่อนนั้น ทำการโบกไปมาคล้ายเป็นการทำความเคารพแบบล้อเล่นกับเจ้านายของตน ส่วนสิ่งที่ได้รับการตอบกลับจากเจ้านาย คือ รอยยิ้ม ที่เปรียบได้กับการสนับสนุนให้เหล่าทหาร

ภาพที่ 12 และ 13 : ตัวอ่อนในหญิงตั้งครรภ์ที่ถูกคว้านออกมา

ที่มา : <http://board.postjung.com/874142.html>

ข่าวกระทำอันโหดร้ายของกองทัพญี่ปุ่น แม้ว่าคนภายนอกจะรับรู้ในช่วงขณะนั้น แต่กลับไม่สามารถห้ามปรามได้มากนัก เพราะแม้ว่าจะมีการตักเตือนเข้ามา คำตักเตือนนั้นก็กลับเหมือนยิ่งยู่ให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า หรืออาจจะหนักกว่าเดิม ทหารผ่านศึกญี่ปุ่นที่ยังมีชีวิตอยู่ต่างอ้างว่ากองทัพมีประกาศห้ามการข่มขืนผู้หญิงของฝ่ายตรงข้าม แต่การข่มขืนเป็นเรื่องฝังลึกอยู่ในวัฒนธรรมและความเชื่อของกองทัพญี่ปุ่นจนกระทั่งไม่มีใครสนใจดูข้อนั้น เพราะต่างเชื่อว่าการได้ข่มขืนหญิงที่ยังบริสุทธิ์จะเพิ่มพลังในการรบ เป็นที่รู้กันดีว่า ทหารจำนวนหนึ่งต่างห้อยเครื่องรางที่ประกอบไปด้วยขนเพชรของเหยื่อด้วยความเชื่อที่ว่าสิ่งนั้นมีพลังวิเศษที่จะช่วยให้รอดจากอันตราย ดังนั้นการออกกฎของกองทัพญี่ปุ่นที่ห้ามข่มขืนผู้หญิงของประเทศคู่สงคราม ยิ่งทำให้ทหารญี่ปุ่นสังหารเหยื่อทันทีเมื่อเสร็จธุระเพื่อที่จะได้ไม่มีปัญหาภายหลัง (ฉัตรนคร องค์กรสิทธิ์ (ผู้แปล), 2548: 89)

ความโหดร้ายในระหว่างสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิมิรันบานกิง มีข้อสันนิษฐานว่าเหตุใดทหารญี่ปุ่นถึงได้กล้าทำการอุกอาจเช่นนั้น รุช เบเนดิกต์ นักมนุษยวิทยาชาวอเมริกันระบุว่า เพราะพันธะต่อศีลธรรมในสังคมญี่ปุ่นมิได้เป็นสิ่งสากล หากเป็นเรื่องเฉพาะที่และเฉพาะตัว ดังนั้นจึงสูญเสียไปได้ง่ายเมื่ออยู่ต่างแดน หรือผู้เชื่อชาวอื่น ๆ กล่าวโทษศาสนาของญี่ปุ่นที่ไม่เหมือนของศาสนาคริสต์ โดยอ้างว่าในขณะที่ศาสนาคริสต์นำเสนอว่ามนุษยชาติทั้งหมด คือ พี่น้องกัน เพราะพระเจ้าเป็นเจ้าสร้างทุกอย่างขึ้น หากแต่ลัทธิชินโตกลับสอนให้เข้าใจว่า เฉพาะพระจักรพรรดิและผู้ร่วมสันตติวงศ์กับพระองค์เท่านั้นที่สืบเชื้อสายมาจากพระเจ้าเป็นเจ้า หรือบางวัฒนธรรมซึ่งไม่ว่าจะดูก้าวหน้าอย่างไร ก็ยังมีความเป็น “ชนเผ่า” อยู่ภายใน นั่นก็คือ ภาระหน้าที่ของแต่ละคนมีต่อกันในเผ่าเดียวกัน ซึ่งจะแตกต่างอย่างยิ่งจากภาระหน้าที่ที่มีต่อผู้อยู่นอกเผ่า (ฉัตรนคร องค์กรสิทธิ์ (ผู้แปล), 2548: 97–99)

3.3.3 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างคนจีนต่อคนจีน

อย่างที่ได้อ้างไว้ ข้อ 3.4.1 ความรุนแรงทางตรงระหว่างญี่ปุ่นกับญี่ปุ่น การทำสงครามนั้นไม่ใช่เพียงแต่ที่ว่า ผู้คนในประเทศคู่สงครามเท่านั้นที่ถูกกระทำ เพราะแม้กระทั่งคนภายในชาติเดียวกันก็ถูกกระทำจากบุคคลที่มีศักดิ์สูงกว่าด้วยเช่นกัน ผู้ศึกษาได้ค้นพบข้อมูลว่าเจียง ไคเช็ก ผู้นำพรรคเสรีนิยมจีน พรรครัฐบาลในขณะนั้นพร้อมด้วยทหารจำนวนมากได้ละทิ้งประชาชนของตนเองแล้วหนีย้ายไปยังเมืองจุกกิง เพราะเห็นว่ากองทัพญี่ปุ่นจะสามารถบุกยึดนานกิงได้สำเร็จในระยะเวลาอันรวดเร็ว โดยทิ้งทหารไว้ประมาณ 100,000 นาย เพื่อปกป้องชาวนานกิงจากกองทัพญี่ปุ่น แต่กระนั้นก็ตาม จำนวนมากกว่าสามในสี่นี้ เป็นทหารที่เพิ่งรับเข้ามาใหม่ในกองทัพจากการสูญเสียทหารที่ชำนาญด้านการรบในสมรภูมิก่อนหน้านี้ ส่วนทหารส่วนเหลือที่มีตำแหน่ง หรือฐานะที่ดีกว่าต่างก็หนีตายไปยังเมืองจุกกิง

ในทางตรงกันจำนวนของกองทัพญี่ปุ่นที่เดินทางเข้ามาบุกยึดนานกิงนั้น กลับมีจำนวนมากถึง 240,000 นายด้วยกัน จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าแปลกใจเลยว่า เพราะเหตุใดนานกิงจึงถูกยึดครองได้ง่ายเพียงนั้น (ปิยะโชค ถาวรมาศ, 2555: 174–175)

3.4 ผลกระทบจากสงคราม

เดือนมีนาคม ค.ศ. 1944 ช่วงเวลาก่อนที่จะสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง รัฐบาลอเมริกาประกาศตั้งคณะกรรมการสอบสวนอาชญากรรมสงคราม ตามมาด้วยคณะกรรมการสอบสวนอาชญากรรมสงครามแห่งภูมิภาคตะวันออกไกลและแปซิฟิก และทันทีที่ญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้สงคราม หน่วยบัญชาการสูงสุดของหน่วยพันธมิตรที่ตั้งอยู่ในญี่ปุ่นได้ร่วมมือกับพรรคชาตินิยมจีน เพื่อดำเนินการกับอาชญากรรมสงครามขึ้นในเมืองจุงกิง จากความร่วมมือของทั้งสอง ทำให้สามารถรวบรวมหลักฐานต่าง ๆ เกี่ยวกับการกระทำของกองทัพญี่ปุ่นได้สำเร็จ จนในที่สุด ศาลได้พิจารณาตัดสินลงโทษประหารชีวิตผู้นำ ผู้ซึ่งอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ โศกนาฏกรรมแห่งนานกิง (ฉัตรนคร องค์กรสิทธิ์ (ผู้แปล), 2548: 281–284)

แต่ทว่าสมเด็จพระจักรพรรดิฮิโรฮิโตะ (Emperor Hirohito) นั้น กลับรอดพ้นจากการถูกตราหน้าว่าเป็นอาชญากรรมสงคราม เพราะหากจะลงโทษองค์พระจักรพรรดิของญี่ปุ่น ผู้ซึ่งดำรงตนเป็นศูนย์กลางของชาวญี่ปุ่นแล้ว อาจจะทำให้เกิดความโกลาหลและการแก่งแย่งอย่างไม่มีที่สิ้นสุด หากแต่ถ้าได้มีการลดฐานะองค์จักรพรรดิที่เป็นเทพมาเป็นเพียงองค์จักรพรรดิที่เป็นมนุษย์ธรรมดาและดำรงตนเป็นเพียงแค่สัญลักษณ์แห่งเสรีภาพเท่านั้น (พวงทิพย์ เกียรติสหัสกุล, 2555: 16–23) และจากการที่สมเด็จพระจักรพรรดิฮิโรฮิโตะไม่ได้ถูกตราหน้าว่าเป็นอาชญากรรมสงคราม จึงเป็นเรื่องยากที่ชาวญี่ปุ่นจะเชื่อว่าได้ว่า คนชาติเดียวกับตนนั้นมีส่วนร่วมในการรุกรานเช่นฆ่า ในระดับที่เรียกได้ว่า “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” ในเมื่อสมเด็จพระจักรพรรดิที่พวกเขาจงรักภักดีอย่างยิ่งไม่เคยต้องรับผิดชอบต่อพระราชดำรัส หรือการกระทำการใด ๆ ซึ่งเหล่านี้ได้ส่งผลมาจนถึงในปัจจุบัน ชาวญี่ปุ่นพยายามบิดเบือนประวัติศาสตร์ในอดีตและปราศจากการแสดงความรู้สึกผิด หรือรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (ฉัตรนคร องค์กรสิทธิ์ (ผู้แปล), 2548: 293–295) นอกจากนี้ ยังมีคำสั่งห้ามให้ญี่ปุ่นมีกองทัพเป็นของตนเอง เพื่อป้องกันการก่อสงครามขึ้นอีกครั้ง พร้อมทั้งให้ชาวญี่ปุ่นทุกคนมีสิทธิและเสรีในการดำเนินชีวิตของตนเอง (พวงทิพย์ เกียรติสหัสกุล, 2555: 23–24)

บทที่ 4

เพศสภาพในภาวะสงคราม

เมื่อบทบาทหน้าที่ถูกกำหนดขึ้นจากสังคม ดังนั้น หากสภาพสังคมมีการเปลี่ยนแปลง บทบาทหน้าที่ย่อมเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยเช่นกัน ดังเช่น สภาพสังคมของญี่ปุ่นและจีนเมื่อต้องตกอยู่ในภาวะสงคราม ผู้คนในประเทศย่อมไม่สามารถดำเนินชีวิตได้เหมือนปกติ แต่ทุกคนมีการปรับเปลี่ยนการดำเนินชีวิตของตนเองเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

การศึกษาในบทที่ 4 เพศสภาพในภาวะสงคราม ผู้ศึกษาได้หิยบายแนวความคิดเรื่องเพศสภาพมาใช้ในการวิเคราะห์ โดยแบ่งหัวข้อดังต่อไปนี้

4.1 เพศสภาพของเพศชายในภาวะสงคราม

4.2 เพศสภาพของเพศหญิงในภาวะสงคราม

4.1 เพศสภาพของเพศชายในภาวะสงคราม

ในความเป็นชายของสังคมเอเชียตะวันออกจะมีความแตกต่างจากความเป็นชายในสังคมตะวันตก เนื่องจากลักษณะของสังคมเอเชียตะวันออกเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับผู้ชายเป็นหลัก อีกทั้งยังเป็นสังคมที่มีการแบ่งแยกชนชั้นตามหลักการดำเนินวิถีชีวิตตามแนวความคิดของลัทธิขงจื้อ ดังนั้น ในแต่ละชนชั้นต่างย่อมมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไป โดยที่ผู้ศึกษาได้แบ่งแยกออกมาเป็น 2 ชั้น ดังนี้

4.1.1 ชั้นสูง

4.1.2 ชั้นสามัญชน

4.1.1 ชั้นสูง

สำหรับชนชั้นสูง ผู้ศึกษาจะกล่าวถึงสมเด็จพระจักรพรรดิอิโรฮิโตะ องค์สมเด็จพระจักรพรรดิของญี่ปุ่นและประธานาธิบดีเจียง ไคเช็ก ประธานาธิบดีของจีน

สมเด็จพระจักรพรรดิอิโรฮิโตะ องค์จักรพรรดิแห่งญี่ปุ่น บทบาทในช่วงภาวะสงครามของพระองค์ คือ คนคอยสั่งการ หรืออนุมัติการดำเนินงานต่าง ๆ เช่น ลงนามประกาศสงคราม หรือประกาศยุติสงคราม เป็นต้น อีกทั้งยังดำรงตนเป็นศูนย์กลางของประชาชนชาวญี่ปุ่นจากความเชื่อของสังคมญี่ปุ่นที่ว่าพระองค์ทรงเป็นเทพที่ลงมาปกครองมนุษย์

ยกตัวอย่างเช่น องค์จักรพรรดิอิโรชิโตะได้สั่งการให้เจ้าชายอาซาซะลงไปประจำพื้นที่นานกิง แต่งตั้งให้เป็นผู้บังคับบัญชาการล้อมนานกิงแทนนายมัตสึอิที่ล้มป่วยลง (ฉัตรนคร องค์กรสิงห์, 2548: 75) หรือช่วงสิ้นสุดสงคราม พระองค์ออกมาเป็นผู้รับผิดชอบในการกระทำทั้งหมดในสงครามในฐานะผู้ที่ดำรงอยู่ตำแหน่งสูงสุดของประเทศ เห็นได้จากคำกล่าวของตัวองค์จักรพรรดิในวันที่ 27 กันยายน ค.ศ. 1945 ว่า “ข้าพเจ้ามาเยือนก็เพื่อจะมอบตัวตามคำพิพากษาชี้ขาดของเหล่าประเทศต่าง ๆ ที่ท่านเป็นตัวแทน ข้าพเจ้าเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมดต่อคำตัดสินใจและการปฏิบัติการทั้งสิ้นทั้งปวง ทั้งในด้านการเมืองและการทหารที่นำประเทศไปสู่สงคราม” (พวงทิพย์ เกียรติสหัสกุล, 2555)

ส่วนประธานาธิบดีเจียงไคเช็ค บทบาทในช่วงภาวะสงครามของเขา คือ ดำรงตนในฐานะจอมทัพสูงสุดของกองทัพ มีหน้าที่คอยวางแผนงาน หรือประสานงานต่าง ๆ ในช่วงทำสงคราม เช่น การจัดวางกำลังทหารปกป้องเมือง การวางแผนการรบและเป็นผู้ออกกฎหมายบังคับให้ผู้ชายออกมาเกณฑ์ทหาร

ยกตัวอย่าง เช่น เจียงไคเช็คได้วางแผนการย้ายเมืองหลวงจากนานกิงไปจุงกิง เพราะแลเห็นว่านานกิงจะต้องพ่ายแพ้ในไม่ช้า และถ้ายังตั้งมั่นอยู่ในนานกิงก็จะนำไปสู่ความพ่ายแพ้ของจีนในที่สุด แต่ยังคงแต่งตั้งให้นายถังเจ็งจื่อกับกองทัพรักษาอีกเล็กน้อยคอยคุ้มครองนานกิง เพื่อให้กองทัพญี่ปุ่นเห็นว่า กองทัพจีนยังไม่จนตอก ยังพร้อมที่จะทำศึกกับญี่ปุ่นอยู่ (ฉัตรนคร องค์กรสิงห์, 2548: 115)

4.1.2 ชนชั้นสามัญชน

สำหรับชนชั้นสามัญชน ผู้ศึกษาจะกล่าวถึงกลุ่มชาวบ้านของทั้งญี่ปุ่นและจีนที่มีอาชีพทำไร่ทำนา หรือช่างฝีมือประเภทต่าง ๆ เช่น ช่างเหล็ก ช่างไม้ ฯลฯ เป็นต้น

กลุ่มชาวบ้านของทั้งญี่ปุ่นและจีนก่อนที่จะเข้าสู่ช่วงภาวะสังคม จะมีหน้าที่ทำไร่ทำนา หรือเป็นช่างฝีมือต่าง ๆ แต่พอเข้าสู่ช่วงภาวะสงคราม บทบาทหน้าที่ของพวกเขาถูกปรับเปลี่ยนไป ซึ่งก็คือ การแสดงออกความเป็นชาย โดยการออกไปเกณฑ์ทหารเพื่อออกรบ

สำหรับชายชาวญี่ปุ่น ยกตัวอย่างในกรณีของนายอิโรชิ หรือนายชันแห่งเมืองจิหนาน ที่จำเป็นต้องออกไปเกณฑ์แทนพี่ชายของคนที่ตั้งงานไปแล้ว และด้วยความรู้ทางด้านแพทย์ที่เขาเป็นเจ้าของถูกส่งไปเป็นแพทย์สนามที่สมรภูมิตะนานกิง (ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 2553)

สำหรับชายชาวจีน ยกตัวอย่างในกรณีของกลุ่มชายชาวจีนที่ถูกพาตัว หรือถูกเรียกตัวมาจากชนบทเพื่อมาเป็นทหารเกณฑ์เสริมทัพของอังกฤษในจีน เพื่อคอยคุ้มครองชาวเมืองนานกิง (ฉัตรนกร องค์กรสิทธิ์, 2548: 119–120)

4.2 เพศสภาพของเพศหญิงในภาวะสงคราม

ในความเป็นหญิงของสังคมเอเชียตะวันออกก็ไม่ต่างอะไรจากความเป็นชายในสังคมเอเชียตะวันออกที่จะมีความแตกต่างจากความเป็นหญิงในสังคมตะวันตก เนื่องมาจากลักษณะของสังคมเอเชียตะวันออกเป็นสังคมที่จะให้ผู้หญิงเป็นรองผู้ชายไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม พร้อมทั้งตอกย้ำด้วยการเป็นสังคมที่แบ่งแยกชนชั้นตามหลักการดำเนินวิถีชีวิตตามแนวความคิดของลัทธิขงจื้อ ดังนั้น ในแต่ละชนชั้นต่างย่อมมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไป โดยที่ผู้ศึกษาได้แบ่งแยกออกมาเป็น 2 ชั้น ดังนี้

4.2.1 ชั้นสูง

4.2.2 ชั้นสามัญชน

4.2.1 ชั้นสูง

สำหรับชนชั้นสูง ผู้ศึกษาจะกล่าวถึงองค์จักรพรรดินี โฉจุง จักรพรรดินีในสมเด็จพระจักรพรรดิอิโรฮิโตะของญี่ปุ่นและซ่งเหม่ยหลิง สตรีหมายเลขหนึ่งของประธานาธิบดีเจียงไคเช็คของจีน

สำหรับองค์จักรพรรดินี โฉจุงไม่ปรากฏบทบาทที่ทำในช่วงสงครามออกมา แต่ด้วยในฐานะองค์จักรพรรดินี ผู้เปรียบเสมือนแม่ของประเทศ ย่อมต้องมีหน้าที่คอยดูแลความเป็นของประชาชน เป็นที่ปรึกษาที่ดีและคอยเป็นแรงสนับสนุนของพระสวามี

ในขณะที่ ซ่งเหม่ยหลิง สตรีหมายเลขหนึ่งของจีนนั้น ได้มีบทบาทที่โดดเด่นในช่วงสงครามอย่างมาก ด้วยการที่เธอเรียนจบมาจากสหรัฐอเมริกา เธอทำให้เธอสามารถทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่ข้างสามีเธอได้ อีกทั้ง เธอยังได้พยายามแบ่งเบาภาระหน้าที่ของสามี คอยให้ความช่วยเหลือแก่ลูกต่าง ๆ

ยกตัวอย่าง เช่น จากกรณีที่เจียงไคเช็คถูกจับตัวจากกลุ่มคณะปฏิวัติขณะดำเนินงานอยู่ที่ซีอาน เธอก็เป็นคนเดินทางไปเจรจากับคนเหล่านั้นปล่อยตัวสามีของเธอออกมา หรือช่วงเวลาที่เธอเดินทางไปสหรัฐอเมริกาในช่วงระหว่างสงครามและใช้ความสามารถด้านภาษาต่าง ๆ ของเธอเป็น

กระบอกเสียงของกำลังสนับสนุนทางด้านทหารเพื่อให้ช่วยรบกับญี่ปุ่นที่เข้ารุกรานจีนในขณะนั้น และเมื่อครั้งที่สงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง ก็ได้ติดตามเจียงไคเช็คไปปรากฏตัวในดินแดน ตะวันตกหลายประเทศ เธอใช้ศิลปะความสามารถในการพูดจากภาษาอังกฤษโน้มน้าวให้ผู้นำ ตะวันตกยอมรับว่า ประเทศจีนมีสิทธิสภาพเท่าเทียมกับอารยะประเทศทั้งหลาย โดยเฉพาะชาติ มหาอำนาจในยุคนั้น อย่างเช่น สหรัฐอเมริกา, อังกฤษ, ฝรั่งเศส, สหภาพโซเวียต ผลทำให้ประเทศ จีนซึ่งเกือบยับเยินจากการรุกรานของประเทศญี่ปุ่น กลับกลายเป็น 1 ใน 8 คณะมนตรีความมั่นคง แห่งสหประชาชาติ ร่วมกับ 4 ประเทศดังกล่าวข้างต้น (มาฮาอะไร (นามแฝง), ม.ป.ป.)

4.2.2 ชั้นสามัญชน

สำหรับชนชั้นสามัญชน ผู้ศึกษาจะกล่าวถึงกลุ่มหญิงชาวบ้านของทั้งญี่ปุ่นและจีนที่มี หน้าที่คอยดูแลเรื่องในบ้าน ดูแลและเลี้ยงบุตร เป็นต้น

กลุ่มหญิงชาวบ้านของทั้งญี่ปุ่นและจีนก่อนที่จะเข้าสู่ช่วงภาวะสังคม จะมีหน้าที่คอยดูแล เรื่องในบ้าน ดูแลและเลี้ยงบุตร แต่พอเข้าสู่ช่วงภาวะสงคราม บทบาทหน้าที่ของพวกเขาก็ถูก ปรับเปลี่ยนไป สำหรับหญิงชาวญี่ปุ่น สามัญของพวกเธอเหล่านี้จะต้องไปออกไปเกณฑ์ทหาร ทำให้ พวกเธอต้องออกมาทำงานเป็นแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม หรือในส่วนของการทำงานไร่ทำนา ฯลฯ ทดแทนแรงงานที่ขาดหายไป พร้อม ๆ ไปด้วยการดูแลเรื่องในบ้าน รวมทั้งดูแลและเลี้ยงดูบุตร สำหรับหญิงชาวจีนนานกิง จะมีหน้าที่เป็นที่ระบายความโศกของทหารญี่ปุ่น เพราะพวกเธออยู่ใน ประเทศที่กำลังเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำในการทำสงคราม ซึ่งได้นำไปสู่ความรุนแรงทางเพศในภาวะ สงครามอีกด้วย

สำหรับหญิงชาวจีน ยกตัวอย่างในกรณีของซิน ทา โนะคุระ หรือที่เรารู้จักกันในนามของโอ ซิน เด็กหญิงวัย 6 ปี ที่ต้องตกอยู่ในภาวะที่ยากลำบากในช่วงสงคราม จากเดิมที่มีหน้าที่คอยดูแล งานบ้าน ก็ต้องปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตของตนเอง ต้องออกไปทำงานนอกบ้านเพื่อหาเงินมา เลี้ยงดูคนในครอบครัว ดังเช่นในภาพยนตร์สงครามชีวิตโอชิน โอชินต้องออกไปทำงานเลี้ยงเด็กใน ร้านค้าไม้เป็นเวลาหนึ่งปี เพื่อแลกกับข้าวสารหนึ่งกระสอบมาให้ครอบครัวได้มีกิน (Oshin โอชิน สาวน้อยหัวใจแกร่ง, ภาพยนตร์, 2556)

สำหรับหญิงชาวจีน ยกตัวอย่างในกรณีของเด็กหญิงชาวจีนไม่ทราบชื่อวัย 15 ปี ที่เห็นคน ทั้งครอบครัวฆ่าตายต่อหน้าต่อตาจนกระทั่งสลบไปและฟื้นตัวมาอีกทีก็พบว่าตนเองนอนเปลือย อยู่ในอาคารแห่งหนึ่ง ในช่วงเวลาหนึ่งเดือนครึ่ง หญิงสาวคนนี้ได้ถูกข่มขืนสองถึงสามรอบต่อวัน

จนในที่สุดก็ได้ติดโรคทางเพศสัมพันธ์ (ฉัตรนคร องค์กรสิงห์, 2548: 149–150) หรือในกรณีของสตรี
ชาวจีนนานกิงผู้หนึ่งที่อาศัยอยู่ที่ บ้านเลขที่ 6 ถนนเจียงยिन เธอเล่าว่า ตัวเธอและสาว ๆ ถูกนำตัวไป
ในค่ายทหาร ตอนกลางวันก็มีหน้าที่ทำงานซักเสื้อผ้า แต่ตอนกลางคืนก็มีหน้าที่เป็นทาสรับกาม
อารมณ์ของทหารญี่ปุ่นนับไม่ถ้วน (รวีโรจน์, 2549: 44–45)

บทที่ 5

ความรุนแรงในภาวะสงคราม

สงครามกับความรุนแรงเป็นของที่อยู่คู่กันมาอย่างยาวนาน ซึ่งเราจะได้เห็นความรุนแรงหลากหลายประเภทได้จากหลาย ๆ สงครามที่เคยเกิดขึ้นมาในอดีต หรือกระทั่งในปัจจุบัน นำมาซึ่งความสูญเสียมากมาย ไม่ว่าจะเป็นชีวิต หรือทรัพย์สิน อีกทั้ง ผู้ที่รอดชีวิตจากสงครามก็จะแบกรับความเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่ได้ประสบพบเจอไปตลอดการดำรงชีวิตของเขา

การศึกษาในบทที่ 5 ความรุนแรงในภาวะสงคราม ผู้ศึกษาได้หยิบยกแนวความคิดเรื่องความรุนแรงมาใช้ในการวิเคราะห์ ผู้ศึกษาพบว่าความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม ความรุนแรงเชิงโครงสร้างและความรุนแรงทางตรงมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ความรุนแรงทางตรงไม่อาจเกิดขึ้นได้หากไม่มีความรุนแรงเชิงโครงสร้างมาเป็นตัวกำหนดความได้เปรียบ หรือเสียเปรียบ และทั้งความรุนแรงทางตรงและความรุนแรงเชิงโครงสร้างจะไม่สามารถมองเป็นสิ่งที่ถูกต้อง หรือยอมรับได้หากปราศจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมมาเป็นตัวควบคุมอีกที (Galtung, อ้างถึงใน ชลิตาภรณ์, 2545: 144–148)

ความรุนแรงในภาวะสงคราม กรณีศึกษาสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิง ผู้ศึกษาพบประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

- 5.1 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับจีน
- 5.2 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับญี่ปุ่น
- 5.3 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างจีนกับจีน

5.1 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับจีน

ในการศึกษาความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับจีนในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิง ผู้ศึกษาพบประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

- 5.1.1 ความรุนแรงทางชาติพันธุ์
- 5.1.2 ความรุนแรงทางเพศ

5.1.1 ความรุนแรงทางชาติพันธุ์

ความรุนแรงทางชาติพันธุ์ในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิริบรานกิง มีที่มาจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมในเรื่องของลัทธิชาตินิยม มีความภาคภูมิใจในเผ่าพันธุ์ของตนจากความเชื่อที่ว่าเกาะญี่ปุ่นทั้งหมดเกิดจากการสมสู่ของเทพผู้เชื่อเชียวและผู้รับเชียว ดังนั้น คนญี่ปุ่นล้วนสืบเชื้อสายจากเทพบนสวรรค์ทั้งสิ้น รวมทั้งเชื่อมั่นว่าองค์พระจักรพรรดิและราชวงศ์ต่างๆ ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา แต่เป็นเทพที่เสด็จลงมาจากสวรรค์โดยตรง ความภูมิใจในเผ่าพันธุ์ของญี่ปุ่นเช่นนี้จึงนำไปสู่การดูถูกดูแคลนชนชาติอื่นในความรู้สึกส่วนลึก จึงมีการดำเนินนโยบายการรุกรานชนชาติอื่น ๆ เพื่อขยายดินแดนและอำนาจของตนออกไปในต่างแดน (ลิขิต ชีรเวคิน, 2544) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการก่อสงครามในช่วงที่ลัทธิจักรวรรดินิยม หรือการล่าอาณานิคมของชาติยุโรปตะวันตกที่กำลังแพร่ขยายเข้าไปในแถบทวีปเอเชีย นั่นทำให้ญี่ปุ่นสามารถหลีกเลี่ยงความผิดจากการกระทำทั้งหมดในช่วงสงครามได้ เห็นได้จากการที่นางคามิตะ พุยะ โกะ นักเขียนชาวญี่ปุ่น ที่ได้ออกมาโต้ตอบการประณามการกระทำของทหารญี่ปุ่นในช่วงสงครามสมรภูมิริบรานกิงจากคนจีนและคนเกาหลีว่า “ในเมื่อประเทศมีสิทธิทำสงครามซึ่งกันและกัน การก่อสงครามจึงมิใช่เป็นอาชญากรรม ในเวลานั้นญี่ปุ่นมีสิทธิทำสงคราม ก็เพราะเหตุที่ญี่ปุ่นทำสงครามได้ จึงไม่มีเหตุอันใดที่จะตัดสินว่าญี่ปุ่นก่ออาชญากรรมต่อสันติภาพและการพิพากษาที่กรุงโตเกียวจึงเป็นการที่ผู้ชนะเอาผิดกับผู้แพ้เท่านั้น ฉะนั้น โดยเหตุผลนี้ การที่กองทัพญี่ปุ่นส่งทหารเข้าไปเกาหลี หรือจีน หรือประเทศอื่น ๆ ในแถบเอเชีย จึงมิใช่ความผิดแต่ประการใด” (Cammy (นามแฝง), 2550) ดังนั้นภายใต้แนวความคิดลัทธิชาตินิยมที่ฝังลึกอยู่ในสังคมญี่ปุ่นกับลัทธิจักรวรรดินิยม จึงกลายเป็นตัวรองรับความรุนแรงทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับชาวจีนนานกิง

จากลัทธิชาตินิยมในสังคมญี่ปุ่นได้นำไปสู่ความรุนแรงเชิงโครงสร้างด้านสังคมและการทหารระหว่างญี่ปุ่นกับจีน

ด้านสังคม ผู้ศึกษาพบว่าสังคมญี่ปุ่นมีความรักต่อสถาบันกษัตริย์อย่างมาก ยึดถือองค์จักรพรรดิเป็นศูนย์รวมจิตใจ พร้อมทั้งมีหลักการดำเนินวิถีชีวิตตามแนวทางของบูชิโด หรือวิถีแห่งนักรบ ผู้ที่จะต้องยึดถือหลักความกล้าหาญ ความจงรักภักดี รักศักดิ์ศรีและไม่หวั่นเกรงกับความตาย มีความศรัทธาอันแรงกล้าในครอบครัวและเผ่าพันธุ์ ทำให้ไม่ว่าอะไรก็ตามที่เป็นความต้องการขององค์จักรพรรดิ พวกเขาพร้อมที่จะยอมมอบกายและถวายชีวิตของตนเองเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์เหล่านั้น แต่ทว่าสังคมจีนในขณะนั้น อยู่ในช่วงของการปกครองของราชวงศ์ชิงที่ซึ่งเป็นราชวงศ์ของชาวแมนจูที่เข้ามาบุกยึดแผ่นดินจีน ด้วยความที่ต้องตกอยู่ภายใต้การปกครองของชาวต่างชาติทำให้พวกเขาไม่ค่อยที่จะยอมรับการอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์ชิง อีกทั้งการปกครองที่

ผิดพลาดในช่วงสงครามฝิ่น ทำให้ความเคารพและเชื่อถือในราชวงศ์นี้หมดไป ต่อมา เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง สังคมจีนก็ยังไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเท่าที่ควร เพราะยังต้องเผชิญกับสงครามกลางเมืองระหว่างการปกครองแบบ 2 ขั้วอำนาจ การรับมือกับศึกสองด้านเป็นเหตุให้ในที่สุดก็ต้องพ่ายแพ้แก่กองทัพญี่ปุ่น

ด้านการทหาร ผู้ศึกษาพบว่าแม่ญี่ปุ่นจะมีการรับวัฒนธรรม ความรู้ หรือเทคโนโลยีต่าง ๆ เข้ามาจากต่างชาติ แต่ก็ไม่เคยลืมความเป็นญี่ปุ่น เนื่องจากในความเป็นจริงแล้ว การรับเอาความเจริญของชาติอื่น ๆ เข้ามาก็เพื่อใช้เป็นเครื่องมือเพื่อสร้างจักรวรรดิญี่ปุ่นให้ยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้น อะไรที่ญี่ปุ่นเห็นว่าดีต่อชาติตนก็จะรับเข้ามาโดยไม่ยั้งคิดสิ่งที่มีอยู่เดิม ด้วยเหตุผลเหล่านี้ ทำให้ศักยภาพด้านกำลังทหารของกองทัพพัฒนาและมีประสิทธิภาพทัดเทียมกับชาติตะวันตก แตกต่างจากด้านการทหารของจีน ที่มีจะยึดอยู่กับสิ่งเดิมที่มีอยู่จากความเชื่อที่ว่า ถ้าสิ่งที่มีอยู่เดิมไม่ดีจริง ชนชาติจีนจะสามารถยิ่งใหญ่มาได้นับพันปีได้อย่างไร จึงเป็นเหตุให้กองทัพจีนมีความล้าหลังและด้อยประสิทธิภาพจนในที่สุดก็ต้องพ่ายแพ้แก่กองทัพญี่ปุ่น

และความแตกต่างด้าน โครงสร้างทางสังคมและทางทหารนี้เองที่ทำให้กองทัพจีนเป็นเพียงพล้ำแก่กองทัพญี่ปุ่น ก่อให้เกิดความรุนแรงทางตรงต่อชายชาวจีนนานกิง เช่น การยิงด้วยปืน , การแทงด้วยดาบปลายปืน, การฟันคอ, การราดน้ำกรดบนร่างกาย, การด้อนให้ลงแซ่หน้าที่หนาวเย็น เพื่อให้ความหนาวเย็นค่อย ๆ ทรมาณอย่างช้า ๆ จนกระทั่งตายไปให้ที่ที่สุด หรือการด้อนให้ลงไปบ่อน้ำตื้น จากนั้นก็ประเบิดลงไปเพื่อให้แรงระเบิดบีบอัดร่างกายจนขึ้นเนื้อปลิวไปในทั่วในอากาศ หรือการตัดชิ้นเนื้อของร่างกายออกไปเผาก่อนที่จะจุดไฟเผาทั้งเป็น เป็นต้น และก่อให้เกิดความรุนแรงทางตรงต่อหญิงชาวจีนนานกิง เช่น การยิงด้วยปืน, การแทงด้วยดาบปลายปืน, การข่มขืน, การด้อนให้ลงแซ่หน้าที่หนาวเย็นเพื่อให้ความหนาวเย็นค่อย ๆ ทรมาณอย่างช้า ๆ จนกระทั่งตายไปให้ที่ที่สุด หรือการด้อนให้ลงไปบ่อน้ำตื้น จากนั้นก็ประเบิดลงไปเพื่อให้แรงระเบิดบีบอัดร่างกายจนขึ้นเนื้อปลิวไปในทั่วในอากาศ หรือการตัดชิ้นเนื้อของร่างกายออกไปเผาก่อนที่จะจุดไฟเผาทั้งเป็น เฉกเช่นเดียวกับชายชาวจีนนานกิง เป็นต้น (รวีโรจน์, 2549: 29-35)

ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้มียอดจำนวนผู้เสียชีวิตมากกว่า 350,000 จึงถูกเปรียบเสมือนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวจีนนานกิง จริงอยู่ว่าหากเทียบกับยอดจำนวนผู้เสียชีวิตในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว ที่มีประมาณ 6 ล้านคน หรือชาวรัสเซีย ที่มีประมาณ 40 ล้านคน คงเป็นยอดจำนวนที่ดูน้อยไปทันที แต่การสังหารชาวยิว หรือชาวรัสเซียนั้นก็ใช้หลายปีกว่าจะสิ้นสุด หากแต่กองทัพญี่ปุ่น

ได้ใช้เวลาเพียงแค่ 6 สัปดาห์เท่านั้น จึงทำให้ผู้คุมมองว่ามีความรุนแรงเทียบเท่า เพราะกองทัพญี่ปุ่นได้ใช้หลักการการฆ่าแบบไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ ทั้งสิ้น (ฉัตรนคร องค์กรสิทธิ์ (ผู้แปล), 2548: 30–31)

5.1.2 ความรุนแรงทางเพศ

ในการศึกษาความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับจีนในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิริบรานานกิง ผู้ศึกษาได้แบ่งความรุนแรงทางเพศออกเป็น 2 หัวข้อ ดังนี้

5.1.2.1 ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวจีนนานกิง

5.1.2.2 ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อหญิงชาวจีนนานกิง

5.1.2.1 ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวจีนนานกิง

ผู้ศึกษาพบว่าความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวจีนนานกิงที่เห็นได้ชัดเจนมากที่สุด คือ การบังคับให้ชายชาวจีนนานกิงร่วมเพศสัมพันธ์กับหญิงชาวจีนนานกิง

ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวจีนนานกิงในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิริบรานานกิง มีที่มาจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมในเรื่องของลัทธิชาตินิยม ที่นำไปสู่การดูแคลนชนชาติอื่น มองว่าชนชาติอื่นยืนอยู่ในฐานะที่ด้อยกว่าตน

ในความรุนแรงเชิงโครงสร้างด้านการสู้รบ ผู้ศึกษาพบว่าความแตกต่างด้านการสู้รบนั้น ทำให้ทหารญี่ปุ่นซึ่งเป็นฝ่ายได้เปรียบในสงคราม สามารถกระทำการใด ๆ ก็ตามตามแต่อำเภอใจกับเหยื่อสงครามได้อย่างไม่มีข้อยกเว้น

ทั้งความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมและความรุนแรงเชิงโครงสร้างนี้ได้นำไปสู่ความรุนแรงทางตรงต่อชายชาวจีนนานกิง ซึ่งก็คือ ทหารญี่ปุ่นได้บังคับให้ครอบครัวชาวจีนนานกิงมีเพศสัมพันธ์กันเองภายในครอบครัว โดยให้พ่อข่มขืนลูกชาย ให้พี่ชายข่มขืนน้องสาว หรือให้ลูกชายข่มขืนแม่ เป็นต้น หรือการบังคับให้ชายชาวจีนมีเพศสัมพันธ์กับซากศพเพศหญิง หรือการบังคับให้พระสงฆ์ร่วมเพศกับหญิงชาวจีนนานกิง เป็นต้น (ฉัตรนคร องค์กรสิทธิ์ (ผู้แปล), 2548: 151–152)

5.1.2.2 ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อหญิงชาวจีนนานกิง

ผู้ศึกษาพบว่าความรุนแรงทางเพศที่มีต่อหญิงชาวจีนนานกิงที่เห็นได้ชัดเจนมากที่สุด คือ การข่มขืน

ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อเพศหญิงชาวจีนนานกิงในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 สมรภูมिरบนานกิง มีที่มาจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมในเรื่องของความเชื่อที่ฝังลึกอยู่ในวัฒนธรรมของกองทัพญี่ปุ่นที่ว่า การข่มขืนเพศหญิงที่ยังบริสุทธิ์นั้นจะเป็นการเพิ่มกำลังในการออกรบที่ดีที่สุดแก่เหล่าทหารที่รู้สึกเหนื่อยล้าจากการทำศึกสงครามติดต่อกันมาอย่างยาวนาน หรือการพกเส้นขนตรงอวัยวะเพศหญิงนั้นจะทำให้ช่วยรอดพ้นจากภัยอันตรายได้ (ฉัตรนคร องค์กรสิทธิ์ (ผู้แปล), 2548: 89) จากเหตุผลเหล่านี้ ทำให้ทหารญี่ปุ่นที่เหน็ดเหนื่อยกับสมรภูมिरบหลาย ๆ สมรภูมิก่อนหน้าได้มีระบายความเหนื่อยล้ากับผู้หญิงชาวนานกิงและเป็นการเพิ่มพลังการออกรบในสมรภูมิต่อไปอีกด้วย

ในความรุนแรงเชิงโครงสร้างด้านสังคม ผู้ศึกษาพบว่าสังคมในเอเชียตะวันออกเป็นสังคมที่มีการแบ่งแยกชนชั้น มีการจัดวางลำดับให้ผู้ชายเป็นใหญ่และให้ผู้หญิงเป็นรอง ทำให้ผู้ชายในสังคมลักษณะแบบนี้รู้สึกว่าตนเองเป็นผู้นำ มีอำนาจมากกว่าผู้หญิง ทำให้สามารถทำการใด ๆ ก็ตามในสิ่งที่ตนต้องการ หรือสามารถร้องขอจากฝ่ายหญิงได้ ในขณะที่ผู้หญิงที่ฐานะด้อยกว่า และมีกรอบทางสังคมให้เป็นฝ่ายรองรับ หรือทำตามในสิ่งที่ผู้ชายร้องขอโดยปราศจากการแสดงความคิดเห็น ด้วยเหตุผลเหล่านี้ จึงทำให้ผู้ชายใช้ผู้หญิงเป็นที่รองรับอารมณ์ หรือความใคร่ของตนเองในทุกที่ หรือทุกเวลาที่ตนเองต้องการ

ทั้งความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมและความรุนแรงเชิงโครงสร้างนี้ได้นำไปสู่ความรุนแรงทางตรง คือ หญิงชาวจีนนานกิง หรือหญิงต่างชาติที่ถูกนำพามาไว้ที่บ้านผ่อนคลาย หรือเรียกกันอีกอย่างว่าช่องของทหารญี่ปุ่น ถูกข่มขืนเป็นจำนวนมาก

5.2 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับญี่ปุ่น

ในการศึกษาความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับญี่ปุ่นในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 สมรภูมिरบนานกิง ผู้ศึกษาพบว่าความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวญี่ปุ่นที่เห็นได้ชัดเจนมากที่สุด คือ การออกกฎหมายบังคับให้ชายชาวญี่ปุ่นต้องออกไปเกณฑ์ทหาร

ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวญี่ปุ่นในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิริบนานกิง มีที่มาจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมในเรื่องของแนวความคิดลัทธิขงจื้อ ในสังคมเอเชียตะวันออกได้รับอิทธิพลแนวความคิดของลัทธิขงจื้อค่อนข้างมากจนกลายเป็นรากฐานของสังคมซึ่งมีลักษณะสังคมที่กำหนดให้ผู้ชายเป็นใหญ่ มีการตีกรอบการดำเนินชีวิตของผู้ชายให้มีฐานะเป็นผู้ปกครองครอบครัว ดูแลและหาเลี้ยงคนในครอบครัว อีกทั้งยังกำหนดให้มีหน้าที่คอยดูแลและปกป้องประเทศอีกด้วย ดังนั้น ความเป็นชายที่ถูกกำหนดขึ้นจากลักษณะสังคมแบบนี้ จึงไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงหน้าที่ของตนเองได้

ในความรุนแรงเชิงโครงสร้างด้านอำนาจทางการเมือง ผู้ศึกษาพบว่าในภาวะสงครามจำนวนทหารเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก ด้วยจำนวนทหารที่มีอยู่เดิมไม่อาจเพียงพอต่อการทำศึกสงครามได้ ครั้นจะประกาศหาอาสาสมัครไปออกรบก็อาจจะหาไม่ได้จำนวนมากนัก ดังนั้น ในช่วงเวลาที่เร่งด่วนแบบนี้ รัฐบาลของญี่ปุ่น ผู้ซึ่งมีอำนาจเด็ดขาดทางการเมืองจึงจำเป็นต้องใช้กฎหมายมาบังคับให้ผู้ชายในประเทศของตนเองออกไปเกณฑ์ทหาร พร้อมทั้งร่างบทลงโทษหากมีการฝ่าฝืน

ทั้งความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมและความรุนแรงเชิงโครงสร้างนี้ได้นำไปสู่ความรุนแรงทางตรง คือ ชายชาวญี่ปุ่นต้องออกไปเกณฑ์ทหารอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างกรณีของนายอิโรชิหรือนายซันแห่งเมืองจืหนาน แรกเริ่มเดิมที เขาไม่เคยมีความคิดที่จะเป็นทหาร แต่ด้วยเหตุที่รัฐบาลญี่ปุ่นออกกฎหมายบังคับให้ทุกครอบครัวต้องส่งลูกชายหนึ่งคนเข้าเกณฑ์ทหารไปออกรบ ดังนั้น เพื่อไม่ให้พี่ชายที่เพิ่งแต่งงานมีครอบครัวต้องเสี่ยงชีวิต เขาที่เป็นลูกชายคนสุดท้ายของครอบครัวจึงรับหมายเกณฑ์มาเป็นทหารแทน (ASTV ผู้จัดการออนไลน์, 2553)

5.3 ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างจีนกับจีน

ในการศึกษาความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างจีนกับจีนในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมิริบนานกิง ผู้ศึกษาพบประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

5.3.1 ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายและหญิงชาวจีนนานกิง

5.3.2 ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวจีน

5.3.1 ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายและหญิงชาวจีนนานกิง

ในการศึกษาความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายและหญิงชาวจีนนานกิงในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมিরิบนานกิงนั้น ผู้ศึกษาพบว่าความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายและหญิงชาวจีนนานกิงที่เห็นได้ชัดเจนมากที่สุด คือ การละทิ้งประชาชนชาวจีนนานกิงของเจียงไคเช็ค

ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชาวจีนนานกิงมีฐานะยากจนในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมিরิบนานกิงมีที่มาจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมในเรื่องของแนวความคิดลัทธิขงจื้อ ในหลักความสัมพันธ์ของขงจื้อ 5 ข้อ มีอยู่ข้อหนึ่งที่บอกความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับผู้อยู่ใต้การปกครองว่า ผู้อยู่ใต้การปกครองจะต้องแสดงความเคารพและจงรักภักดีต่อผู้ปกครอง

ความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมสิ่งนี้ได้นำไปสู่ความรุนแรงเชิงโครงสร้างด้านสังคม ในเรื่องของความแตกต่างด้านชนชั้น ระหว่างเจียงไคเช็คผู้มีอำนาจสูงสุดทั้งการปกครองและการทหารกับนายทหารถึงเชิงจื้อผู้ใต้บังคับบัญชาการ เจียงไคเช็คใช้อำนาจของตนบีบบังคับให้ถึงเชิงจื้อ พร้อมด้วยทหารเกณฑ์เพียงข้ามวันมาอยู่ปกป้องเมืองนานกิงแทนตัวเขา เพราะด้วยฐานะของเจียงไคเช็คที่เป็นผู้นำสูงสุดของจีนไม่อาจจะต่อสู้อันตรายได้ เนื่องจากภาระหน้าที่ที่ตนต้องคอยดูแลประชาชนชาวจีนที่เหลืออยู่และถึงเชิงจื้อผู้ใต้บังคับบัญชาการก็ไม่อาจที่จะปฏิเสธคำสั่งตรงนี้ (ฉัตรนคร องค์กร หิงห์ (ผู้แปล), 2548: 114–120)

ทั้งความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมและความรุนแรงเชิงโครงสร้างนี้ได้นำไปสู่ความรุนแรงทางตรง คือ การเสียชีวิตของชายและหญิงชาวจีนนานกิงจำนวนมาก เพราะถึงเชิงจื้อแม้จะรับหน้าที่คุ้มครองชาวเมืองนานกิง แต่ด้วยความที่กองกำลังของเขาเป็นทหารที่ด้อยประสิทธิภาพทางการรบ จึงไม่สามารถปกป้อง

5.3.2 ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวจีน

ในการศึกษาความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวจีนในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมিরิบนานกิงนั้น ผู้ศึกษาพบว่ามีความคล้ายคลึงกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างญี่ปุ่นกับญี่ปุ่น ในหัวข้อ 5.2 นั่นก็คือ การขู่บังคับ หรือการลากตัวชายชาวจีนไปเกณฑ์ทหารอย่างไม่เต็มใจ

ความรุนแรงทางเพศที่มีต่อชายชาวจีนในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมিরิบนานกิงมีที่มาจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมในเรื่องของแนวความคิดลัทธิขงจื้อ ประเทศจีนถือเป็นแหล่งกำเนิดของลัทธิขงจื้อ ทำให้แนวความคิดลัทธิขงจื้อฝังรากฐานในสังคมจีนอย่างเหนียวแน่น

ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใดก็ตาม ดังนั้น ความเป็นชายในสังคมจีนไม่ใช่เป็นเพียงแค่ผู้นำครอบครัว แต่รวมไปถึงความเป็นชายที่ต้องรักษาและปกป้องประเทศของตนอีกด้วย

ในความรุนแรงเชิงโครงสร้างด้านสังคม ด้วยการมีลักษณะสังคมที่แบ่งชนชั้น ทำให้ที่อยู่ชนชั้นสูงกว่า สามารถบังคับคนที่ด้อยฐานะกว่าได้ อย่างเช่นในกรณีของชายชาวบ้านที่ถูกการขู่บังคับ หรือถูกลากตัวมาจากตามเขตชนบทเพื่อเข้ามารับการเกณฑ์ทหารในเวลาข้ามวัน (ฉัตรนกรองคลังห์ (ผู้แปล), 2548: 120)

ทั้งความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมและความรุนแรงเชิงโครงสร้างนี้ได้นำไปสู่ความรุนแรงทางตรง คือ ชายชาวจีนต้องออกไปเกณฑ์ทหารอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้ว่าจะไม่มีประสบการณ์ทางการรบก็ตาม

จากการศึกษาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในภาวะสงครามทั้งหมดนั้น ผู้ศึกษาสรุปได้ว่าความรุนแรงทางตรงที่เกิดขึ้นทั้งหมด เช่น การยิงปืน, การแทงด้วยดาบปลายปืน, การฟันคอ, การบังคับให้ผู้ชายออกไปเกณฑ์ทหาร, การข่มขืน เป็นต้นนั้น ไม่อาจจะเกิดขึ้นได้หากไม่มีความรุนแรงเชิงโครงสร้าง เช่น ความแตกต่างทางโครงสร้างด้านการเมือง, ด้านการทหาร หรือด้านสังคม เป็นต้น มาเป็นกรอบที่ทำให้เกิดความได้เปรียบ หรือเสียเปรียบ และทั้งความรุนแรงทางตรงและความรุนแรงเชิงโครงสร้างจะไม่สามารถมองว่าเป็นสิ่งที่ถูก หรือยอมรับได้หากปราศจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม เช่น ลัทธิชาตินิยม, ลัทธิจักรวรรดินิยม, หรือแนวความคิดขงจื้อ เป็นต้น มาเป็นตัวรองรับอีกที

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง “เพศสภาพและความรุนแรงในภาวะสงคราม กรณีศึกษา สงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิง” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับเพศสภาพในภาวะสงคราม และความรุนแรงในภาวะสงครามนั้น สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

เพศสภาพ ถ้าหากถูกกำหนดขึ้นมาจากสังคม เศรษฐกิจ หรือการเมือง เมื่อสังคม เศรษฐกิจ หรือการเมืองมีการเปลี่ยนแปลง เพศสภาพก็จะมีเปลี่ยนแปลงไปตามด้วยเช่น ดังเช่นกรณีสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิง ที่ผู้ศึกษาพบว่าช่วงก่อนสงครามและช่วงสงคราม บทบาทหน้าที่ของชายและจีนในสังคมญี่ปุ่นและจีนมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ในช่วงก่อนสงครามเพศชายชั้นสูง จะมีหน้าที่คอยดูแลความเป็นอยู่ของประชาชน มีการวางแผนพัฒนาส่วนต่าง ๆ ของประเทศ วางแนวทางการเป็นไปของสังคม แต่เมื่อต้องอยู่ในสงคราม พวกเขาจะต้องก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำสูงสุดทางการทหาร คอยวางแผนการสู้รบ ร่างกฎหมายบังคับให้ผู้ชายต้องออกมาเกณฑ์เป็นต้น ส่วนเพศชายสามัญชนในช่วงก่อนสงคราม จะมีหน้าที่ทำไร่นา เป็นแรงงานในโรงงานต่าง ๆ แต่พอประเทศเข้าสู่สงคราม พวกเขาจะต้องแสดงความเป็นชายออกมาผ่านการไปเกณฑ์ทหารออกรบ ทำศึกสงครามเพื่อปกป้องบ้านเมือง

ส่วนเพศหญิงชนชั้นสูงในช่วงก่อนสงครามนั้น จะมีหน้าที่ดูแลงานบ้าน คอยเป็นผู้สนับสนุนสามีอยู่เบื้องหลัง แต่เมื่อต้องอยู่ในสงคราม พวกเขาจะต้องก้าวออกมาทำงานอยู่เคียงข้างสามี เป็นแรงสนับสนุน คอยช่วยเหลือเกื้อกูล หรือแบ่งเบาภาระของสามีตน ส่วนเพศหญิงสามัญชนในช่วงก่อนสงคราม จะมีหน้าที่คอยดูแลงานบ้าน ดูแลเลี้ยงดูลูก แต่พอประเทศเข้าสู่สงคราม พวกเขาจะต้องออกมาทำงานนอกบ้าน เช่น ทำไร่นา, เป็นแรงงานในอุตสาหกรรม เป็นต้น เพื่อทดแทนแรงผู้ชายที่ต้องไปเกณฑ์ทหาร

และเรื่องความรุนแรงในภาวะสงครามนั้น ผู้ศึกษาพบว่าในทุก ๆ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสงคราม หากปราศจากความรุนแรงเชิงโครงสร้างแล้วนั้น ความรุนแรงที่เกิดขึ้นก็จะไม่สามารถเกิดขึ้นมาได้ และทั้งความรุนแรงทางตรงและความรุนแรงเชิงโครงสร้างจะไม่สามารถมองเป็นเรื่องที่ถูกหรือยอมรับได้ หากปราศจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมมาเป็นตัวรองรับ อย่างเช่นในกรณีของความรุนแรงทางชาติพันธุ์ ความรุนแรงตรง เช่น การยิงปืน, การแทงด้วยดาบปลายปืน, การฟันคอ

และอีกมากมายสารพัดวิธีที่ทหารญี่ปุ่นได้กระทำกับชาวจีนนานกิงนั้น จะไม่สามารถเกิดขึ้นมาได้ หากไม่มีความรุนแรงเชิงโครงสร้างด้านสังคมและด้านการทหารมาเป็นตัวกำหนดให้ทหารญี่ปุ่นเป็นฝ่ายได้เปรียบและกำหนดให้ชาวจีนนานกิงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ และอย่างที่บอกว่าคุณความรุนแรงทางตรงและความรุนแรงเชิงโครงสร้าง ไม่อาจจะปราศจากความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมมาเป็นตัวรองรับได้ เพราะหากว่าไม่มีแล้ว ความรุนแรงที่เกิดขึ้นก็จะกลายเป็นเรื่องที่ผิด หรือไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคม

กล่าวโดยสรุปก็คือ เพศสภาพที่มีความแตกต่างระหว่างชายและหญิง หรือความแตกต่างระหว่างชนชั้นนั้น มีส่วนที่ก่อให้เกิดความรุนแรงในสงครามขึ้นมา อย่างเช่นกรณีการข่มขืนหญิงชาวจีนนานกิง หากลักษณะสังคมไม่ได้เป็นลักษณะสังคมที่กำหนดให้ชายเป็นใหญ่และให้หญิงเป็นรองนั้น การข่มขืนก็คงไม่อาจจะเกิดขึ้นมา และถ้าหากทหารญี่ปุ่นไม่ได้มีอำนาจ หรืออยู่ในชนชั้นที่สูงกว่า หญิงชาวจีนนานกิงก็คงจะสามารถปฏิเสธการกระทำเหล่านั้น ได้อย่างที่ไม่ต้องมีความเกรงกลัว

ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างญี่ปุ่นกับจีน

ผู้ศึกษาพบว่า ความรุนแรงที่เกิดในสงครามญี่ปุ่น – จีน ครั้งที่ 2 ณ สมรภูมिरิบนานกิงนั้น เป็นตัวสร้างความแตกร้างในความสัมพันธ์ระหว่างญี่ปุ่นกับจีน แม้สงครามในสมรภูมिरิบนานกิงจะจบลงไปยาวนานกว่า 77 ปี แต่ความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้นกลับฝังลึกอยู่ในจิตใจชาวจีนอย่างไม่มีวันเลือนหายไป ทำให้ปัจจุบันทุกครั้งที่รัฐมนตรีญี่ปุ่นได้เดินทางไปศาลเจ้ายะซุกุนิเพื่อเซ่นไหว้ และระลึกถึงดวงวิญญาณของผู้ที่สละชีพเพื่อจักรวรรดิญี่ปุ่นรวมถึงนักการเมืองและเจ้าหน้าที่ทหารระดับสูงที่ถูกตัดสินว่าเป็นอาชญากรสงครามในสงครามโลกครั้งที่สอง ต้องได้รับเสียงวิพากษ์วิจารณ์จำนวนจากชาวจีน ว่าเป็นเหตุใด พวกเขาถึงต้องเดินทางไปเซ่นไหว้ที่ศาลเจ้าแห่งนั้น เพราะพวกเขามองว่าศาลเจ้ายะซุกุนิเป็นสัญลักษณ์แห่งความโหดร้ายของสงคราม ในขณะที่ทางฝั่งญี่ปุ่นเองกลับมองว่า นอกจากอาชญากรสงครามแล้ว ก็ยังมีทหารอีกจำนวนมากที่ทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์เพื่อจักรวรรดิญี่ปุ่นและพวกเขาเหล่านั้นถูกมองว่าเป็นฮีโร่สำหรับสายตาของชาวญี่ปุ่น

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงอยากเสนอแนะแก่คนจีนว่า ควรเก็บประวัติศาสตร์ไว้เป็นบทเรียน เพื่อไม่ให้สิ่งที่ผิดพลาดเหล่านั้นขึ้นมาอีก และอย่าได้นำความผิดพลาดในอดีตมาตัดสินคนในปัจจุบันทั้งหมด เพราะว่ามันเป็นคนละคนกัน หากมัวแต่มองความผิดพลาดในอดีต ก็ไม่อาจที่จะสร้างสรรค์ความสัมพันธ์ที่ดี ๆ ต่อกันได้ในปัจจุบันอย่างสนิทใจ ไม่มีใครไม่เคยก้าวผิดพลาด และอยากจะเสนอแนะแก่คนญี่ปุ่นว่า ควรยอมรับประวัติศาสตร์ในชาติของตน อย่างที่ปิดบังสิ่งเหล่านั้นไว้ ควรยึดอกรับผิดชอบการกระทำของตนเอง เป็นการสร้างทางเดินก้าวแรกในการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างญี่ปุ่นกับจีน

บรรณานุกรม

หนังสือ

จาง, ไอริส. **หลังเลือดที่นานกิง**. พิมพ์ครั้งที่ 4. แปลจาก *The rape of Nanking*. แปลโดย ฉัตรนกร อดิศสิงห์. กรุงเทพฯ: มติชน, 2548.

ชัยวัฒน์ สถาอานันท์. **อาวุธมีชีวิต? แนวคิดเชิงวิพากษ์ว่าด้วยความรุนแรง**. กรุงเทพฯ: ฟาเคียวกัน, 2546.

ปิยะโชค ถาวรมาศ. **สงครามจีน - ญี่ปุ่น : มหาสงครามของสองยักษ์ใหญ่แห่งเอเชีย**. กรุงเทพฯ: ก้าวแรก, 2556.

พวงทิพย์ เกียรติสหัสกุล. **ญี่ปุ่นกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ค.ศ. 1945 - 1975**. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์, 2555.

รวีโรจน์. “ญี่ปุ่นผู้ประการนานกิงตายเฉียด 1 ล้านคน.” ใน **สังหารหมู่**, 8-59. กรุงเทพฯ: อนิเมท กรู๊ป, 2549.

รุ่งระวิกกรัย. “ฆ่าโหดหลายแสน ข่มขืนนับหมื่น ท่วมนครนานกิง.” ใน **ฆ่าโหด!! ล้างเผ่าพันธุ์**, 211-251. กรุงเทพฯ: ฐานบุ๊คส์, 2554.

ภาพยนตร์

Lu, Chuan, director. **City of Life and Death** นานกิง โศกนาฏกรรมสงครามมนุษย์ [motion picture]. China: China Film Group, 2009.

Shin, Togashi, director. **Oshin** โอชิน สาวน้อยหัวใจแกร่ง [motion picture]. Japan: “n.p.”, 2013.

Wu, Ziniu, director. **Don't Cry, Nanking** สงครามอำมหิตปิดตาโลก [motion picture]. China: “n.p.”, 1995.

Zhang, Yimou, director. **The Flowers of War** สงครามนานกิง สิ้นแผ่นดินไม่สิ้นเธอ [motion picture]. China: Beijing New Picture Film, 2007.

เอกสารการเรียนการสอน

นาคยา อยู่คง. “สังคมข่าวสาร.” เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 400 111 ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2544.

วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์

พระจิตชัย สีดอกไม้. “แนวคิดเรื่องความรุนแรงในพุทธปรัชญาเถรวาท.” วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.

เมธิณี อุ่นวงศ์. “สงครามนานกิง : สงครามแห่งความขัดแย้งระหว่างจีน - ญี่ปุ่น.” สารนิพนธ์ปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2555.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

คุณกินใจ จะใครละ [นามแฝง]. นานกิง สงครามกองทัพอำมหิตที่สร้างบาดแผล. [ออนไลน์].

เข้าถึงเมื่อ 4 พฤษภาคม 2558. เข้าถึงได้จาก <http://board.postjung.com/874142.html>

ศุภชัย อิศรางกูร ณ อยุธยา. เทศสภาพของทหารกล้าในสงครามโลกครั้งที่ 1. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ

16 พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงได้จาก <http://news.voicetv.co.th/world/133427.html>

นิพัทธ์ ทองเล็ก. เขาคิดว่า เป็นการข่มขืนที่มีเกียรติ?. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 29 พฤศจิกายน 2557.

เข้าถึงได้จาก <http://www.manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?NewsID=948000040352>

มาหาอะไร [นามแฝง]. สามพี่น้องตระกูล ช่ง ผู้ยิ่งใหญ่. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 4 พฤษภาคม

2558. เข้าถึงได้จาก http://maha-arai.blogspot.com/2010/03/blog-post_9761.html

ลิขิต ชีรเวทิน. ความภูมิใจในชาติ – ชาตินิยมและต่างชาตินิยม. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ

22 เมษายน 2558. เข้าถึงได้จาก http://www.dhiravegin.com/detail.php?item_id=000029

ศศิภัทรา ศิริวาโท. การข่มขืน อาวุธชนิดใหม่ในสงคราม. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 18 พฤศจิกายน

2557. เข้าถึงได้จาก <http://news.voicetv.co.th/world/133427.html>

สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม. ประเทศญี่ปุ่น. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 26 พฤศจิกายน 2557.

เข้าถึงได้จาก <http://heritage.mod.go.th/nation/neighbour/japan1.htm>

ศุรพงษ์ ชัยนาม. ว่าด้วยสงครามกลางเมือง (civil war) : จะเกิดหรือไม่เกิดขึ้นอยู่ที่อำนาจอธิปไตย

แห่งรัฐว่ายังมีอยู่หรือเป็นเพียงภาพมายา. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 13 พฤศจิกายน 2557.

เข้าถึงได้จาก <http://www.manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?NewsID=953000071511>

ASTV ผู้จัดการออนไลน์. อดีตทหารญี่ปุ่นยุคนานกิง ใช้ชีวิตเพื่อคนจีนจนวันตาย. [ออนไลน์].

เข้าถึง เมื่อ 15 มีนาคม 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.manager.co.th/China/ViewNews.aspx?NewsID=9530000175338>

Cammy [นามแฝง]. (เรื่องจริง โหด มัน ฮ่า) กองทัพญี่ปุ่นโหด ตอนที่ 2. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ

15 มีนาคม 2558. เข้าถึงได้จาก <http://writer.dek-d.com/cammy/story/viewlongc.php?id=219485&chapter=182>

JC ผู้ดับเทียนทุกชนชั้น [นามแฝง]. กองทัพญี่ปุ่น (1871 – 1945). [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 26

พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงได้จาก <http://writer.dek-d.com/hoshino/story/viewlongc.php?id=1050797>

Metricsyst [นามแฝง]. (เรื่องจริง โหด มัน ฮ่า) กองทัพญี่ปุ่นโหด ตอนที่ 2. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ

7 พฤษภาคม 2558. เข้าถึงได้จาก [https://metricsyst.wordpress.com/2013/02/25/การก่อตัว](https://metricsyst.wordpress.com/2013/02/25/การก่อตัวของลัทธิชาตินิยม)

ของลัทธิชาตินิยม

Reflection [นามแฝง]. ตำนาน ‘บูชิโด’ วิถีแห่งนักรบ. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 16 พฤศจิกายน

2557. เข้าถึงได้จาก <http://www.clipmass.com/story/5983>

Wikirua [นามแฝง]. ประวัติศาสตร์การสร้างชาติของญี่ปุ่น จากเล็กสู่ใหญ่. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ

26 พฤศจิกายน 2557. เข้าถึงได้จาก <http://heritage.mod.go.th/nation/neighbour/japan1.htm>

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อนักศึกษา	นางสาวณัททัย วรรณสุต
ที่อยู่	6 ซอยโชคชัย 4 (59) ถนนโชคชัย 4 แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร 10230
วัน/เดือน/ปีเกิด	10 พฤษภาคม พ.ศ. 2536
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2554	สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย สาขาศิลป์ – สังคม จากโรงเรียนสตรีวิทยา 2 จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2557	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต วิชาเอกเอเชียศึกษา โทภาษาเกาหลี จากมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม